

PIIA LEINO

ZENIT

KOVÁCS OTTILIA FORDÍTÁSA

GFK

PIIA LEINO

ZENIT

A fordítás alapját képező kiadás:

Piia Leino

Lakipiste

S&S, 2021

Sorozatszerkesztő:

Burger István

Irodalmi szerkesztő:

Dr. Mund Katalin

Műfordító:

Kovács Ottilia

Olvasószerkesztő:

Kalocsai Judit

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

ISBN 9789635511822

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

© 2021, Piia Leino

© Hungarian translation 2024, Kovács Ottilia

© Hungarian edition 2024, Metropolis Media Group

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**

Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

Nyomdai munkák: A-Színvonal 2000 Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: **Ardai Zsolt ügyvezető**

A KIS KUKAC MÁR NEM IS LÁTSZIK a kidomborodó hasától. A változás fájdalmasan nyilall Robert Suonpääbe, aki ezután felemeli a tekintetét, és belenéz a tükörbe. Dhaka csemegéi és a sok lumpolás meglátszik ott is: az arca teltebbé vált, a szeme alatti táskák pedig valóságos párnákká duzzadtak. Talán neki is maratonokon kellene futkároznia, meg a telomeijeit hosszát méricskélni, elmenni az unokákért az óvodába, és ötödik hullámos feministának nyilvánítani magát. Na, azt azért mégsem. De néhány kilótól tényleg megszabadulhatna.

A lebegőkabin zöld fénnel dereng a fürdőszoba sarkában, aztán rózsaszínre, lilára, majd vörösre vált. Anniina egy vagyont fizetett a kabinért. Talán azt képzelte, hogy ebben majd el tud lazulni. Mekkora tévedés! A finn nők olyan feszültek, mint a felajzott íj, ezen holmi fürdők sem segítenek.

Anniina a lelkére kötötte, hogy mielőtt beül a kabinba, zuhanyozzon le - hát legyen. A másnaposságtól és a jetlag-tól Robert bőre olyan érzékeny, hogy a vízcseppek szinte szurkálják a vállát. Egy darabig ott áll a vízszög alatt, majd elzárja a csapot. A fürdőszoba hűvösnek érződik, pedig a sarokban álló kabin kellemes meleget áraszt. Finnországban mindig dermesztően hideg van, leszámítva a nagy ritkán előforduló nyári kánikulát, noha a környezetvédők szerint ez sincs rendjén. Egyfolytában hidegnek kellene lennie, ahogy hajdanán volt.

Robert végigmegy a bolyhos türkizkék szőnyegen, és belép a kabinba. A lebegéshez háttérzeneként többek között nyugtató zongorajátékot, tengerzúgást vagy akár a dzsungel hangjait is lehet hallgatni. Robert a tengerzúgást választja. A víz meleg, de valahogy olyan közömbös. Szóval ebben kellene kellemesen eltölteni egy órát? Micsoda időpocsékolás! Anniina azt állította, hogy ha az ember a vízben medítál, az megelőz mindenféle bajt a szívrohamtól a szenilitásig. Az asszony mániákusan lelkesedett a kabinért. Az életkor előrehaladtával az embereknek egyre

több a hóbertja, kinek mi. Anniina különböző korszakai egymást váltották a bútorfelújítástól a vízi jogán át a légi meditációig. Mert ugye mit ki nem próbálna az ember, ha a félj szponzorálja.

Robert dugót tesz a fülébe, hogy ne menjen bele a sós víz, azután elnyújtózik a kádban, és megnyomja a fedelet bezáró gombot. Anniina drága, teljesen automatizált kabint akart, amelyet távvezérléssel, akár útközben hazafelé is fel lehet tölteni. A kabin fedele akár hangparanccsal is záródik, könnyedén és finoman. A luxus mindig luxus. Ezt meg lehetett állapítani az anyagok alapján, vagy abból, milyen simán illeszkednek egymáshoz az egyes részek. A cipzár, a kabin fedele, az autó ajtaja... Az olcsó mindig akad, nyikorog vagy kilazul. Robert már kisfiúként is szerette a luxust, amikor még csak a barátainál találkozott vele, miközben otthon minden a százforintos boltból meg a kínai diszkontból származott. Megismerte ugyan a plebsz ízlését, akiknek a minél több a jobb, az ár pedig lehetőleg legyen kicsi és kerek, ő maga azonban már fiatal korában is úgy érezte, hogy ennél jobbat érdemel.

A délelőtt sápadt fénye nem szűrődik be a kabinba. Sötét van és meleg. A tenger morajlása fokozatosan erősödik, aztán csendesedik, a következő hullám hangosabban törik meg, de a hang továbbra is tompa, inkább emlékeztet ipari üzem zúgására, mint valódi homokos tengerpart háttérzajára. Robert megpróbálja leküzdeni az unalmát és kellemes dolgokra gondolni, például Promita feszes fenekére, hogy milyen érzés megfogni, meg a cég új ipari csarnokára Dhakában, a három szinten szorgalmasan varró sötét hajú nőkre, akikből mind csupa Promita lenne, ha ő nem kínálna a számukra becsületes munkát.

Hiba volt a gyárra gondolni. Robert lelki szemei előtt egyre több kellemetlen kép jelenik meg a tűzvédelmi hatóság meg az építésügyi felügyelet embereiről és táblákat lengető tüntetőkről. A helyiek nagy többsége barátságos népség volt, de befészkelte magát közéjük néhány gyűlöletszító is, akik a nyugatiakat okolták az összes problémájuk miatt, a patakokból kifogott háromfejű halaktól kezdve, mintha nem éppen a textiliparnak köszönhatték volna az új motorcsónakjaikat, hűtőgépeiket

és okosóráikat a csuklójukon. A szakszervezetek úgy burjánzottak mindenfelé, akár a rák. A nyugatiak által alapított gyárak nélkül Bangladesben nem lenne más, mint monszun és feszes bőrű lányok.

Nyugi, csitítja magát Robert. Hallgasd a hullámokat. Liccs... loccs... Az istenfáját, csak azért is ellazulok! Úgysem fognak sokáig hőbörögni. Amint még egy kicsit olcsóbbak lesznek a gépek, teljesen vissza lehet hozni a termelést Európába, közel a piacokhoz. Természetesen ez némi veszteséggel is jár. Robert Promita apró kezére gondol. Az ázsiai nők a gyerek és a mindent megtapasztalt örömlány keverékei. Kicsik, de a szívük nagy.

Csak nem bólintott el? A kabin falai valahová messzire menekültek, nincs egyéb, mint a sötétség és a hang, amely időnként teljesen elhalkul. Loccs... csend. Sötétség. Súlytalanság.

Robertnek muszáj megérintenie lábujjával a falat, hogy megbizonyosodjon róla, továbbra is létezik. Az érintés nyomán a teste kissé megbillen, és a másik lába is hozzáér a kabin falához. Eltart egy ideig, mire az inga ismét egyensúlyba kerül. Loccs. Sötétség. Súlytalanság. Loccs. Sötétség. Súlytalanság.

Először a vállát csápja meg a forróság, ám a következő pillanatban már mindenhol érzi. Mi ez? Forróság, hideg vagy elektromosság? Vagy mindez egyszerre? Robert nagy nehezen ülő helyzetbe vergődik, azonban a tartály alja így még az eddiginél is kegyetlenebbül égeti a fenekét és a sarkát. Megpróbálja felnyitni a kabin fedelét, és a nyitó parancsot ordítja. Nem történik semmi. A vésznyitó körvonala halványan dereng a sötétben, rácsap, a fedél azonban zárva marad.

Nyomja, feszegeti, üti a gombot, a forróság fokozódik. Most már a kabin fedele is éget mindenhol, kegyetlenül egyenletesen, elegánsan, gyilkosan.

Robert nyüszítést hall, aztán rájön, hogy az a saját hangja.

A FÉRFI HOZZÁSIMUL A FÁHOZ, áhítatosan, mintha az első szerelmét ölelné, fejét a törzsnek támasztja, és behunyja a szemét. Aaro körbepillant, és látja, hogy a többiek teljes komolysággal figyelik a rituálét. Tizenegy, különféleképpen beteges kinézetű irodai patkány, középen pedig ez a faölelő, az erdei túravezető, aki egyszerűen csak Jyryként* mutatkozott be nekik. Jyrynek sasorra van és karizmája, mint az olyan embereknek, akiknek a szenvedélyei a közönséges földi halandókénál intenzívebbek, és nem tartanak igényt mások jóváhagyására.

- Az erdő a válasz. Itt érezni lehet, hogy minden egy - mondja Jyry. - Amikor ezt valóban átérezzük, megértjük, hogy nem létezik a halál.

Aaro a túracipőjére pillant, amelyen sárcsíkok rajzolata látszik, majd tekintetét a fákra emeli. Zeng az erdő a madarak énekétől, azonban az áprilisi táj fakó és kopár. A nyírfák magasan kinyúlnak a csalitasból, az ágak sűrűjében megbúvó madarakat nem lehet látni, csupán alakatlan sötét mozgásként érzékelhetők. Aaro nem lát az erdőben semmi különlegesen szépet, csodáról nem is beszélve.

Lisa javasolta a teljesítményértékelő megbeszélésen, hogy vegyen részt ezen az erdei rekreációs hétvégén, amelyet évente négyszer szerveznek a Google újságírói számára. Aaro verejtékezve ült a konyhaasztalánál vasalt ingben és két napja nem cserélt alsónadrágban, nagyon is tudatában annak, hogy hónapok óta nem írt egyetlen saját cikket sem. A napjai azzal teltek, hogy véglegesre csiszolja a hírrobot által írt szövegeket, és ügyeljen arra, hogy a gép a megfelelő irányban keressen információkat, de nem ezt várták tőle. A Google azért alkalmazott helyi újságírókat, hogy „életszagú” témákkal színesíthesse a hírkínálatát, mivel a munka kevésbé kreatív részét olcsó indiai munkaerővel is el lehetett végeztetni.

Lisa sminkje és frizurája tökéletesnek tűnt, ő kétségtelenül rendesen fel volt öltözve, nem csak annyira, amennyi a képernyőn keresztül

látszott, habár Kaliforniában nyilván jóval melegebb volt, mint Helsinkiben. Lisa ragaszkodott hozzá, hogy a megbeszélésükön használják a fordítóprogramot, hogy Aaro tökéletesen ki tudja magát fejezni. Aaro nem szívesen egyezett bele, mert szégyellte, hogy bennszülött nyelven kelljen beszélnie, amiből Lisa egy szót sem értett. A gépi fordítás valós időben futott a képernyőn, és Aarónak meg kellett állapítania, hogy a szöveg helyes. Lisa kénytelen volt teljesen rábízni magát a gépre, de úgy tűnt, ez egyáltalán nem zavarja.

- A szövegeidre nem érkezett panasz. Kiválóan segíted a hírrobot munkáját. Azonban javaslom, hogy igyekezz kitalálni saját témákat is, az ilyenek érdekesebbé teszik a munkát és változatosságot hoznak a hírkínálatba - mondta Lisa.

- Rendben, igyekszem. Van pár téma, amiken már gondolkodom egy ideje.

- Érdekes kapcsolatban maradni a saját közösséggel, kilépni az otthon keretei közül, eljárni különböző eseményekre. Az élet aztán meghozza az ötleteket.

Aaro beérte egy bólintással. A Google természetesen elvárta, hogy miután egész nap a gép által írt híreket csiszolgatja, a szabadidejében saját témák kidolgozásával folytassa. Az amerikaiak számára minden idő munkaidő.

- Észak-Európából jelenleg elsősorban természeti témákat szeretnénk, mivel ez az ökoizmus most nagy divat. És az a svédországi ügy... borzalmas eset. Az egész világot érdekli, mi történik arrafelé - jelentette ki Lisa.

- Svédországban vagy Finnországban?

- Úgy általában.

Aaro elmosolyodott. Az Egyesült Államokból nézve Észak-Európa egy és ugyanazon területnek számított. Lehetetlen lett volna elmagyarázni, hogy Finnország csupán a lagymatag utánérzése Svédországnak. Svédországban az ökomozgalom nyomására eltűntek az égről a repülőgépek, az olcsó ruházati láncok pedig arra kényszerültek, hogy a pamutról átálljanak a csalánra, és amikor egy ökoszekta

csoportos öngyilkosságot követett el, meglepően megértően viszonyultak az esethez. Finnországban már a szüléssztrájkolókra is ferde szemmel néztek.

- Ehhez kapcsolódva lenne a számodra egy ajánlatom. Még nem használtad fel a tavaszi rekreációs napjaidat. Mit szólnál, ha egy ilyen helyen töltenéd? - kérdezte Lisa.

A képernyőn egy reklámfilm jelent meg, fenyők tűlevelei között átszűrődő napfény és egy overallos férfi, amint a tenyerét a gyantás fatörzshöz nyomja. Egy mély hang az erdő csodatevő hatásáról, az emberiség gyökereiről, a hagyományokról és az egykori pogány istenekről magyarázott: *„Az erdő a finnek számára már a hajdani idők óta szentély, éléskamra és lelki táj.”*

Aaro nem emlékezett, mikor járt utoljára erdőben. Nem volt semmi kifogása az erdők ellen, egyszerűen csak nem adódott ok, amiért odament volna.

- Az lenne a cél, hogy cikket írjak belőle? - kérdezte.

- Szó sincs róla! A rekreációs napok a pihenést és feltöltődést szolgálják. Természetesen, ha éppen ott jut eszedbe valami új téma, semmi akadálya, hogy megírd.

A nő ártatlan arc kifejezése bosszantotta Aarót. Sejtette, hogy kollégái szerte a világon megértették az efféle célzásokat, és siettek teljesíteni a kiadott feladatot. Engedelmességük azonban valószínűleg teljesen hiábavaló volt. Ha egy cégnek nehézségei támadtak, vagy egyszerűen csak szeretne volna újraszervezni a munkát, a jó és rossz munkavállalóknak egyaránt felmondtak. Sok kolléga járt így, amikor a munkaadójuk csődbe ment, mert nemzetközi óriásvállalatok vették át a médiapiacokat.

- Rendben. Már ezer éve nem jártam erdőben - válaszolta Aaro.

- Remek! A videón olyan csodálatosnak látszik minden. Olyan frissnek.

Egymásra mosolyogtak és bólintottak. Lisa mondott még néhány szót a kétnapos tanfolyamról, amelyet egy Jyry Peltokorpi nevű túravezető tartott. A név ismerős volt valahonnan. Napközben az

erdőben töltik az időt, az éjszakát pedig a Tammilaakso nevű ökoközösség központjában. Aaro elképzelte a nyirkos barakkot és az ízetlen vegaételeket, de beleegyezett Lisa javaslatába, mert nem volt jobb ötlete.

- Egyébként érdekes figura ez a Peltokorpi. Rendkívül jó kapcsolatrendszerrel rendelkezik - vetette oda Lisa, amikor már éppen befejezték volna a megbeszélést.

Aaro felvonta a szemöldökét, mire Lisa magyarázatképpen hozzátette:

- Gyorsan rákerestem, és találtam róla egy évekkel ezelőtti fényképet, amelyen Malin Ekfors mellett áll. Biztos emlékszel, az a nő abból a szektából, azóta már meghalt. A kép valamilyen tüntetésen készült, nagyon fiatalok rajta.

Aaro úgy sejtette, hogy Lisa nagyon is lelkes lett attól, amit talált. Persze az sem kizárt, hogy Jyiy Peltokorpi képviseli az észak-európai ökoterrorizmus kemény magját, és ha az élet olyan volna, mint egy film, akkor a Lisa által küldött újságíró a rekreációs napok alatt ügyesen fényt deríthetne a férfi sötét üzelmeire. Az élet azonban nem film, és Aarónak rá kellett jönnie, hogy elkerülhetetlenül csalódást fog okozni. Azt latolgatta magában, rákérdezz-e még Peltokorpi esetleges svéd kapcsolataira, de aztán arra jutott, hogy Lisa biztosan elmondaná, ha több információt is talált volna. A nő azonban nem szokott túl mélyre ásni, ugyanis az újságírói munka olykor hálátlannak bizonyult, amikor az alaposabb kutatás végül ahhoz vezetett, hogy a témáról kiderült, érdektelen. Könnyebb volt a csalódást meghagyni a beosztottaknak, és élni tovább a nyitott lehetőségek világában.

Most, a súlyos felhők alatt, a dermesztően hideg erdőben Aaro már bánja gyengeségét, hiszen ő is javasolhatott volna bármiféle rekreációt, például egy kis wellnesst valamilyen fürdőben vagy egy rövid kreatív írás kurzust. Lisa egy pillanatig talán elégedetlennek látszott volna, de végül biztosan többre értékeli az önálló javaslatra képes dolgozót, mint egy birkát, aki mindenbe beleegyezik, de semmit sem tud létrehozni.

Jyiy Peltokorpi óvatosan ellép a fától, összeteszi a két tenyerét és meghajol a fa felé, majd feléjük fordul.

- Most ti következtek.

Miközben Aaro átkarolja a nyírfa törzsét, azon töpreng, mennyire nehezen meghatározható az őrültség és a hit közti határ. Amikor a monoteísta vallások haldoklottak, a romjaikból ismét feltámadtak az erdők szellemei és az ősi varázsigék, bármi, csak hogy az embernek ne kelljen olyan hidegnek és közönyösnek éreznie a világot, mint amilyen valójában volt.

.....

* Jyry, ejtsd: Jürü

A TŰZ ÉSZREVÉTTLENÜL BIRTOKBA VESZI az újabb hasábot, először nem akar belekapni, aztán hirtelen a teljes fadarab lángra lobban. Aaro azon kapja magát, hogy már jó ideje bámulja a tüzet, és különös módon nem unja. A lángok élettelenek és mégis elevenek, bizonyos értelemben minden tűz egy és ugyanaz, ami szerte a földgolyón lobog mindenfelé, egyre fokozódó tempóban perzselve fel az erdőket, míg egy napon talán mindannyiukat felfalja.

A szabadban töltött nap, a szaunázás és a jéghideg tóban úszás súlyosan húzza ugyan a testét, de kellemes fáradtsággént. A fák ölelgetése után bekötött szemmel kóboroltak az erdőben, szimatoltak és hallgatóztak. A kezdeti szégyenlősség után a feladat egyre érdekesebbé vált, ahogy az agyuk nagy nehezen átállt. Ennivalót is kerestek a természetben, fenyőrügyet rágsáltak, és egy fából faragott kupából sorban megkóstolták a nyírfa nedvét, aminek a megcsapolása miatt Jyry bocsánatot kért a fától. A társaság egy része higiéniai okokból nem kért a kóstolóból, de Aaro hörpintett egy keveset a közös ivóedényből, és úgy érezte, átlép saját világa határán.

A tanfolyam többi résztvevője már visszavonult aludni, de Aaro még nem akar lefeküdni, mert Freija még mindig ott ül a pad végén, és köt. A nap során a nő újra és újra feltűnt a látómezőjében, ételt hozott az asztalukra, leült hozzájuk beszélgetni, kérdezgette őket a munkájukról és az életükről a városban, mintha a többségében középkorú nőkből álló csapat dolgai annyira érdekesek lennének. Aaro érzi, hogy Freija figyeli a szeme sarkából, és megsejti, hogy a nő őt is meg fogja szólítani, hacsak türelmetlenségében el nem rontja a dolgot, és előbb ő közeledik a nőhöz.

Freija szőke haja csillog a tűz fényében, és a keze határozott mozdulatokkal dolgozik a kötésen. A lány smink nélkül, zsákszerű lenvászon ruhájában is nagyon csinos, és Aaro most már igazán szeretne jobban megismerkedni vele.

- Hogyan jutottál arra, hogy ideköltözz? - kérdezi Aaro, és érzi, mennyire újságírásán hangzik a kérdés.

Freija rápillant, majd visszafordítja tekintetét a kötésre. A készülő zokni rózsaszínű, valahogy meglepő színválasztás az egykori iskolaépület félhomályos termében.

- Alighanem eljutottam arra a pontra, hogy nem volt más lehetőség, mint elhagyni a várost.

- Aha. Hogyhogy?

- Egy esős napon ébredtem rá. Néhány hónapja dolgoztam bíróként. Egy életellenes üggyel foglalkoztunk, hárman voltunk bírók: a mesterséges intelligencia és két ember. Ahogy az ítélet gép által megszövegezett rendelkezéseit olvastam, rájöttem, hogy nincs semmi hozzáfűznivalóm. Egyetlen szó sem. Kitűnő eredménnyel érettségiztem, azután szinte halálra tanultam magam a jogi egyetemen, és mindezek után csupán egy gép asszisztensre voltam, vagy még annyi sem.

- De mégiscsak volt munkád.

- Igaz, volt. Bizonyára még éveken keresztül ott pózolhattam volna a bíróságon kiskosztümben, divatos frizurával, mint egy csinos, de jelentéktelen dolgozó Barbie.

Aaro úgy gondolja, érti, mire gondol Freija. A mesterséges intelligencia fejlődése sok fehérgalléros foglalkozást megtépázott, a leginkább azokat, amelyek a dolgok részletes ismeretén alapultak. Az orvosok úgy érezték, lefokozták őket azzal, hogy már a mesterséges intelligencia értékelte ki a leleteket, és tett javaslatot a gyógykezelésre egy hatalmas, folyamatosan frissülő adatbázis alapján. Nem volt különösebben nehéz jogi szövegeket, törvényjavaslatokat és egyéb jogi szakirodalmat a gépekbe táplálni, mert az is mind a logikára törekedett. Amikor a gép megtanult minden szükségest, sokkal jobban alkalmazta a törvényeket, mint az ember. Az emberbírókkal előfordult, hogy éhesen jóval szigorúbb ítéleteket hoztak, a gépnek viszont nem voltak rossz pillanatai, és a vádlottak bőrszíne vagy neme sem keltett bennük az elfogulatlanságot meghamisító képzettársításokat, hacsak nem kódoltak beléjük diszkriminatív információkat.

- Arra nem gondoltál, hogy közelebb kerülj az ügyfelekhez? Például ügyvédként vagy valami hasonló? - kérdezi Aaro.

- Nem igazán. Nem egyedül a munkáról volt szó. Elkezdtem belátni, mennyire mesterkélta az egész, hogyan működik az a világ, amelyet létrehoztunk, és mennyire totálisan jelentéktelen. Ebben nem volt hely a számomra.

Aaro érzi, hogy izzad a tenyere. Ugyanilyen gondolatok keringtek az ő fejében is, de nem volt hozzá mersze, hogy teljesen végiggondolja őket. Úgy érezte, nem alternatíva otthagyni mindent.

- A gép sohasem fogja helyettesíteni az emberi agy rugalmasságát - jegyzi meg halkan.

- Talán nem. Az újságírói munka természetesen eléggé biztonságban van.

Aaro meghökken, mert nem emlékszik, hogy elárulta volna, mi a foglalkozása.

- Én intézem a pénzügyeinket - magyarázza Freija. - A munkaadód felkeltette a kíváncsiságomat, és muszáj volt ellenőriznem, hogy nem valami nagy fejes vagy-e.

- Hát az aztán nem vagyok.

Freija elneveti magát, és Aaro érzi, hogy a nő is így gondolja, de teljesen jelentéktelennek sem tartja őt, mint amilyen valójában. Az újságírás valóban biztonságos foglalkozás, hajói csinálják, alaposan utánanézve a dolgoknak, információkat felkutatva. Az a formája, ahogy azt Aaro végezte, inkább a gép asszisztensének a munkájára emlékeztetett, ami viszont foglalkozásként hamarosan eltűnik.

Freija leteszi a kötését a padra. Aaro attól tart, hogy a nő esetleg már indulóban van, azonban felé fordul, közelebb húzódik, és alaposan végigméri. A figyelemtől Aaro össze- rándul, mintha a valóság szikrát vetne.

- Írsz rólunk valamit? - szegezi neki a kérdést Freija.

- Nem. Rekreációs szabadságon vagyok itt.

Freija oldalra billenti a fejét, és Aaro megsejti, hogy a nő csak teszteli, de intenzív figyelme összességében kellemes érzés.

- A munkaadóm talán azt reméli, hogy írok valamit - mondja Aaro.

- Hogy leleplezed a titkainkat?

- Miért, vannak?

- Természetesen. Hamarosan mi is csoportos öngyilkosságot követünk el a parlament lépcsőjén, és székletcsapdákat rejtünk el az ágyakban az IKEA hálószoabaosztályán.

- Úgy hangzik, hogy nincsenek saját ötleteitek.

Freija nevet, Aaro pedig azon kapja magát, hogy a lány ajkát nézi, az éles Ámor-ívet és felette a bőr ragyogását. A nő odahajol hozzá, és a fülébe súgja, mintha bizalmas információt közölné:

- Megmondhatod a főnöködnek, hogy rendesek vagyunk és végtelenül unalmasak.

- Ezt nem könnyű elhinni.

- Ha kellemetlenkedni kezdenénk, annak csakis ti lennétek az okai. Milliónyi faj tűnhet el szinte teljesen észrevétlenül, de jaj, micsoda botrány, ha egy shoppingoló családanya véletlenül beleül egy kupac szarba! Abból bezzeg azonnal főcím lesz!

Aarónak nincs kedve vitatkozni. A nagyközönség a drámát szereti, az új fordulatokat és az olyan híreket, amelyek nevetésre ingerelnek vagy megborzosgatnak. A tengerek állapotáról, a kiháló fajokról és az erdő pusztulásáról szóló hírek nem szerepeltek a legnépszerűbbek között, így aztán csak azok olvasták őket, akik ezt a témát is kiválasztották, hogy követni kívánják. A környezetvédő aktivisták békés akciói is csak háttérzörej maradtak, mert túlságosan unalmasak voltak, túl komolyak és zavarosak a nagyközönség által klikkéit hírekhez képest.

- Remélem, nem sértettem meg a szakmai büszkeséged - mondja Freija.

- Nem. Nekem nincs olyan.

Freija elmosolyodik.

- Itt sokan vannak, akik szívesen élnének azzal a hatalommal, amivel az irányadó média magadfajta újságírója rendelkezik.

Aaro megvonja a vállát. Ő már évekkorábban szakított azzal a teóriával, hogy az egyes hírek képesek bármin is változtatni. A világ egy

lármás golyóbis, amely csak gurul előre, és ennek a mozgásnak a törvényszerűségeit egyetlen ember sem tudja befolyásolni. A környezetvédelemről elő lehet adni afféle sikertörténeteket, miszerint a világ szinte már teljesen karbonsemleges, az üzemanyagot és az élelmiszert pedig egyre nagyobb mértékben a levegőből állítják elő. Egy másfajta nézőpontból viszont változatlanul túl sok szén-dioxid van a levegőben, továbbra is egyre nagyobb mennyiségben kerül műanyag és vegyszer a tengerekbe, és ahol megengedőbb a szabályozás, a nagyvállalatok komoly károkat okoznak. Mindkét történet igaz, ugyanakkor gyorsan felejtendő.

- Mit szeretnél elmondani a világról? Ha hatalmadban állna? - kérdezi Aaro.

Freija eltűnődik.

- Szeretném elmondani, hogy minden élőnek lelke van. Vagy mindegyiknek, vagy egyiknek sem. Nem tudsz kárt tenni semmiben anélkül, hogy ne tennél kárt önmagadban is.

Aaro a nőre mered, aki komolyan néz rá vissza. Olyan ragyogó a szeme, és annyira eltökéltnak látszik, hogy most Aaro is az ő igazságában szeretne hinni, még akkor is, ha kétségtelenül Freija sztorija lenne a világtörténelem legrosszabb újságcikke.

Amikor Freija elfordítja a tekintetét, megtörik a varázs. A tűz már csak parázs, a teremre leereszkedik az éjszaka.

- Kezd késő lenni - mondja Freija, azzal összeszedi a kötését, és feláll.
- Aludj jól!

Amikor a nő elmegy Aaro mellett, fenyőillatú mosószer szaga csapja meg az orrát. Alaposabban szemügyre veszi a bő ruhát, a piros gyapjúzoknit meg a facipőt. A lebernyeg-szerű öltözék mintha csak még inkább kihangsúlyozná a törékeny alakot, amely belevész a terem sötétjébe, az elérhetetlenbe.

AZ ÉJSZAKA CSENDES, KITISZTULT AZ ÉG, a csillagok fényesen ragyognak. Aaro a rekreációs hétvége résztvevőinek szállása felé tart. Teleszívja a tüdejét hűvös levegővel, és azon gondolkodik, miért nem mászkál éjjel soha a lakásán kívül. Lebilincselő érzés látni, hogy létezik világ az ő mindennapi rutinjain kívül is, tőle függetlenül. Tolakodásnak érzi, amikor megremeg az okosórája, jelezve, hogy üzenetet kapott. Az üzenet Lisától érkezett.

- Szóba került Robert Suonpää neve? Ökoterrorista merénylet lenne? A rendőrség nem közöl semmit.

Aaro megcsóválja a fejét. Suonpää neve ismerős, de nem érti, mire vonatkozik Lisa üzenete. A gyorskeresés egy robot által írt hírt dob fel. Ott marad lebegve a levegőben, és rést üt a sötétségbe, akár a képregények beszéd-buborékai.

„Google Hírek 2045. április 28.

LEBEGŐKABINBAN ÉRTE A HALÁL A CÉGVEZETŐT HELSINKIBEN

Meghalt Robert Suonpää, a Bailandos ruházati lánc észak-európai regionális igazgatója. A rendőrség közlése szerint Suonpää-t reggel holtan találták helsinki otthonának fürdőszobájában, a lebegőkabinban. Suonpää előző éjszaka érkezett haza Bangladesből, ahol hivatalos úton járt.

Suonpää 2042 óta dolgozott a Bailandos ruházati lánc regionális vezetőjeként, kiemelt feladatai közé tartoztak a környezeti felelősség kérdései. Korábban dolgozott többek között az általa alapított kiskereskedelmi lánc, az Akció 7/24 ügyvezető igazgatójaként, továbbá tanácsadóként, és rendszeresen szerepelt a médiában is.

Suonpää különösen a Nyomáskamra című valóság- show kérlelhetetlen zsűritagjaként vált ismertté. A műsorban a lelki és fizikai tűrőképesség határait próbára tevő tesztekkel kerestek vállalatok számára olyan dolgozókat, akiknek nagy a stressztűrő képessége.

Suonpää Helsinki Kruunuhaka városrészében élt feleségével, de sok időt töltött New York-i és dhakai otthonában is. A házaspárnak két felnőtt fia van.

A helsinki rendőrség vizsgálja a halál okát.”

Aaro a hírhez kapcsolódó képeket nézegeti: Robert Suonpää a köztársasági elnök nemzeti ünnepi fogadásán a feleségével, Suonpää a vállalkozók éves kongresszusának előadói emelvényén, fiatalon az íróasztala mögött, valamint illusztrációként fénykép egy rózsaszínű lebegőkabinról. A hír megdöbbsentő, mivel Suonpää mindenki ismerte. Egy igazi régimódi kivagyí alak volt, aki harcosan kiállt amellett, hogy az embereknek joguk van a libamájhoz, a szőrmebundákhoz és a kirakatfeleségekhez. Konzervatív világképe és ebből fakadó szinte tökéletes kiszámíthatósága révén Suonpää népszerű médiaszemélyiség volt, és különös módon egyfajta biztonságot jelentett még azok számára is, akik elviselhetetlennek tartották.

Aaro elgondolkodva mered az üzenetre: *ökoterrorista merénylet?* A kérdés jellemző Lisára: igen valószínűtlen, de nem teljesen őriült. A környezetvédő mozgalom szemében Suonpää mélységesen gyűlölt figura volt, ehhez kétség sem fér, és az okoseszközökkel elkövetett online emberölések lehetőségét nem lehetett teljesen kizárni, bár nagyon ritkán fordult elő ilyesmi. Elvileg nem volt elképzelhetetlen, hogy belepiskáljanak Suonpää otthoni kabinjának a vezérlésébe. De miért hatolna be bárki is egy másik ember otthonába azért, hogy ennyire szokatlan és bizonytalan kimenetelű módon végezzen vele?

A potenciális gyilkos gondolata nyomasztó érzéssel tölti el Aarót. Egyszeriben úgy érzi, mintha nem lenne egyedül, hogy az erdő fekete határa közelebb kúszik hozzá, és tele van mohón figyelő testtelen szemmel. Legszívesebben futásnak eredne, de úgy érzi, hogy ezzel csak teret engedne a kitörni készülő pániknak.

- Ez csak egy hír - nyugtatja magát suttogva. - Nem kapcsolódik semmihez.

A hírek csupán töredékek egy másik valóságból, rutinszerű szófordulatokból összerakva és megfelelően elidegenítve, hogy kellően biztonságosak legyenek, amikor reggeli közben vagy este lefekvés előtt olvasgatják őket. Bolond, aki túlságosan közel engedi őket magához.

Aaro kényszeríti a lábát, hogy veszteg maradjon, és bezárja az üzenetet. A hold arctalanul és hidegen bámul rá az erdő széléről.

Felhős nap, derült éjszaka, 8 fok, a hattyúk visszatértek. Három órán keresztül feküdtem a földön, és próbáltam hallgatni a csendet, de zúgott a fülem. Amikor meghalok és leáll a vérkeringésem, vajon legalább akkor, egyetlen pillanatra meghallhatom a csendet? Felrobbantja a tudatot? Soila megint azt mondaná, hogy túl sokat gondolok a halálra, de létezik-e úgymond optimális mennyiségű halálgondolat?

Megint itt járt egy nagy csapat istencsapása. Hangoskodva mászkáltak az erdőben és gyógynövényes söreiket szopogatták a szaunában, hájas nők és nyeszlett férfiak saját falkába rendeződve. Szobaemberek, akik nem illenek a természetbe, de szobába sem. Egy hattyú sohasem kövér vagy ronda, harmóniája a környezetével tökéletes, miközben nekifut a vízén. Kizárólag az ember és az ember által tönkretett lények válnak nyamvadt hájpacnikká, szellemi és testi értelemben egyaránt, mint például a brojlercsirkék meg a pudlik.

Az egyikük újságíró volt, amitől balsejtelem fogott el. Mindenhol körbeszimatolt, és sokáig forgolódott ébren. Kifejezetten nyomasztott valami abban az emberben, bár nem jöttem rá azonnal, mi lehet az. A fickó olyan volt, mint az osztály jó fiúja, aki képes lenne leállítani a zaklatót, mégsem teszi meg. Ezek olyanok, mint a kórusban ordító tömeg, közönséges gyáva férgek, akik mindig tudják előre, honnan fúj a szél. Nem lesz nagy veszteség, amikor nemsokára eltűnnek a világból, mint a méhek.

Éjszaka az újságíró a csillagokat bámulta, talán afféle Keats- nek képzelte magát, és azon bánkódott, mennyire tehetetlen. Amikor elkezdett babrálni az okosóráján, és a hír kivetítődött az éjszakába, felkavarodott a gyomrom. Szerencsére sikerült visszatartanom a hányást, amíg le nem értem a partra.

A VENDÉGCSŰR AARO SZÁMÁRA KIJELÖLT hálófülkéjében nincs semmi más, mint egy ágy és egy sötétítő függönnyel eltakart ablak. A többiek már alszanak a térelválasztó falak mögött, amikor Aaro levetkőzik, és bebújik a hűvös takaró alá. Attól tart, hogy Suonpääről fog álmodni, vagy hogy egyáltalán nem lesz képes elaludni, azonban meglepően gyorsan rázuhan a sötétség.

Reggel, miközben a szántóföld szélén gyalogol a főépület felé, Aaro furcsamód frissnek érzi magát, mintha több hetet pihent volna. A vendégcsűrben az egymás mellett sorakozó hálófülkék lakóinak telefonálása és a hajszárító bűgása töltötte be a reggelt, de most háborítatlan a vidék csendje. A Tammilaakso ökoközpont sárga főépülete fakónak látszik a reggeli napsütésben. A ház valahogy aránytalannak tűnik: az alsó, széles lakószint felett keskeny tetőtér, amelynek egyetlen ablaka sötétben tekint az udvar felett a tó felé. A föld sáros, az almafák csupaszok, Aaro azonban elképzei, hogyan zöldellnek nyár közepén, milyenek a forró, kánikulai napok és a fehér éjszakák, amikor a fiatalok nyári ruhában és ujjatlan pólóban összegyűlnek odakint a ház előtt, bele sem gondolva, milyen szerencsések, mert nem kell egyedül lenniük.

A főépületben a nagyterem egyik kisebb oldalhelyiségében terítettek meg a reggelihez: kávé, gyógytea, almaié, kása és áfonyalekvár van kitéve az asztalra. A választék szűkösségében van valami elegancia. Gyerekkorában Aaro sokszor megfordult a szüleivel fürdőkben és mediterrán üdülőhelyeken, és hozzászokott a roskadásig megrakott svédasztalokhoz, ahol minden étel kicsit zsíros volt vagy éppenséggel túl édes. Egyetlen gyerekként kénytelen volt egyedül követni a szülei villájának véget nem érő mozgását, vagy ahogy az ital szintje lassan csökkent a borospohárban, és talán már akkor is tudta, hogy felnőttként ő nem vágyik majd ilyen helyekre.

Miután megrakja a tányérát, Aaro körülnéz, hogy helyet keressen magának, és észreveszi, hogy Jyry egymagában ül egy négyszemélyes asztalnál az ablak mellett. Aaro nem biztos benne, hogy szeretne csatlakozni a férfihoz, de ostobán hatna egyedül leülni egy másik asztalhoz, hiszen Jyry mégiscsak az ő túravezetőjük és értésükre adta, hogy szívesen tölti az időt a csoporttal.

Aaro elindul a férfi felé, már útközben odaköszön, hogy lássa, szívesen fogadnák-e az asztalnál. Jyry arca felderül.

- Ülj csak le! Jól aludtál?

- Jobban, mint bármikor.

- Helyes. Igazán jól pihenni csak zaj- és fényszennyezés nélkül lehet.

Aaro bólint. Jyry tányérja már üres, megette a kását, és a teáscsészét szorongatja. A keze meglepően nagy és eres.

- A kávét leszámítva mindent ezen a birtokon termelünk meg - mutat az ételek felé. - Biztosan érzed az áfonyalekvárnál a különbséget a bolti lekvárokhoz képest. Ez nem bioreaktorokban készített héj nélküli gyümölcszompó, amiből hiányzik a savasság és a változatosság. Ráadásul nincs benne semmiféle tartósítószer. Ha rendszeres időközönként megforgatjuk az üvegeket, egyáltalán nincs szükség cukorra ahhoz, hogy elálljanak. Jövőre saját tojásunk is lesz, nyáron megépítjük a tyúkólat.

- Aha. Jól hangzik.

- Korábban ez nem sikerült volna, mert fanatikus vegánok is laktak itt. Nem értem a logikájukat. Nekem semmi kifogásom az állatok megölése ellen, hiszen meghalni természetes dolog. A nagyüzemi állattartással nem az a probléma, hogy az állatok meghalnak, hanem az, ahogyan élnek. Ami pedig a sejtekből előállított húst illeti... Természetellenes. Az élet sokkal több, mint pusztán a szükségleteink kielégítésére szolgáló sejtek halmaza.

- Én sem ellenzem az állatok megölését. Vagyis... Még soha nem öltem meg légnél nagyobb állatot - veti közbe Aaro.

- Ha hosszabb időt töltenél itt, eljöhetnél velem vadászni. Elég jól lövök íjjal. Ez szelíd módja a halálnak, egy pillanat alatt átvágja az

ereket. Említette Freija, hogy van egy üres szobánk?

- Nem.

Jyry fürkésző pillantást vet Aaróra, aztán kibámul az ablakon.

- Ezek szerint új lakót kerestek? - kérdezi Aaro.

- Talán. De csak olyat, aki alkalmas.

- Milyet? .

Jyry csak néz kifelé, mintha meg sem hallaná a kérdést, aztán feleszmél merengéséből.

- Igazít. Rokon lelket. A világ tele van kiókkal, akik egyfolytában másokat figyelnek, hogy úgy csináltam-e ezt, ahogy a többiek. Úgy csináltam-e, ahogy kell? Egyesek megpróbálják előre kitalálni, mit fognak tenni a többiek. Ők még tovább fejlesztették a nyájszellemet. Az ilyenek szívesen csapódnak mostanában különböző közösségekhez, ezért szükséges az elővigyázatosság, nehogy efféléket fogadjunk be magunk közé.

Aaro lassan nyeli le a kását. Ha Jyry kióknak tartja, kevés érve lenne, hogy meggyőzze az ellenkezőjéről. Miközben beszél, Jyry egyfolytában kibámul az ablakon, de hirtelen Aaro felé fordul. A szeme halványkék, a tekintete pedig átható.

- Te valószínűleg közénk ifiémél - jelenti ki.

Aaro szeretné megkérdezni, mi alapján jutott erre a következtetésre, de ostobán hangozna a kérdés. Neki magának is illene tudnia, mi különleges van benne. Jyry a füle mögé tűr egy arcába lógó hajtincset, és úgy folytatja, mintha az előbb nem Aaro személyiségét tette volna éppen mérlegre, akár valami mennyei kapuór.

- Nyáron sok erős kézre lesz szükségünk, mert ketten is elmentek tőlünk, át a Nap Gyermekéhez. Akkor sok itt a munka: termelni, betakarítani, felújítani. Amikor öt évvel ezelőtt megvettük ezt a házat, elég lerobbant állapotban volt minden. Figyelmeztettek is bennünket, hogy ebből nem származik semmi jó, csak veszekedés meg penészsallergia. De a szerkezet rendben volt, a többit pedig rendbe lehet hozni. Hiszen ez is csak munka, a munka pedig nem fárasztó, ha a saját tempójában csinálhatja az ember.

- Hány alapító volt?

- Öt. Én, Freija és Joonas még mindig itt lakunk. Pontosabban Joonas manapság többnyire a madármegfigyelő toronyban lakik. Nem ismerek még egy ilyen szenvedélyesmadármegfigyelőt. És Kuu is az erdőbe költözött, szinte a legelején, neki megvannak a saját dolgai. Most tizenketten vagyunk, ha őt is beleszámítjuk. Hamarosan talán tizenhármán leszünk.

- Kicsit szerencsétlen lenne, nem?

- Hogy érted?

Aaro idétlennek érzi magát.

- Hát mert... balszerencsés szám.

Jyry felvonja a szemöldökét.

- Babona! Remek! A jéghideg ráció amúgy is olyan lehangoló.

Aaro nem tudja eldönteni, irónia bujkál-e a másik szavaiban. Ekkor Jyry váratlanul közelebb hajol, és tenyerét Aaro asztalon pihenő kezére teszi. Aaro zavartan mered az asztalra. A mozdulat nem lehet egyéb, mint egyfajta közeledés, mégsem annak érzi, hanem különös módon természetes gesztusnak, mintha ezen a helyen az érintésnek mások lennének a szabályai, mint a kívülágban. Amikor Jyry visszahúzza a kezét, Aaro még mindig érzi a szorítást, amely mintha az asztalhoz szögezte volna a tenyerét.

Kávészócsésze koppan az asztalon, mire Aaro összerezzen. Siiri és Mari ülnek le tőle balra, meg sem kérdezve, szabad- e, nyüzsgést és átható parfümillatot hozva magukkal.

- Mi is lesz a mai program...? Aha, állathangok! Tudod, Jyry, be kell vallanom, hogy tegnap egy kicsit már belehallgattam. Csakhogy alig ismertem fel pár madarat. Te biztos ismered az összesét, úgyhogy majd mondd el sorban a nevüket, aszerint, ahogy énekelnek, hadd tanuljunk valamit...

Jyry a nők felé fordul, és Aaro látja, hogy a férfi mosolyában van egy leheletnyi kényszeredettség, ezt azonban a nők nem veszik észre.

- Először koncentráljunk csak arra, hogy hallgatjuk őket, utána majd elmondom a nevüket is - feleli. - A nevek csak nevek, a madarak

évezredekén keresztül énekeltek név nélkül. Ők maguk sem tudják a saját nevüket.

- Milyen mulatságos! - kuncog Mari. - Tényleg nem tudják a saját nevüket!

Jyry egy nagy ember megértő mosolyát villantja a nőkre, Aaro pedig érzi, hogy a férfi karizmája betölti az egész helyiséget, és a két nőt is kisugárzása bűvkörébe vonja.

AMIKOR A REKREÁCIÓS HÉTVÉGE RÉSZTVEVŐINEK elektromos busza elindul a főépület elől, Aaro a házat nézi, és arra gondol, hogy soha többé nem látja. Az elmúlt pár nap gyorsan elillant, csupán intenzív emléktöredékek maradtak meg belőle és valamiféle megfoghatatlan zavartság. Nem beszélt senkivel Suonpääröl, és egyetlen új témát sem ötlött ki, de talán mégis sikerült feltöltődnie, vagy legalábbis kicsit felrázódott a szokásos bénultságából.

Otthon olyan, mintha sokáig lett volna távol. Szinte már furcsa, hogy a konyhaasztalra rászáradt ketchupfoltok még mindig ott vannak. A streamingcsatornán félbemaradt sorozat varázsa már megkopott, és Aaro most hitetlenkedve nézi, mert látja, milyen kiszámított módon váltják egymást a gép által írt jelenetek, pont a megfelelő ritmusban, hogy a néző figyelme ne lankadjon, de ne is kapjon meg mindent egyszerre, hogy ne tudja abbahagyni a filmnézést egy-egy résznél.

A kelletténél kissé keményebb mozdulattal pöccinti félre a képernyőről a filmet, felpattan az ágyáról, és az ablakhoz lép. Torkkelinmäkiben található lakásában a kilátás a legjobb dolog, a tágas égbolt és az alatta elterülő város, amely most a felhők alatt gubbaszt a lassan besötétedő estében. Aaro a következő nyárra gondol, és még jobban elfogja a reménytelenség, mint eddig bármikor. A nyár a városban tikkasztó lesz és ilyen magasan, ebben a dombra épült városrészben az illatát sem lehet érezni, ezért kénytelen lesz mindenféle okokat kitalálni, miért hagyja el a lakást. A neten keresne magának újabb és újabb tenisz- és randipartnereket, és minden találkozáskor úgy érezné, hogy jobban is sikerülhetne, hogy kiérdemelhetné a szerelmet vagy legalább a kötődést, ha rájönne a varázslatra, amivel érdekessé tudná tenni magát.

Hátat fordít az ablaknak, lehasal a padlóra, és néhányszor kinyomja magát, azután felkel, és belép az oldalra. Három lehetőséget kínálnak fel, közülük az egyik értékelése 9,02, a másiké 8,92, a harmadiké pedig

8,8. Aaro a nők képeit nézegeti, és arról győzködi magát, hogy bárkit választhatna, de végül azt választja, amelyiket a gép a legjobbnak tart. A nő szinte azonnal megjelenik a képernyőn, csinos, de kedvetlen, mire Aaro rögtön meg is bánja a választást. Mivel azonban már döntött, ahhoz, hogy egy másik lehetőséget láthasson, előbb meg kell néznie egy reklámvideót, aminek már a gondolata is fárasztja.

- Szia! - mondja Aaro.

- Szia! Milyen jó, hogy téged választottalak.

- Hogyhogy?

- A barátnőm állandóan azt hajtogatta, hogy kilences alattiakat nem érdemes választani. Azt feleltem neki, hogy a 8,9-esek még egész jók lehetnek, mert esetleg csak a gép túl szigorú időnként. Ha valakinek túl széles az orra vagy túl közel vannak a szemei, nem kapja meg a legjobb pontszámot, pedig mindent egybevetve teljesen megfelelő lehetne. Ahogy te is. Bebizonyítottad, hogy helyes az elméletem.

- Akkor jó.

- A barátnőm nem hitte el, amikor azt mondtam neki, hogy szívesebben választok egy 8,9-est, mint egy 9,9-est. Azok a férfiak, akiknek 9,5-nél magasabb pontszáma van, szarba se veszik a többi embert, úgy el vannak szállva maguktól. A barátnőm 9,53, de egyáltalán nem vagyok rá irigy. Ráadásul azt mondja, hogy igazából több pontot érdemelnék, mint 9,02-t. Szerinted?

- Nem tudom megítélni. Mostanában elég ritkán vagyok itt fent.

- Mi a hobbid?

- Teniszezek és kondizok.

- Meglátszik. Nagyon jó - jegyzi meg a nő. - Érdemes lenne újraértékeltetned magad, ha izmosabb lettél, akár magasabb pontszámot is kaphatnál.

- Beszélgethetnénk valami másról is, mint pontszámokról? - Persze, úgysem jelentenek semmit. Mit csináltál ma?

- Nemrég értem haza egy munkaútról. Pontosabban a munkahelyem által szervezett rekreációs hétvégéről.

- Aha. Én egész nap tanultam. Teljesen kimerültem. Holnap marketingvizsga, én pedig éppen azon gondolkodtam, mi tudna a legjobban ellazítani, amitől aztán jól tudnék aludni. Hogy valami filmet nézzek, vagy inkább feljöjjenek ide.

- És te az utóbbit választottad.

- Igen. Arra gondoltam, hogy ez jobban ellazítana.

- Szeretnél azonnal csinálni valamit?

- Nem merném. Állítólag kiszivárogtak videók ezekről az oldalakról, még ha azt is állítják, hogy minden szuper biztonságos. A legkevésbé sem szeretném, hogy az önkielégítő videóm a neten keringjen, vagy a rendőrségen nézegessék.

- Találkozhatunk személyesen is. Vagy a Livingroomban.

- Már jó pár éve nem randizom senkivel, mert a tanulás elviszi minden energiám.

- Aha.

- Úgy látszik, lelohadt az érdeklődés. Mindig ez történik, az értelmes beszélgetés önmagában nem elég érdekes.

Aaro legszívesebben azonnal megszakítaná a kapcsolatot, egy-két évvel korábban még így is tett volna. Most azonban valami visszatartja, és próbál mondanivalót kitalálni az először eszébe ötlött gonosz gondolat helyett. A nő azonban leveszi róla a befejezés terhét.

- Azt hiszem, nem fogunk előrébb jutni. Szia.

Aaro a kezdő képre mered, amely azonnal új lehetőséget kínál a reklámvideó után. Nem akarja megnézni a filmet, és amúgy sem akar soha többé visszatérni erre az oldalra, de úgy sejtí, már holnap itt lesz, megjövő nyáron, örökké. Tammilaaksóban, az ökoközpont kertjében betakarítják a termést, az udvaron tyúkólat építenek, ő viszont a saját kopott pályáján fut körbe-körbe. A gondolat elviselhetetlennek tűnik.

Felpattan, keresztülmegy a szobán, majd visszatér a géphez, és hirtelen ötlettől vezérelve információkat kér tőle Suonpääről. Az első pár tucat keresési találat a haláláról szóló hírekhez vezet, amelyek nagy része a Google mesterséges intelligenciája által írt szövegen alapul, és a többi hírforrás is nagyjából ugyanazokat az információkat taglalja. A

leghosszabb cikk az *Új Kor* oldalán szerepel, rögtön látszik, hogy ez emberi kéz műve: a szöveg tele van fölösleges szavakkal és mondatokkal, amelyek egyáltalán nem viszik előrébb a témát. A nyomozás vezetőjének terjengős nyilatkozatát hosszan idézik: *„Ilyen váratlan esetben a halál okát mindig ki kell vizsgálni. Ez egy igen ritka és nagyon sajnálatos baleset, éppen ezért kellő óvatosságot javaslunk mindenféle okoseszköz használatával. Egy gépnél mindig fennáll a lehetőség, hogy meghibásodik, továbbá különféle adatbiztonsági problémák és egyébek is kapcsolódhatnak hozzájuk.”*

Amolyan nesze semmi, fogd meg jól figyelmeztetés, gondolja magában Aaro keserű mosollyal. Egy rendszer meghekkelésével elkövetett emberölés kétségkívül nagyon távol esne a rendőrség komfortzónájától.

A Suonpäävel kapcsolatos régebbi cikkek többnyire a férfi valóságshow-beli tévészerapléséről szólnak, főleg az igazi húsevést érintő megnyilatkozásairól, amelyek nagy felháborodást váltottak ki. Egy bulvárlap gasztrorovatában Suonpää azt ajánlotta, hogy legalább három különböző fajta állatot tűzzenek nyársra, ami több száz kommentet eredményezett. Egy alternatív újságcikkében egy kutató Suonpää népszerűségét elemezte a szociális médiában, és az új kor macsó vezetőtípusaként aposztrofálta, aki pimaszságával a hagyományos fogyasztók számára kíván bűnbocsánatot szerezni: *„A városi elit manapság értelmet keres a termékekben, tudni akarja, milyen nevű birkából készült a pulóver, és hogyan élt az a birka. A felelősség hangsúlyozása az ellenmozgalmat is profilválasztásra készítette. Suonpää meg a hozzá hasonlókat arról próbálnak meggyőzni, hogy a fogyasztóknak jogában áll azt megvásárolni, amihez éppen kedvük van.”*

A 47. keresési találat Suonpää nevével egy külföldi online újságcikkre vezet, amelyben a bangladesi Borm nevű falut ért környezetszennyezésről számolnak be. A képen látható tó vize narancssárgára színeződött, és a part szélén vastag sárga hab gyűlt össze. Arról írnak, hogy a szennyezett víz miatt tömegesen pusztultak el

a halak, a helyi lakosok különféle egészségi problémákkal küzdenek, azonban a ruhagyárak megúszták a felelősségre vonást, mivel megvesztegették a helyi hatóságokat.

A cikket elolvasva Aarónak lelkiismeret-furdalása támad. Ő is végezhetett volna igényesebb újságírói munkát, ha nem kerekedik felül a kényelemszeretete. A mesterséges intelligencia a különféle közlemények és statisztikák alapján készült cikkek megírásában kiváló, és a legtöbb újságíró ugyancsak az ilyen anyagokat részesíti előnyben, őt magát is beleértve. A másfajta munka menthetetlenül lassú, a végeredmény pedig nehezen megjíósolható.

A tenyerébe hajtja a fejét, és úgy érzi, totálisan ráunt a munkájára, a megfoghatatlan bűntudatérzésre, és általában véve mindenre.

- Tammilaakso. Ökoközösség - adja ki a következő keresőparancsot.

A gép egy sárga, fából épült nagy ház képét vetíti elé. Aaro hagyja, hogy a szeme elidőzzön a kissé málladozó festéken, az idomtalan tetőtéren, a főbejárat faajtáján, amely olyan masszív, hogy egy nagyobb kúria bejáratí aajtájának is beillene. A net alapján kiderül, hogy a ház 1962-ben épült. Három évtizeden keresztül iskola működött benne, míg a gyereklétszám lecsökkent, és a közeli falu szinte teljesen kihalt. Az épületet egy manószobraitól ismert művész vette meg, akinek a halála után a ház éveken át üresen állt, mielőtt birtokba vette az ökoközösség. A közösség a médiában is keltett némi érdeklődést. Egy online lap interjújában Jyry és Freija a ház előtti teraszon állnak mosolyogva, a hátuk mögött virágzó almafa. „A képernyő nélküli élet tartalmat hozott”, közli a cím. Az újságíró először a vidék természeti szépségeit és a lakók vendégszeretetét ecseteli, majd szót ad riortalanyainak is.

- Amint megláttam ezt a házat, tudtam, hogy ez az. Mintha előre láttam volna a jövőt. Emberekkel kapcsolatban is bízom az intuícióban, abban, hogy már akkor ismerjük egymást, amikor azt gondoljuk, még idegenek vagyunk - magyarázza Jyry.

- Itt olyan könnyű lélegezni - mondja Freija. - Számunkra kezdettől fogva világos volt, hogy itt tilos lesz képernyős kutyüket használni, leszámítva az olyan ügyintézését, ahol ez kikerülhetetlen. Az emberek

annyira hozzászoktak, hogy algoritmusok szórakoztassák és fárasszák le őket, hogy sokan már képtelenek mértékkel használni őket. A gépek túl okosak, megérzik a vágyainkat, és úgy elégítik ki őket, hogy közben mi magunk örök szolgaságba kerülünk, hacsak nem küzdünk ellene.

Aaro félbehagyja az olvasást, és rázoomol a képre, Freija arcát vizsgálgatja. Kerekesebbnek látszik, mint manapság, vagy csak a fotó csalóka. Egyszeriben szeretne többet tudni, teleszívni magát az ökoköztség lelki tájával. Freija nyíltsága válasz a kívánságára.

- Hiszünk a szeretetben, de nem hiszünk a birtoklásban. Manapság rengeteg ember él magányra ítélve, mert olyan nehéz a szeretet tárgyává válni. Rengeteg feltételt támasztanak a szeretet számára. Szeretlek, de csak akkor, ha soha, egyetlen másodpercre sem akarsz senki mást. Hajlandó vagyok veled élni, de csak akkor, ha képes vagy kielégíteni a tökéletes társról alkotott legtitkosabb vágyaimat is. Miért kell ennek ilyen nehéznek lennie? Miért nem lehet egyszerűen csak elhatározni, hogy vállalom, együtt élek ezekkel az emberekkel, és hagyom, hogy a kapcsolatunk magától alakuljon?

- Tisztában vagyunk vele, hogy ez nem old meg mindent - mondja Jyry. - Az emberi kapcsolatok mindig bonyolultak. A lényeg, hogy nem vetjük alá magunkat annak az élet nélküli életnek, amit felkínálnak a számunkra, hanem a másokkal való kapcsolatot választjuk.

Amikor Aaro eljut a cikk végéig, hosszan nézi a fényképet: Freiját, Jyiyt, meg az almáját. Az élet nélküli élet motoszkal az agyában. Kegyetlen kifejezés, mint egy idomtalanná génmanipulált állat, ezért is olyan fájdalmasan találó. Már régóta azt érzi, hogy minden valahogy furcsán rosszul van, de azt hitte, nincs más választása, mint kibírni.

KALIFORNIÁBAN MÉG REGGEL NYOLC sincs, amikor Lisa telefonál. A rúzsja az anilinvörösnek pontosan ugyanaz az árnyalata, mint a blúza színe, amire Aarónak eszébe ötlik, mi van, ha a nő egész külseje csupán a képernyőnek szóló porhintés? Az is lehet, hogy valójában fel se öltözött a megbeszéléshez, összevissza áll a haja, és még Aarónál is slamposabban néz ki. Mégis sikerül ápoltnak mutatkoznia, mivel havi 9,99 dollárért előfizetett egy „mindig tökéletes külső online értekezleten” alkalmazásra.

- Beszéltek Suonpääről? - tér Lisa azonnal a tárgyra.

- Neked is jó reggelt!

- Ja, igen, jó reggelt! Milyen udvariatlan vagyok! Beszéltek Suonpääről?

- Nem.

- Kérdezgetted őket?

- Valamennyire - feleli kitérően Aaro. - De őszintén szólva szerintem eléggé erőltetett ötlet Suonpää halálát az ökoemberekhez kötni, ráadásul kifejezetten ehhez a konkrét közösséghez. Legjobb tudomásom szerint semmi sem utal gyilkosságra, politikai indíttatására végképp nem. Továbbá, ha ez egy távvezérelt bűncselekmény lenne, azt a világ bármely pontjáról megtehették, ehhez a tettesnek nem feltétlenül kell finnek lennie.

Lisa úgy előrehajol, hogy a feje betölti szinte az egész képernyőt.

- Legtöbbször a távcélpontokat is elég közelről választják ki - jelenti ki. - A politikai gyilkosságokat egyébként ritkán szokták eltitkolni, az elkövetők legalább a sajátjaik körében szeretnék learatni a babérokat. Amúgy megfigyelted a kabin típusát? Tisztára, mint egy hekker álma. Az a garasoskodó milliomos indiai lebegőkabint vett magának, amely próbálja ugyan utánozni a legjobb amerikai modelleket, de főleg infobiztonsági téren jócskán akadnak hiányosságai.

Aaro elszégyelli magát. Természetesen illett volna figyelmet szentelnie a kabinnak, de még csak eszébe sem jutott. Lisa azonban nem tűnik szemrehányónak, pusztán rendkívül izgatottnak.

- Nemrég voltam egy szemináriumon, ahol a rendőrség az emberek hozzáállására panaszkodott - meséli. - Amikor például egy olyan eset történik, mint a chicagói fűnyíró sztori, akkor ennek az egy terméknek ugyan totálisan visszaesik az eladása, ugyanakkor összességében egyáltalán nem nő az okoseszközök biztonságossága iránti érdeklődés. Ha az emberek mégis hajlandóak fizetni egy kellően biztonságos eszközért, akkor is elmarad a rendszeres frissítés. Lassan már annyiféle okosterméket használnak az emberek, hogy nem győzik számontartani őket.

Aaro emlékszik a chicagói esetre. A hírt, miszerint egy milliomossal a saját golfpályáján végzett a fűnyíró, Finnországban is sokan olvasták, mivel egy szokatlanul véres bérgyilkosságról volt szó, amelynek a háttérében ráadásul a férfinak az örökségre pályázó fia állt. Ennek ellenére gyorsan elmúlt az első döbbenet. Az emberek csak emberek: jópofa dolog színváltoztató tapétát venni, vagy olyan kenyérpíritót, amelyik tudja, melyik családtag mennyire ropogósán szereti a kenyeret, viszont unalmas az okoseszközök potenciális infobiztonsági kockázatait latolgatni, és még unalmasabb évről évre gondoskodni a készülékek biztonsági frissítéséről.

- Amennyire tudható, Finnországban még soha nem követtek el távvezérelt gyilkosságot - közli Aaro.

- Egyszer mindennek eljön az ideje.

Aaro az ajkába harap. Rühell feleslegesen dolgozni, de úgy tűnik, nincs választási lehetősége.

- Ha gondolod, felhívhatom a Suonpáá-nyomozás vezetőjét, és kicsit körbeszaglászhatok - veti fel Aaro.

- Remek! És az az ökokolónia?

- Mi van velük?

- Nagyon érdekelné, ők hogyan látják a dolgot. Akár csak háttérnek.

- Beszélgettem velük valamennyire, amikor ott voltam. Azt mondták, hogy az ökoterrorista merényletekért, amennyiben ilyesmiik tényleg megtörténnének, alapvetően a média lenne a felelős, mivel szívesebben írunk terrorizmusról, mint környezetvédelmi problémákról.

- Ezt ki mondta?

- Freija Salo. Úgy értettem, ez nem az ő magánvéleménye, hanem olyan, amit ott mindannyian osztanak.

- Érdekes. Ezek szerint indokoltnak tartják a merényletet? .

- Ezt nem tudom. Talán inkább csak egyfajta elméleti fejtegetés volt.

Ahogy Aaro felidézi a beszélgetést, egyszerűen vissza- vágyja azt a pillanatot: Freija elevenségét, humorát, a lobogó tüzet. Csak most érti meg, miért volt olyan felkavaró a találkozás. Freija nem kizárólag magáról beszélt, mint a nők a randioldalon, nem követelőzött és nem duzzogott, amiért a világ nem kínált jobb műsort a számára.

Amikor Aaro ismét megszólal, már tudja, milyen válaszban reménykedik, bár igyekszik közömbösnek mutatkozni.

- Lenne náluk egy szabad hely a nyárra. Tulajdonképpen megkérdeztek, volna-e kedvem odaköltözni egy időre.

- Komolyan? Hisz ez nagyon érdekes lenne! - válaszolja Lisa.

- Nem is tudom. A lakhatásért nem kellene fizetnem, hanem dolgoznom. Segíteni tyúkólat építeni meg hasonlók. Lehet, hogy egyáltalán nem maradna mellette időm a saját munkámra.

- Nem gond! A napi alapfeladataidat áttehetném az indiai részleghez. Tetszik a gondolat, hogy te lennél ott a fülem. Vagyis a fülünk. Ha pedig mégsem történne semmi igazán érdekes, akkor írhatnál tematikus cikkeket. Hiszen még a fonalukat is maguk festik, nem? Meg gyógynövényekkel gyógyítanak. Tudod, milyen menők manapság ezek a témák? A fél világ visszakívánczik a természetbe, holott sokan egy városi galambnál többet nem is láttak belőle.

Aaro próbál úgy tenni, mintha habozna, bár a változás lehetőségének már a gondolatára is hevesebben kezd dobogni a szíve. Beszélgetések, esténként úszás, közös étkezések, a maguktól, természetesen alakuló kapcsolatok... A nyár valóban szólhatna valami másról, mint csendes

otthon töltött estékről és kényszeredett találkozásokról? Akár még rá is találhatna az igazi életre?

- Nem vagyok benne biztos, hogy még mindig szabad az a hely - feleli.

- Akkor telefonálj oda! Most rögtön!

Aaro mosolyogva bólint. Lisa olyan energikusan viszonozza a bólintást, hogy Aaro képernyőjén úgy látszik, mintha a nő rúzsa szétkenődne a hirtelen mozdulattól, de csak nem lehet ennyire gagyi az a „mindig tökéletes külső” alkalmazás.

A RIZOTTÓ TEXTÚRÁJA TÖKÉLETES, ahogy ezt a tűzhely is jelezte. Markus Kantomaa kezébe veszi a sherrys üveget, és látszólag könnyed csuklómozdulattal az ételre lötytyint egy keveset az italból, hogy gazdagítsa a rókagomba-rizottó ízvilágát. A kakukkfű és a fokhagyma aromája egybeolvad a sherry édes illatával, közben a tűzhely érintőkijelzője közli, hogy kezdődik a párolás utolsó szakasza.

A konyhába beszűrődik az ebédlőből a társaság hangja, Henri balul sikerült síszünetükről mesél a vendégeknek. A courcheveli síparadicsom Markus és Henri egyik kedvenc helye évek óta, de idén a lesiklópályák nem voltak kellően havasak, és az Alpokban olyan volt az időjárás, mint Finnországban nyáron.

- Legkésőbb délutánra olyan vacak lett a hegyoldalakon a hó, hogy muszáj volt áttérnünk a síelésről a túrázásra - meséli Henri, mire Sara együttérzőn bólogat.

Markus a hússzeletekre pillant, és érzi, hogy verejtékezni kezd a halántéka. A borjúbélszínszeletek egymás mellett fekszenek a tányéron, gusztusosak, de kicsit hidegnek tűnnek. Mi van, ha túl későn vette ki őket a hűtőből? A jelenlegi tanítás szerint a hőmérséklet nem befolyásolja a végeredményt, Markus azonban néhai apja véleményét osztja, miszerint a húsnak a sütés megkezdésekor szobahőmérsékletűnek kell lennie. Nem kockáztathat, mert ha a steak nem sikerül, azt Henri a tűzhelynek fogja betudni, és majd állandóan azzal piszkálja, hogy lám, tiszta pénzkidobás volt. Épp eleget morgott már a gáz bevezetése okozta kellemetlenségek miatt, a tűzhely okos tulajdonságait feleslegesnek tartotta, és csak a szemét forgatta, amikor Markus azt bizonygatta, hogy a tűzhely nagyon is megérte az árát. Minden ételfajta minden egyes főzési fázisának megvolt a maga optimális hőmérséklete, és noha egy mesterszakács érzésből is könnyedén el tud készíteni egyszerre akár több tökéletes fogást, Markus

üzletember volt, a főzés pedig számára csupán hobbi, így jól jött, hogy a technika kicsit besegíthet.

Markus a szíve mélyén érzi, hogy Henri elégedetlenségének alapvetően nem a tűzhely az oka, hanem ő, a flanelpizsamák meg az otthon töltött esték, hogy Markus egyre mélyebb ráncaiban Henri a saját jövőjét is láthatja. Annak idején Markus csak a jó oldalát látta annak, hogy tizenöt évvel fiatalabb élettársa van. Nem gondolt arra, hogy nem egy időben fognak megöregedni, és egy napon vén trottyosnak tűnik majd a társa szemében.

A fellobbanó kék láng egy pillanatra elűzi Markus komor gondolatait. A láng olyan, akár egy izzó üzenet az űrkorszakból, emberfeletti teljesítmény ígérete. A gáztűzhely magas hőmérsékletének hatására a rostok gyorsan bezárulnak, aminek köszönhetően a hús omlós marad, a felszíne pedig szép színt kap. Hamarosan talán neki is láthatnak az étkezésnek, amelyhez foghatóban csak keveseknek, vagy talán még soha senkinek nem volt része.

Az érintőkijelző azt mutatja, hogy a serpenyő most megfelelő forróságú. Markus lekanyarít egy jókora darab vajat, amit egyenesen a termelőtől vásárolt, és figyel, ahogy felolvad. Amikor ráfekteti a hússzeleteket, a tűzhely leméri a súlyukat, majd kiszámolja a sütési időt, amely oldalanként 1 perc 58 másodperc, és azt is, hogy négyszer kell megfordítani a szeleteket. Markus figyel, ahogy telnek a másodpercek a kijelzőn, és pontosan a megfelelő pillanatban fordítja meg a húst.

Amikor nekilátnak enni, Sarán és Ristón látszik, mennyire ízlik nekik az étel. Markus nem tudja megállni, hogy el ne árulja a titkát, és észreveszi, ahogy Risto szemében fellobban az irigység. Nekik is van gáztűzhelyük, de nem okoskészülék, eddig eszükbe sem jutott, hogy ilyenre vágyjanak.

A csodálat jobb kedvre deríti Márkust, kicsit elpirul, és újra arra gondol, miért is szeret ilyen vacsorákat szervezni. Aztán Henrire pillant, akinek az arcán megvetéssel kevert unalom tükröződik, ellenszenv Markus egész generációja és életstílusa iránt. Markus kiolvassa az arkifejezéséből, hogy a művészkörökben Henrinek nem kell afféle

unalmas dolgokról beszélgetnie, mint a tűzhelyek, hacsak valaki ki nem állít egyet a galéria közepén, hogy megtöltse sirályszarral, a felturbózott egojával vagy valami mással, ami állítólag gondolatokat ébreszt.

Markus diadalmas elégedettsége máris szertefoszlott. Tölt még egy pohár bort, aztán hamarosan még egyet, de most Henri fülével hallgatja a beszélgetést autókról, függönyökről, nyaralókról és az erdőikről, sokféle, számukra fontos dologról, de Henri természetesen csak azt hallja ki az egészből, hogy egyfolytában a pénzről van szó.

Miután elmennek a vendégek, Markus rendbe teszi a konyhát. Amikor felér az emeletre, Henri már alszik, meztelenül, mint mindig, a takaró begyűrődött a két lába közé. Nem húzta be a sötétítő függönyt, és a holdfényben olyan, akár egy szobor, a kerek feneke úgy bámul Márkusra, mintha a pizsamáján csúfolódna.

Markus úgy érzi, gyorsan el fog aludni, hajnalban azonban megint felébred majd, és nem lesz képes visszaaludni. Még mindig meg tudott inni annyi bort, mint fiatal korában, csakhogy most utólag megszenvedte.

Éjjel kettőkor a majdnem telihold homályos ragyogással tölti be a konyhát, az ablakpárkányon álló mandarinfán lassan érnek a gyümölcsök. A legéberebb megfigyelő sem venné észre a változást, a szinte zajtalan kattanást. Amikor kikapcsol az égésbiztosító, a gáz hangtalanul szivárogni kezd, összegyűlik a tűzhelyben, majd kiszökik belőle, és egyre magasabbra emelkedik, mert könnyebb, mint a levegő. A tűzhely belsejében felgyűlt gáz hamarosan meggyullad, sárgán, kormozó lánggal ég.

Amikor megérkeznek a tűzoltók, Markus és Henri már halott.

AZ ESŐCSEPPEK SZÉTÁGAZÓ PATAKOKBAN csordogálnak lefelé az üvegen, a táj a szürke különféle egymásba mosódó árnyalataiban játszik, miközben a busz elhalad a falu mellett, amely csupán néhány szántóföld közepén álló házból meg egy sötét kirakatú kis boltból áll. Aaro a hátizsákjára pillant, amely árván zötykölődik mellette az ülésen. Néhány órával korábban szabadságnak érezte a súlyát a hátán, mostanra azonban szertefoszlott ez az érzés. Attól tart, hogy az ökoközösség tagjai nem fogadják el, hogy már rögtön az elején félremegy minden.

A busz ismét az erdő felé veszi az irányt. Aaro az ülés fejtámlájának támasztja a fejét, tompa fájdalom lüktet a tarkójában. A Lisával való beszélgetés után üzenetet küldött Jyrynek, amire az három nap múlva válaszolt röviden. Azt írta, szívesen látják Tammilaaksóban egy hét próbaidőre.

- Egy hét alatt tudsz találkozni mindenkivel, és kiderül, ha az ideköltözésednek mégis lenne valamilyen leküzdhetetlen akadálya.

Jyry nem magyarázta meg pontosabban, miféle akadályra gondol. Aaro sok mindent elképzelt magában, és a porvooi esetet követően a nyugtalansága még tovább fokozódott. Lisa szerint a milliomos gázbalesete bűncselekménynek tűnt, ami kapcsolatban lehetett Suonpää halálával. Az áldozatokban kétségkívül sok közös volt, legalábbis a környezetpusztítás tekintetében. Markus Kantomaa egy erdészeti vállalat ügyvezető igazgatója volt, a cég hatalmas erdőterületeket vásárolt a súlyos pénzügyi nehézségekkel küzdő orosz államtól, és tarvágásokat végzett, amelyek Finnországban már régóta be voltak tiltva. A férfiak halálának körülményei azonban nagyon különbözőek voltak, és úgy tűnt, a rendőrség egyik esetben sem gyanakszik idegenkezűsége.

Aaro az esőáztatta tájat bámulja, és megpróbálja összeszedni a gondolatait. Ha Lisának valóban igaza van, és egy hidegvérű

ökoterrorista áll a háttérben, akkor kifejezetten felelőtlen dolog volt őt egy radikális kapcsolatairól ismert közösségbe küldeni. Másrészt, előfordul ilyesmi, ott voltak például a haditudósítók. Lisa talán úgy gondolta, ha kiküldi Aarót a természetbe, felébred benne a veszélyekkel dacoló, becsvágyó újságíró. Vagy pedig egész egyszerűen nem érdekelte Aaro biztonsága, hiszen valójában soha nem találkoztak.

Aaro az erdő szélén száll le. A megállót csupán az enyhén kiszélesedő út és az árok felé dőlő tábla jelzi. Felhúzza a kapucnit az eső ellen, és körülnéz. A megállótól nagyjából húsz méterre ágazik le az út az erdőbe Tammilaakso felé.

Az előző alkalommal buszon megtett erdei szakasz rövidnek tetszett, de gyalogosan végtelennek tűnően kanyarog a magas fenyőfák alatt. A tavasz sáros színei nem vesztek el a tájból, Aaro azonban úgy érzi, mintha a levegő frissebb lenne a néhány héttel korábbihoz képest, és már a nyár ígéretét hordozná.

Aaro az útra szegezi a tekintetét, és igyekszik megfeledkezni a vállát húzó hátizsákról meg az átázott kapucniból az arcába csöpögő vízről, amikor kavicsok csikorgására lesz figyelmes. Összerezzen, felemeli a fejét, és felkiált.

A lény első pillantásra állatnak látszik, de a sötét szőrből kar nyúlik ki, abban pedig egy meghajlított valami, alaposabban szemügyre véve Aaro felismeri, hogy íj. A férfi prémkucsmát és szőrmebundát visel, és nagy, bozontos szakállra van. Aaro úgy érzi, muszáj mondania valamit, bármit, kapcsolatot létesíteni, nehogy az idegen lelője, mint egy állatot.

- Üdv! Ugye ez az út visz Tammilaaksóba? - kérdezi.

A férfi kissé előrehajol, mintha különben nem hallaná eléggé, de nem szól semmit. Aaro nem mer elmenni mellette, ezért újra próbálkozik:

- Tammilaaksóba tartok, megbeszéltem Jyryvel.

A mondat végére érve elcsuklik a hangja, ami még saját maga szerint is szánalmasan hangzik.

A férfi türelmetlenül megmozdul, felemeli az íjat, és megrázza. Félelem nyilall Aaróba, és hátrébb lép. A férfi arcából csak egy keskeny rész látszik ki a szakáll és a kucsma között, Aaro pedig nem tudja

megfejteti az arckifejezését: a tekintete sötét és valahogy üveges. Aaro az erdő felé pillant, de rájön, hogy fölösleges volna oda menekülni, mert ha a ragadozóra emlékeztető férfi üldözőbe venné, kétségkívül erőfölényben lenne. Így aztán inkább ott marad tanácstalanul az úton. Ekkor egy éles hang hasít a csendbe:

- Kuu! Valami probléma van?

A Tammilaakso irányából közeledő emberi alakon sárga esőkabát és gumicsizma, az öltözék hétköznapiasága megnyugtatja Aarót. A nő odasiet hozzájuk, és mélyen Kuu szemébe néz, pedig alig ér fel a mellkasáig. Kerek arca azonnal bizalmat ébreszt Aaróban.

Kuu megvonja a vállát, és Aaróra mutat.

- Új ember. Ilyenkor.

- Igen, mi hívtuk ide.

- Új ember - ismétli meg Kuu.

- Aaro - mondja a nő. - A neve Aaro.

- Aaro - ismétli Kuu.

- Most pedig mindenki szépen hazamegy, különben teljesen elázunk - jelenti ki a nő.

Kuu vállat von, sarkon fordul, fürgén átugrik az árkon, és beveszi magát az erdőbe. A nő Aaro felé fordul, és az arckifejezését látva elmosolyodik.

- Jyry alighanem elfelejtett szólni Kuunak. Egy kicsit furcsa, de többnyire ártalmatlan, amíg nem vadásznak a felségterületén, vagy nem mennek túl közel a kunyhójához.

- Mi baja van? Vagyis... van valami...?

- Igen, van. De közénk tartozik.

- Mi történt vele?

- Azt mondják, hogy amikor az utolsó braziliai esőerdők kivágása elleni tüntetésen vett részt, hozzákötözte magát egy erdészeti munkagéphez. Állítólag egy teljes fordulatot tett meg a láncfalpon. Szerencsére annyira puha volt a talaj, hogy nem zúzódott péppé, de a feje eléggé megsérült. Általában elvan magában, időnként bead a házba

egy bolti bevásárlólistát vagy odaakaszt a kilincsre egy ludat. Jyiy nagyon sokra tartja, ahogy mi valamennyien. Egy veterán.

- Sikerült megakadályozniuk az esőerdő kivágását?

- Nem tudom, mi lett pont azzal az erdődarabbal, de még van belőlük valamennyi. Egyébként Salla vagyok. Láttalak, amikor legutóbb itt jártál.

- Ó! Azt hiszem, én nem vettelek...

- Megértem. Bőven vannak itt karizmatikusabb figurák.

Salla jókedvűen jelenti ki mindezt, Aaro pedig nem tiltakozik, hiszen csak azt hangsúlyozná még inkább, ami amúgy is nyilvánvaló. Egy darabig szótlanul ballagnak egymás mellett, aztán a súlyosan lógó felhők alatt felbukkan előttük Tammilaakso. Az udvar alaposan felázott, az iskolaépület olyan, mint amit elfelejtették, és egy pillanatra Aaro elbizonytalanodik, valóban járt-e itt valaha.

Az egyik mellékbejáraton mennek be az épületbe, egyenesen a lakószárnyba. Egy hosszú, gyengén megvilágított folyosóra érnek, amelyből kisebb lakószobákra osztott hajdani osztálytermek nyílnak. A kőpadlót kék-fehér csíkos rongyszőnyeg borítja, amelynek világos sávjai megsárgultak. Salla a harmadik ajtóra mutat.

- Az lesz a tiéd. Én itt lakom a szomszédban. A másik oldalon Freija szobája van.

Aaro pillantása elidőzik Freija ajtaján.

- Izgalmas, nem? - jegyzi meg Salla.

Aaro zavartan elmosolyodik.

- Azt hittem, hogy együtt laknak, mármint Jyry és Freija.

Salla arcán árnyék suhan át, a nevetése feszült.

- Ne aggódj! Általában Jyry szobájában gyömöszölik egymást a túlsó szárnyban, ahol kicsit tágasabb. Ezek a válaszfalak olyanok, mintha papírból lennének, Freija pedig nagyon tud hangoskodni.

Aaro meghökkenve hallgatja, majd sietve kinyitja a szobája ajtaját. A szoba kopár, csak egy ágy, egy szekrény és egy pirosas rongyszőnyeg van benne, de az ablakból a tóra nyílik kilátás, ami nyáron biztosan nagyon

szép. Leteszi a hátizsákját a földre, jóleső érzés megszabadulni a súlyától.

- Nem egy penthouse - jegyzi meg Salla.
- Nagyon is jó lesz.
- Az áhítat negyedóra múlva kezdődik. Érdemes csatlakozni.
- Nem is tudom... Mit jelent tulajdonképpen?

Salla elneveti magát.

- Bolondozást, a fákhöz beszélünk meg ilyesmik, csiribú-csiribá. De itt az a legjobb, hogy merünk örültek lenni. Mi, emberek nem lennénk semmik hit nélkül, csak átkozottul rosszak és olyanok, mint a gépek. Tíz perc múlva érted jövök.

Aaro bólint, majd behúzza az ajtót, és leül az ágyra. A magány nem ugyanolyan, mint otthon. Mintha az épület lélegezne és figyelné őt, mintha várna tőle valamit. A csupasz falakat nézi, és váratlanul rosszullét fogja el. Erős félelem keríti hatalmába, bár nem érti az okát.

A FELHŐK FELSZAKADOZNAK, és a nap fényes sugárnyalábja hasít a tájba, miközben Aaro és Salla a tölgyfa felé tartanak. Az erdő szélén magasodó óriás tövében körülbelül tíz ember álldogál. Aarót egyre jobban elfogja a nyugtalanság. Jyry a tölgyfa mellett áll, és öltözéke színeivel szinte beleolvad a tájba: sötétszürke, hamuszürke, szürke. A többiek félkörben állnak a fa előtt, háttal Tammilaaksónak.

- Biztosan oké, hogy idejöttem? - súgja oda Aaro Sallának. - Persze. Jyiy azt mondta, hogy csatlakozni fogsz hozzánk. A megfogalmazás meglepi Aarót. Ő nem a közösséghez való csatlakozásként tekintett az ideköltözésére, hanem egyfajta ideiglenes munka- és albérleti szerződésnént.

Salla közelebb tereli a társasághoz, Aaro pedig megkönnyebbülést érez, amiért nem kell azonnal bemutatkozással kezdenie. Jyry észreveszi őket, és biccent neki, de nem jön oda, hogy üdvözlje. Az előrébb álló Freija hátrafordul és odainteget Aarónak, egy ideig mintha habozna, de végül nem mozdul el a helyéről. Vékony kabátjában dideregni látszik, az orra piros.

Ismét felhő takarja el a napot. Aaro érzi, hogy a csoport vár valamire. A várakozás egyre intenzívebb, és éppen akkor éri el a tetőpontját, amikor elkezdődik a szertartás: Jyry felemeli a kezét, letérdel a tölgyfa előtt, és meghajol. A társaság egy része összeteszi a kezét, és szintén meghajol, míg mások beérik a szemléző szerepével.

- Köszönjük, hogy itt állsz rendületlenül, köszönjük, hogy itt lehetünk, köszönjük a reggelt, amely ránk virrad, és az estét, amely a sötétségbe vész - mondja Jyry.

Aaro Sallára pillant, aki komolyan áll mellette, de nem látszik különösebben áhítatosnak, és a nő természetessége megnyugtatja. Jyry feláll, és a csoport felé fordul, tekintete lassan végigvándorol valamennyi arcon. Hosszan nézi Aarót is, aki érzi, hogy ez a figyelem

egyszerre kellemetlen és felemelő. A pillanat elmúlik, de az emlék, hogy észrevették, fontossá válik.

- Szeretlek benneteket - szólal meg újra Jyry. - Odakint megkérdeznék az okát, miért szeretlek titeket. Számukra a szeretetlenség a norma, és a szeretet kivételes állapot. Számunkra itt a szeretet a norma. Ha nincs ok megtagadni a szeretetet a másiktól, ne tagadd meg.

Jyry hangja mély és telt, a szavak beivódnak Aaróba, ő pedig egyszerre szeretne hinni, ugyanakkor távol tartani magát ettől az egésztől. A szeretet üzenete nem illik Jyry korábbi, megvetést sugárzó szavaihoz, amikor a klónokról beszélt neki, és Aaro kissé zavarónak érzi az ellentmondást. Lelki szemei előtt hirtelen megjelenik Suonpää holttestének a képe, és egyszeriben nagyon reméli, hogy Lisa meg az ösztönei alaposan tévednek.

- Természetes környezetében az ember tele van szeretettel, és ezernyi szállal kapcsolódik a teremtet világhoz - folytatja Jyry. - Megérti, hogy az egyén csupán egy téveszme, csakúgy, mint az ellentétek, amelyekkel az ember megpróbálja leírni a valóságot. Nem létezik külön lélek és test, kultúra és természet, egyén és közösség. Alapjában véve minden, ami értékes, egy és ugyanaz. Ahogy a nagy gondolkodó, Pentti Linkola írja: „Az erdeinkért folytatott küzdelem egyúttal Finnországért folyó harc is, mivel ennek az országnak a legnagyobb része erdő. Ha elpusztítják az erdőket, az olyan, mintha megnyúznák Finnországot.” Ő látta, mit okozott az iparosodás az országunknak, hogyan pusztították el az erdőket, és a helyüket faültetvények meg irtások vették át. Mi még nagyobb pusztítást látunk, egy világméretű léptékben megnyúzott tetemet, és tudjuk, hogy valójában ez mi magunk vagyunk.

Jyry hangjából most már düh csendül ki, és Aaro érzi, ahogy benne is elkezd vibrálni a harag. Meglepő módon jó érzés. A szeretet ellentéte mégsem a düh, hanem az a közönyös fásultság, amely már olyan régóta a fogságában tartotta.

A beszéd vége felé Jyry ismét szelídebb témákra tér vissza, az öröme meg a reményre, és amikor befejezi, mintha az erdő még szívesen

hallgatná tovább a hangját. Freija kilép a csoportból, odamegy Jyryhöz, és a vállára teszi a kezét.

- Köszönjük, Jyry! Lenyűgöző volt. Szeretnék emlékeztetni mindenkit, hogy pontosan hétkor lesz a közös vacsora. Megismerkedhettek Aaróval is, aki nyárra ideköltözik. Isten hozott nálunk, Aaro, jó, hogy új emberek jönnek közénk. És még egy dolog: ne felejtsetek feljegyezni, ki mikor soros a mosogatásban, hogy ne forduljon elő, ami tegnap, amikor a mosatlan edények reggelig ott maradtak. Köszönöm!

Salla Aaróra pillant, és elmosolyodik.

- Vissza a hétköznapiakba.

Aaro alig hallja, mert Freija szavai nyomán minden szem rászegeződik. Nincs hozzászokva, hogy ennyien odabiccentsenek neki és üdvözlőjké, amire illene valós időben reagálnia. A rázúduló figyelem zavarba ejti, és amikor a társasággal együtt ő is elindul, véletlenül rálép a közvetlenül mögötte álló lábára. Hátrafordul, hogy bocsánatot kérjen, de olyan szúrós tekintettel találkozik, hogy képtelen egyetlen szót is kinyögni. A nő alacsony, sötét szemöldökű, és rettentően dühös.

- Menj a picsába, csini fiú! - sziszegi.

Mire Aaro meg tudna szólalni, a nő már elindult a főépület felé.

- Ne törődj vele! - vigasztalja Salla. - Jade nem rajong a férfiakért, de ebben nincs semmi személyes.

- Nem gondolod, hogy ez kicsit... durva viselkedés?

-Nos... Fogalmazzunk úgy, hogy megvan rá az oka. Nem látszik ugyan rajta, de nem érdemes hirtelen mozdulatokat tenni a közelében. Jade egy kést szúrt a félje bordái közé, pedig az kétszer akkora volt, mint ő, és ütötte-verte mindennel, ami csak a kezébe akadt. Láttam ennek az emberölésnek a bírósági ítéletét. Végre egyszer a fickó azt kapta, amit megérdemelt.

- Régen történt?

- Néhány éve. Jade tavaly szabadult, és utána egyből ideköltözött. Ő Jyry nevelőapjának a lánya, tehát, ha úgy vesszük, a féltestvére, bár nem

vérrokonok. Nem ismerem a világnézetét, de alighanem jól idepasszol, ráadásul szuperül főz.

Aaro megborzong. Lisa egyértelműen gyanúsnak tartaná Jadét. Körbepillant, de senki sincs hallótávolságon belül.

- Mi a foglalkozása? - kérdezi Aaro.

- Üzemi konyhán volt szakács. És talán idősek otthonában is dolgozott - válaszolja Salla.

Aaro azt latolgatja, merjen-e érdeklődni Jade esetleges számítógépes jártasságáról, de aztán arra jut, hogy ez túl messzire vezetne. Hiszen még azt sem tudja, hogy megbízhat-e egyáltalán Sallában.

A főépület előtt felbomlik a csapat, egyesek visszavonulnak a szobájukba, mások a konyha felé indulnak, hogy segítsenek a főzésben. Mielőtt elválnának, Salla megérinti Aaro karját.

- Ne felejtsd el leadni a kütyüidet Freijának, már ha még nem tetted volna meg.

- Tessék?

- Ebben a házban nincsenek képernyők meg hasonlók, bizonyára emlékszel.

- Nem lehetek gép nélkül. Előre megállapodtam Jyry- vel, hogy itt is dolgozni fogok.

- Beszélj meg Freijával. A képernyők komoly kockázatot jelentenek. Freija nyilván tudni akarja, mi a helyzet.

- Kockázatot?

- Beszélj Freijával!

Salla sietve elindul a konyha felé, Aaro pedig ott marad egymagában az alkonyodó udvaron. Az okosóra szinte égeti a csuklóját a kabátujj alatt. Eszébe sem jutott, hogy valaki azt kérheti, mondjon le az internetkapcsolatról, amely éjjel-nappal vele van alsó tagozatos kora óta. A követelés szinte olyan képtelenség, mintha valaki az ujját akarná elkobozni. A számítógép pedig a munkaadójáé, valószínűleg nincs is hozzá joga, hogy bárkinek átadja.

Aaro keze ökölbe szorul. Elhatározza, hogy nem adja át a gépeit, azonban sejti, hogy nem lesz könnyű kitartani az elhatározása mellett.

A VACSORÁHOZ A NAGYTEREMBŐL nyíló kisebb helyiségben terítették meg, ahol Aaro a korábbi alkalommal reggelizett. Amikor több tagja volt a közösségnek, a terem hosszú asztalaihoz ültek le étkezésekkor, de most csak tizenketten vannak, így két asztalnál foglalnak helyet. Jyry és Freija nem ugyanannál az asztalnál ül, Aaro pedig azon tűnődik, vannak-e esetleg mindkettőjüknek saját tanítványaik, versengtek-e a hatalomért, amikor még nem kavartak egymással, vagy netán még akkor is.

A gombás pirog és a saláta ki van téve az asztalra, és Aaro most veszi csak észre, mennyire éhes. Már nincs sok szabad hely, ő Freija asztalához ül le, és megérzi a nő fürkésző pillantását.

- Még nem is tudtuk rendesen üdvözölni egymást - szólal meg Freija.

- Arra számítottam, hogy majd úgyis hozod a kütyüidet még étkezés előtt. Salla nem felejtett el szólni?

- Szólt, de van egy kis probléma. A munkámhoz szükségem van gépre.

Freija összevonja a szemöldökét, Aaro pedig érzi, hogy az asztalnál nyugalanság támad.

- Beszéljünk róla majd négyszemközt - feleli Freija. - Most pedig ismerkedjünk meg. Bemutatom az asztalnál ülőket.

Sallán, Freiján és Aarón kívül az asztalnál ül még egy fiatalos, hosszúkás arcú férfi, akit Joonasnak hívnak, a göndör hajú Ruu, meg a zömök, szélesen vigyorgó Mikael, akit Freija az újságrendelések és filmeszerzések felelőseként mutat be.

- Akkor ez a hely mégsem képernyőmentes? - kérdezi meglepetten Aaro.

Freija elneveti magát.

- A rekreációs hétvégékre jövőknak ezt nem áruljuk el, de valóban van egy szabadon használható képernyőnk, egy ősrégi tévé. Meg egy DVD-lejátszó. A megrendelt újságok pedig papíralapúak.

- Jé! Ilyet már nem sokan rendelnek.

- Ami nagy kár. A nyomtatott újságok időszaka jelentette a tömegkommunikáció aranykorát. Akkoriban már működött az információáramlás, de még nem férhetett hozzá bárki, hogy belenyúljon, és a saját igazságához alakítsa - mondja Freija.

- A filmek pedig nem kizárólag mesterséges intelligencia által készített mindfuck filmek voltak - kapcsolódik a beszélgetésbe Mikael. - A 2030 utáni mainstream filmek már teljesen nézhetetlenek, mert hiányzik belőlük minden karcosság.

Aaro legszívesebben vitába szállna vele, hiszen a legújabb filmek élvezetesebbek, és vizuálisan lélegzetelállítóak, de érti, mire gondol Mikael. A régi filmek furcsán tapogatóztak, a jelenetek kínosan hosszú ideig is eltarthattak vagy éppenséggel váratlanul félbeszakadtak, de talán pont ezért tűntek olyan elevennek, és maradtak emlékeztetésekként.

- A filmek mindig is olyan egyformák voltak - vág közbe Joonas.

- Eszkapizmus idiótáknak.

- Ajjaj! - kiált fel Ruu. - Mennyivel jobb lenne, ha mindenki csak a saját lábujját bámulná, és egyfolytában az eltűnt korallokat siratná.

- Az legalább őszinte lenne - mondja Joonas.

- És az őszinteség felemelne bennünket valahová a teremtmény alatti szintre?

- Talán.

- Joonasnak szerintem igaza van - jelenti ki Freija. - A mainstream filmekben mindig érződik, hogy nagy költségvetéssel készültek, és hogy túl nagy közönségnek próbálnak a kedvében járni. Ezek nem egyenértékű művészi alkotások a könyvekkel és a zenével. Nem nagy veszteség, hogy idővel totális vattacukor lett belőlük.

- Micsoda?! Nem hiszek a fülemnek! Nézd csak meg a *Hivatali patkányokat*, a *Harcosok klubját* vagy a *Mátrixot*’. Vagy nézzük meg együtt! Vállalom, hogy gondoskodom a popcornról! - kiált fel Mikael.

- Rendben, ezt megbeszéltük. De szeretném, ha Joonas is benne lenne. Azt akarom, hogy együtt rongáljuk magunkat.

Minden tekintet Joonasra szegeződik, amire valamiféle félénkség suhan át az arcán.

- Talán - mondja.

- Szóval megbeszéltük - jelenti ki Freija. - Gyertek ti is, és nézzétek meg, hogyan bizonyítja be Mikael ősrégi korongokkal, hogy a film is művészet.

Aarót meglepi a gyorsaság, ahogy a beszélgetés ide-oda cikázik a játékosságtól a komoly témákig, az indulatosságtól a gyengédségig. A csevegés könnyedsége már önmagában is művészetnek tűnik. Évek óta nem volt alkalmja nagyobb társaságban tölteni az idejét csak úgy, együtt sodródni, amikor a szavak valami mást is közvetítenek, mint információt.

A vacsora után eljön a pillanat, amely nem éri meglepetésként Aarót. Útban vissza a szobáikba, Freija csatlakozik hozzá, és barátságosan, de ellentmondást nem tűrően behívja magához.

Freija szobája szemmel láthatóan nagyobb, mint Aaróé, két ablaka is van. A helyiség kopárságából ítélve a nőnek nem hobbija a lakberendezés, de az a kevés bútor, ami a szobában van, minőségének látszik. A mahagónipolcon Aaro azonnal észrevesz egy régimódi lemezjátszót és mellette a hosszú sorban álló lemezeket, melyeknek keskeny gerince többnyire sötét színű, valamint három különböző Rubik-kockát. Aaro közelebb lép, és a kezébe veszi a leghagyományosabb kockát.

- A nagymamáméknál volt egy ilyen. Egyszer sikerült kiraknom egy oldalt - mondja.

Freija elmosolyodik.

- Ha akarod, egyszer megmutatom, hogyan lehet kirakni az összesét kevesebb mint egy perc alatt.

A nő odamegy egy faládához, fogja a nyakában lógó kulcsot, és kinyitja. Aaro hitetlenkedve mered a ládára: különböző méretű lapos számítógépek, néhány többéves laptop, okosórák, sőt egy régimódi mobiltelefon is akad. Minden szépen sorba rendezve, néhány készüléken széles ragasztócsík, rajta név.

- Ha nincs ellene kifogásod, betesszük ide a tiédet is - közli Freija. - Biztos van legalább egy számítógéped és egy okosórád, igaz?

- Igen, ezek vannak, más nincs. De tényleg szükségem van a munkához a gépemre. Az okosórát is szívesebben őrizném én magam. Megígérem, hogy nem nézegetem nyilvánosan.

Freija felegyenesedik a láda mellől, Aaro pedig meghökken, amikor meglátja a szemét. Mintha a nap friss nyírfaleveleken sütné keresztül, olyan fénnel, amelyet a tavaszi természetben még hetekig nem fognak látni. A láda kulcsa most újból a nyakában van a ruhája alatt, és bizonyára ugyanolyan meleg, mint a bőre.

- Biztos nem nézegetnéd. Legfeljebb félóránként, aztán negyedóránként, végül egyfolytában úgy éreznéd, hogy bizsereg a csuklód - vág közbe Freija.

Aaro nagyot nyel. Valóban, az okosóra mintha már most bizseregne a kezén, a gondolatra pedig, hogy le kellene róla mondania, összeszorul a mellkasa. Freija egyre csak nézi, és megrázza a fejét.

- Válj csak, mutatok valamit!

A nő felhúzza a ruhája ujját, Aaro szeme elé emeli a csuklóját, és egy kis heget mutat.

- Volt bennem egy csip, mielőtt az EU betiltotta. Igazi úttörő voltam. Amikor hallottam, mi történik az ujugurokkal, úgy éreztem, mintha a kezembe és fülembe ültetett implantátumok sajogni kezdtek volna. Meg akartam tőlük szabadulni, még mielőtt betiltották volna őket.

Aaro emlékszik a közel tíz évvel korábbi esetre és az azt követő általános döbbenetre. Kína szép csendben arra kényszerítette állampolgárait, hogy ültessenek mikrocsipet a fejükbe, amin keresztül folyamatosan zúdították rájuk az állami propagandát. Soha nem derült ki, miért az ujugurok lettek ennek az alanyai, hogy büntetés volt, netán figyelmeztetés, vagy egy túlbuzgó hivatalnok hibája, amire Kína hivatkozott. Mindenesetre a kínai csípek mélyen be voltak ültetve a koponyába, és a napokon át folyamatosan tartó láрма után sokan megpróbálták kiszedni őket, bármi áron. A tragédia, amelyről civil szervezetek számoltak be, Nyugaton ráirányította a figyelmet az emberi

testbe ültetett okoseszközök kockázataira is, ennek ellenére az unió volt az egyetlen terület, ahol végül teljesen betiltották őket. A döntést sokan támogatták, de rengeteg ellenzője is akadt. Attól tartottak, hogy a kontinens túlságosan lemaradhat a fejlődésben, ha az európaiak nem tudják ugyanolyan könnyedén használni a netet az agyuk kiterjesztéseként, mint mások.

- Meg akarták hagyni a szabadságot, hogy minden pillanatban újra választhassunk - magyarázza Freija. - De a szabadságot nem lehet megkapni, csak megszerezni lehet. Ha nem vagy képes letenni az okoseszközeidet, teljesen mindegy, lehetnek akár a bőröd alatt is, mint a csipek.

- De nekem nem volt semmi problémám ezekkel az eszközökkel - bizonygatja Aaro.

- Nem csak rólad van szó. Mit gondolsz, milyen érzés lesz másoknak, ha tudják, hogy te okosórával a csuklódon mászkálsz? Itt olyan emberek is laknak, akik elé már csecsemőkorukban tabletet tettek, és akik egész életükben küzdöttek ezzel. A képernyőfüggőséget olykor egyenesen az alkoholizmushoz hasonlítják, bár ez két különböző dolog. Az alkohol egy kémiai szar, ami összezavarja az agyat, és valójában nem ad semmit. A képernyők adnak. Mindent megadnak, és cserébe mindent akarnak. Ennek a közösségnek az alapgondolata éppen az, hogy azt a másik utat válasszuk, nem azért, mert feltétlenül az a szebb, hanem mert igaz. Itt mindenkinek van hetente egyszer egyórányi képernyőideje, amikor megnézheti az üzeneteit, és intézheti az ügyeit. Ennek elegendőnek kell lennie.

- De ha nem szólnék az okosóráról a többieknek?

- Attól én még tudnám. Figyelnélek, és csak az óra körül járnának a gondolataim. A mi családukban soha nem ettünk együtt, nem beszélgettünk, nem néztünk meg együtt egyetlen filmet sem. Mindenkinek megvolt a saját kis kuckója, és hihetetlenül nehéz volt megérteni, hogy másban is lehet biztonságot keresni, mint a képernyőben. Én függő vagyok. Nem az egyetlen, de az egyik legrosszabb.

- Akkor nem veszélyes, hogy a kütyük pont a te szobádban vannak?

-Néha én is elgondolkodom rajta. Csakhog tudod, mit? Az a halom gép valahogy segít, hogy távol tudjam tartani magam tőlük. Olyan, mint egy hegynyi akarat. Amikor ennyi ember ilyen erősen eltökélte, hogy lemond róluk, nem csaphatom be önmagam, hogy azt hiszem, nincs abban semmi veszély, ha én esetleg megingok.

Freija nagyon komolynak látszik. Aaro elképzei kislányként, aranszóke hajjal, akinek a képernyő hideg fénye volt az egyetlen menedéke.

- Megtarthatod a számítógépet, ha megesküszöl, hogy kizárólag munkaidőben használod, és mások elől elzárva tartod. Viszont szeretném, ha az okosórát betennéd ide a többi közé - mondja Freija.

Aaro végül beleegyezik, és felhúzza a ruhája ujját. Meglepetésére Freija megragadja a kezét, és megsimogatja az órát, amely csupán egy vékony fémánt meg bőrszj, mégis az egész világ. A nő kipattintja a zárat, könnyedén, akár egy zsebtolvaj, és leveszi az órát. Aaro úgy érzi, mintha többet is elvettek volna tőle, mint egyetlen bőrszját. Freija a szájához emeli Aaro kezét, és megcsókolja a csuklója belső oldalán.

- Sokkal szebb így - mondja a nő. - Ugye érted, hogy mi itt tényleg szabadok vagyunk? Szabadok mindentől, és szabadok mindenre.

Aaro azt kívánja, bár tartana tovább a pillanat, de Freija elengedi a kezét, és hátrább lép. Csak miután kilép a nő szobájából, ébred rá, hogy az imént manipulálták, mégpedig olyan ügyesen, hogy még haragudni sem tud miatta. Freija ajka még mindig égeti a csuklóját, és Aaro úgy érzi, egyre gyorsabban kezdi magába szippantani Tammilaakso, amely vagy a fény, vagy a sötétség helye.

AZ OKOSÓRA HIÁNYÁTÓL Aaro úgy érzi magát, mint akit szabadjára engedtek. Félelmetes, de egyúttal pezsdítő érzés, és ő úgy dönt, azzal véglegesíti ugrását az ismeretlenbe, hogy szünetet tart a számítógép használatában is. Megteheti, mert megbeszélte Hsával, hogy az első Tammilaaksóban töltött hete szabad lesz.

A képernyőnélküliség mintha megváltoztatná az idő természetét, megnyújtja és elmélyíti, a találkozások jelentőségteljesebbé válnak. Amikor Aaro az okosórája nélkül megy el evezni, zavarba ejtő arra gondolnia, hogy kizárólag a saját emlékezetén múlik, hogyan jut vissza, és hogy senki sem tudja, hol van. Megáll a tó közepén, és arcát a tavaszi nap felé fordítja, tapogatja a létezést, amely szinte elviselhetetlenül könnyű.

A közösségi élet nyugalmassága meglepetésként éri. Alakók közül sokan szívesen vannak magukban, eleinte csupán Salla és Mikael keresik kifejezetten a társaságát. Salla megmutatja neki az egész épületet, Mikael pedig sakkozni invitálja.

- Lehetnél az edzőtársam, hogy végre egyszer legyőzhessem Freiját - veti fel Mikael huncut pillantással, miközben a fehér figurákat rendezgeti, de vidám mosolya elárulja, hogy számára a győzelem egyáltalán nem olyan fontos, mint ajó társaság és a finom csipegetnivalók.

A huszonéves Salla a ház legfiatalabb lakója, a negyvenes éveiben járó Mikael pedig a második legidősebb. Ők alkotják Tammilaakso jókedvű laikus szárnyát, akiknek a társaságában Aarónak nem kell azon erőlködni, hogy kellően intelligensnek tűnjön. Maga sem veszi észre, de fokozatosan kezdi a közösséget a saját nézőpontjukból szemlélni. Innen nézve főleg Jyry, Freija és Joonas, az alapító tagok igen tiszteletreméltónak tűnnek a maguk magasztos elveivel, de fölöslegesen komolynak is.

A harmadik napra Aaro már több sakkjátszmát is elveszített, megtanult halászhálót foltozni, és úgy érzi, hogy kezd kicsit közelebb kerülni a közösséghez, amikor történik egy baklövés. Azt kapta feladatul, hogy nyírja le a fűvet. Vacsora előtt tér vissza elégedetten a házba, miután sikerült rendezetté varázsolnia a burjánzó udvart. Váratlanul Joonas ront be a nagyterembe.

- Mi a jó franc történt a pázsittal?

A társaság kitódul az épület elé, hogy megnézzék a füves térséget, amellyel kapcsolatban Joonas egyre a pusztítás szót hajtogatja. Ruu a tenyerébe temeti az arcát, Jade hatalmas, elkerekedett szemmel bámulja a kertet, Mikael pedig ideges vihogásban tör ki. Joonas fel-alá járkál, mintha mozgással próbálná levezetni a dühét. Aaro számára lassan világossá válik, hogy nem jól nyírta le a fűvet.

- Odavan a beporzók összes kis szigete! Minden méhlegelő! Már kibújtak az első harangvirágok is. Erre fogja magát a fickó, és letarolja az egészet! - Őrjöng Joonas.

- Tisztára, mint a skinhead frizurája - állapítja meg Jade.

Ruu sírva fakad, ami nagyon megdöbbeníti Aarót, mert ekkor még nem tudja, hogy nála ez tipikus reakció bármilyen konfliktus esetén.

- Az én hibám - szólal meg Mikael. - Megmutattam Aarónak a fűnyírót, de elfelejtettem elmagyarázni, mire figyeljen.

Amikor Jyry és Freija is megérkezik a tó felől, Aaro abban reménykedik, hogy nekik lesz annyi arányérzékük, ami segít elsimítani a helyzetet. Jyry tekintete körbepásztáz a kerten, az állkapcsa megfeszül, de csak a fejét ingatja, és szó nélkül bemegy a házba. Freija megáll.

- A jelek szerint igen hatékony munka zajlott itt - jelenti ki.

- Szerinted ez vicces? - kérdezi Joonas.

- Szó sincs róla. Gyönyörű mező volt. De még bőven lesz ideje újra megnőni a nyáron.

Freija átkarolja Joonas vállát, Aarót meglepi, hogy van hozzá bátorsága. Joonas majd szétrobban a dühtől, ami semmilyen szempontból sincs arányban a történetek súlyával, de látszik, hogy a férfit megnyugtatja az érintés.

Freija oda sem pillant Aaróra, aki sejti, hogy a nőt is bosszantja a dolog, de hasztalannak tartja a szidást. Most először villan Aaro eszébe, hogy Jyry csak látszólag a ház vezetője, de a valódi hatalom azé, aki képes kezelni a gyakorlati dolgokat és az embereket, meg a hétköznapiakat.

Az incidens sokáig bántja Aarót. Senki sem hozza fel a dolgot a vacsoránál, sem reggel, Aaro mégis úgy érzi, szégyenletes ostobaságot követett el, amire a többiek is emlékezni fognak. Délután egymagában vonul vissza a nagyterembe, egy sakk-könyvet lapozgat, és éppen a szicíliai védelmet próbálja ki a táblán, amikor Jyry behozza a heti postával érkezett újságokat.

- Érdekli a zszurnaliszta urat az *Új Kor*? - kérdezi. - Ezenkívül van még itt néhány folyóirat is.

Jyry kérdése hallatán Aaro megkönnyebbülést érez. Talán mégsem küldik még el a házból.

- Az *Új Kor* jó lesz.

Amikor Aaro kezébe veszi az újságot, ráeszmél, hogy mivel a lap egy teljes hetet átfog, ebben megtalálhatók a legelső és legutolsó információk is a Markus Kantomaa otthonában történt tüzesetről. A neten még csak az első híreket volt ideje elolvasni, és most egyszerre támad fel benne a kíváncsiság és a félelem. Amennyiben időközben az derült ki, hogy a tüzet hekkertámadás okozta, ez azt jelentené, hogy Lisa feltételezése az ökoterrorista merényletről helytálló lehet.

Kantomaa és élettársa, Henri Virta halálát már a címlapon is megemlítik, a belpolitikai rovatban pedig részletesen beszámolnak róla. A családi házról több fényképet is közölnek, az egyikben lángokban áll, a másikon már csak a megfeketedett romok látszanak. A cikkben megemlítik, hogy még vizsgálják, mi okozhatta a heves tüzet, de nem bocsátkoznak spekulációkba. Helyette megemlékeznek Kantomaa-ról, aki a legnagyobb finn erdészeti céget vezette. Az őt ismerők elmondják, hogy vezetőként nyugodt tárgyalópartner volt, és türelmesen meghallgatott másokat, azonban eltökélten keresztülvitte az elképzeléseit.

- Ez felfoghatatlan tragédia - nyilatkozta Kantomaa egyik kollégája. - Annyira szerette az életet. Nem ismerek még egy olyan embert, aki ekkora figyelmet szentelt volna a legapróbb részleteknek, legyen szó egy ruhaszövet minőségéről vagy a crème brûlée karamellás tetejének a színéről. Művelt és kifinomult ember volt, egy igazi kozmopolita.

Az újságban felvázolják Kantomaa pályafutásának főbb állomásait is, azonban egy szóval sem említik az általa vezetett cég tevékenységének problematikus jelenségeit. Aaro maga sem tudja, hogy csalódott vagy megkönnyebbült, amiért a cikk nem erősíti meg Lisa gyanúját. Úgy látszik, a nő túlságosan szabadjára eresztette a képzeletét. A halálos kimenetelű tüzesetek ugyan nem számítottak mindennapos hírnek, de annyira rendkívülinek sem. Hibás elektromos berendezések, valódi lánggal égő gyertyák és kályhára kiterített ruhák egyaránt okozhattak tüzet, az ilyen baleseteknek számtalan oka lehetett.

Jyiy a játékasztalhoz telepedett, Aaróval átellenben, és egy folyóiratot olvas. Amikor felemeli a tekintetét az újságból, Aaro összerenzen, és gyorsan lapoz egyet.

- Mikor olvastál utoljára papírújságot? - kérdezi Jyry.

- Alighanem soha.

- Meg fogod szeretni.

- Nem tudom. Alapjában véve nem különbözik az online újságtól. Ebben ugyanúgy lehetnek manipulált képek meg álhírek.

- Kétségtől. De a lényeg az, hogy mivel itt nálunk ilyen újságok vannak, megosztjuk egymással a valóságot. Legalábbis nagyjából ugyanazt látjuk, amit a másik. A net mindenki számára saját külön valóságot teremt. Kérdezd meg például Sallát, milyen érzés képzelgésekbe sülyedni.

- Hogy érted?

- Felejtsd el, nem akarok pletykálkodni. De a megosztott valóságnak alapvetően óriási a jelentősége. Képzeld csak el, hogy a kőkorszaki emberek este összegyűlnek a tábortűznél, miután egész nap mindenki a saját útját járta. Az egyik oroszlánokat látott, a másik jegesmedvéket, az egyikük nyarat, a másikuk pedig telet. Milyen nehéz lehet este

megtalálniuk a közös dallamot. A lelkünk akkor is kapcsolatot keres, amikor nem beszélünk, ezért a magányos képernyők mellett csak magányos embereket lehet találni.

- Érdekes gondolat.

- Így van. Először nem voltak képernyők, csak a nagyvilág. Aztán jöttek a képernyők, amelyeket együtt bámult a család, és ugyanekkor lett a társadalom alapegysége a nukleáris család. Azután megjelentek ezek az egyszemélyes képernyők, és velük a dermesztő magány. Arra gondoltam, írok erről egy esszét.

- Képernyőn - tréfálgozik Aaro.

- Nem. Kézzel írom, és lediktálom, amit aztán gyorsan át lehet tenni számítógépre. Igyekszem olyan keveset géphez nyúlni, amennyire csak lehetséges.

Aaro azt fürkészi, rejtőzik-e Jyry szemében valamiféle finom humor, de nem lát ilyesmit. Tényleg úgy tűnik, hogy ez az ember rendkívül komolyan veszi magát és az ügyét, és Aaro arra gondol, hogy ez a komolyság más körülmények között Jyryt ízetlen tréfálgozások céltáblájává tehetné. Ezzel szemben Tammilaaksóban a férfit tisztelet övezi, azt is lehetővé téve a számára, hogy felülemelkedjen a viccelődéseken.

Amikor Jyry egy óra múlva feláll, hogy a dolgai után nézzen, Aaro még mindig olvas. A szeme előtti betűtömeg egyenesen vonzza, hogy átverekedje magát rajta, és még a képeket is más szemmel nézi, mert nem lehet csak úgy félrehúzni őket. Különös módon megnyugtató érzés, hogy ha éppen úgy tartja kedve, elolvashat mindent, ami előtte van, az első betűtől az utolsóig. Ilyesmivel eddig még nem találkozott.

Felhős ég, 22 fok, Száraz idő, a parton találtam egy halott varjút. Az újságíró még mindig itt van, kezdek aggódni miatta. Mi van, ha a Google a nyomomra akadt? Vagy a Google csupán porhintés és a fickó valójában a nemzetbiztonsági szolgálatnak dolgozik? Nem tudom, melyik lenne a rosszabb. Talán a Google. Olyan gazdag, mint egy állam, és sokkal keményebb játékos, mint Finnország összes rendvédelmi szerve együttvéve.

„Aaro” döbbenetesen ügyesen játssza a jófiút, a tetejébe mindenhol belebotlik az ember. Nem vitatkozik, hanem kérdezősködik, mindenféléről, amit csak el lehet képzelni. Tegnap el kellett rejtenem a kezem az asztal alá, hogy ne látsszon, mennyire remeg. Ilyen már évek óta nem fordult elő. Talán mégis megérzi a fickó, hiszen erre vannak kiképezve.

Nem engedem, hogy „Aaro” mindent tönkretegyen, most, hogy végre megtaláltam a magam piros gombját. Persze nem igazi gomb. Ha minden tökéletesen sikerülne, és a levegőbe röpíthetném az egész emberiséget, akkor is itt maradna a felfordulás.

A piros gomb csak egy ábrándkép. Úgy eltüntetné az emberek nyomait, mintha ez a faj soha nem is létezett volna. Az összes aszfalt, a ketrecek és a mérgek, a tengeri állatok köré tekeredő fájdalmas zsinórok egyszerűen csak elolvadnának. Ha létezne ilyen gomb, azonnal megnyomnám. Amikor utoljára vennék lélegzetet, a levegőben nem érződne más, csak oxigén és öröm.

Meg kell hagyni, a segéd is hatékony. Egy pillanat alatt átnéztük a célpont összes eszközét. Most pedig készen állunk a cselekvésre. Bár tudnám, mire kellene koncentrálni! Csak az örültek akarják megkocogtatni az atomtöltetet, a katonai drónokat vagy a műholdakat.

Semmi vízvezetékhalózati-machinálás. Az ötlet ütős kell, hogy legyen, ugyanakkor eredeti.

A választás olyan, mint a stratégiai játékokban. Köszönet Soilának, amiért rávezetett, hogy a világ is csak egy nagy társasjáték. El mertem menni az egyetemi felvételre, és kerestem magamnak egy helyet, ahol biztos a háttér. Megtanultam használni a megfelelő szavakat, amikkel elő lehet csalogatni a megfelelő arckifejezéseket, és megtanultam a megfelelő arckifejezéseket használni, amikkel elő lehet csalogatni a megfelelő szavakat. Kockáztatni, elviselni a nem megfelelő arckifejezéseket.

A feladat kockázat, de nélküle nem létezik semmi. Ez a napló kockázat, de összefogja a gondolataimat. Az újságíró eliminálása kockázat lenne, de az is, hogy itt maradjon. A játékban a legfontosabb megőrizni a nyugalunkat. Gondolkodni. Döntéseket hozni. Végrehajtani őket. De mindenekelőtt GONDOLKODNI.

LETÉLIK AZ EGY HÉT PRÓBAIDŐ, és senki sem követeli, hogy Aaro távozzon Tammilaaksóból, ő pedig különösebb ceremónia nélkül gyakornokból lakóvá lép elő. Az első napokból többnyire arany csillogású képek őrződnek meg az emlékezetében: a sakktáblára beeső tavaszi fény, a krumplivetéshez előkészített barázdák és a fekete csíkok a köröm alatt, a rozsdavörös folt Ruu arcán, miközben a fonalfestést magyarázza a Google-cikkhez.

Aaro nekilát a riport megírásának, mert a téma könnyűnek tűnik, ám a fonalfestés lebilincselőbbnek bizonyul, mint hitte, és a cikket sokan elolvassák, talán mert a fonalak mélysárga, zöld és barna színei a képeken olyan izgalmasnak látszanak. Aaro meglepődik, hogy Ruu munkájában milyen harmonikusan egyesül az ősrégi meg a legújabb technika. Rokkán fonja meg a fonalakat, a gyapjút azonban egy fémkockából nyeri, egyfajta speciális 3D nyomtatóból, amelyet vasharkának nevez.

- Régebben a közeli farmról vettem a gyapjút - meséli Ruu. - Amikor felszámolták a birtokot, Jyry szerette volna átvenni a juhokat, de az itt lakók egy része ezt ellenezte. Jyry szerint a vasharka túl sok áramot eszik, de azért van pozitív oldala is: ez a gyapjú nem okoz allergiát, és a vegánoknak is megfelel.

Aaro maga is megfest egy motring fonalat, amely olyan szép zöldre sikerül, hogy már az első nyári piaconapon elkel a mikkeli vásárban, ahol Ruu a fonalakat árulja. Ez örömmel tölti el Aarót, mert bár a kapott összeg csekély, úgy érzi, legalább ennyivel hozzájárult a közösség bevételeihez, és nagyobb teljesítménynek érzi, mint a munkanapok elviselését a Google-nál.

A kezdeti békének azon az estén szakad vége, amikor megnézik a *Mátrixot*, egy közel ötven évvel korábban készült filmet, amely Mikael egyik kedvence. Mások is ott vannak, de a kanapén ők hárman ülnek: Aaro, Joonas és Freija, aki fejét az alacsony karfának támasztja, az

izgalmas részeknél viszont felül, majd újra visszadől, mintha a testével élné át a film történéseit. A *Mátrix* egyfajta rémlátomás arról, milyen lesz, amikor gépek uralják a világot. Régimódisága ellenére is megható, Aaro pedig olyan biztonságban érzi magát a többiek társaságában, a múlt világának esetlen, elképzelt szörnyűségei közepette, amit eddig ritkán tapasztalt meg.

Miután visszatér a szobájába, egy gyors csekkolásra megérinti a gépe képernyőjét, mire észreveszi, hogy Lisa kereste. A nő nem szokott ilyen későn jelentkezni, megszokta, hogy figyelembe veszi az időzónák közti különbségeket, és bár nagyon munkaorientált, belátta, hogy az embereknek éjszakánként pihenésre is szükségük van.

Amikor Aaro visszahíjja, Lisa szétszórtnak tűnik, a tekintete el-elkalandozik, mintha megpróbálná felmérni Aaro képernyőn kívüli világát is.

- Kerestél - kezdi Aaro.

- Igen. Muszáj volt. Nem voltam hozzád teljesen őszinte, és ez nyomaszt.

- Miről van szó?

Lisa habozik egy darabig, mielőtt válaszol:

- Nem mondtam el a teljes igazságot Tammilaaksóról. Talán azt sugalltam, hogy kiszagoltam valami ottani gyanús dolgot, de ennyire azért nem jó a szimatom. Tulajdonképpen arról van szó, hogy tudom, történik ott valami, de ez rendkívül kényes információ.

Aaro érzi, milyen gyötrelmesen lassan forog az agya. Természetesen egy IT-cégnek végtelen mennyiségű információ áll rendelkezésére, mint ahogy végtelen azon paragrafusok száma is, melyekkel megpróbálják kordában tartani ezen információk gyűjtését és felhasználását. Ha Lisa kénytelen az éjszaka közepén felhívni, az azt kell, hogy jelentse, a dolog nagyon fontos.

- Tehát tudod, hogy itt a gyilkos? - teszi fel lassan a kérdést Aaro.

- Ebben nem vagyok biztos, annyit azonban tudok, hogy ott valaki különös aknamunkát folytat. Az elmúlt napokban onnan töletek megpróbálták feltörni a robotok felhőszolgáltatását. Ugye tudod, mik

azok a robotfelhők? Amikor egy cég például takarítórobotot alkalmaz, rengeteg időt emésztene fel betanítani minden egyes objektum felismerésére: hogy a padlón heverő tárgy szemét vagy éppen az ügyfél zokniját, és így tovább. Olcsóbb, ha mindezt az információt készen szerzik be. A felhőben minden megvan, a gyógyszerek adagolásától kezdve a kódokig, amelyek a futárdronokat az ügyfél fejétől egy méterre állítják meg, nem pedig az ügyfélen. Ha egy hekker bejutna, hatalmas pusztítást tudna okozni az egész világon.

- Ez lehetséges? Bejutni?

- Nem tudom, az azonban nyugtalanító, hogy ez a hekker nagyon okosnak tűnik. Okosan keresi meg a réseket a biztonsági rendszeren, és rendkívül ügyesen rejt el a nyomait. Ha megpróbálnának utánajárni, nem hiszem, hogy találnának akár egyetlen Tammilaaksóba vezető nyomot.

- Tehát a rendőrség már nyomoz?

Lisa megrázza a fejét.

- Sajnos ezeket az információkat nem lehet átadni a hatóságoknak, főleg nem Európában.

Amikor Aaro magyarázatot kér, Lisa elkezdi felvázolni a Google és az államok közti nézetkülönbségeket. Végül úgy hangzik az egész, mintha a világ leggazdagabb vállalatát egyenesen üldöznék. A nemzetközi IT-óriások hatalmát különösen az Európai Unióban próbálták meg egyre újabb adókkal és korlátozásokkal kordában tartani. Lisa szerint a feszültségek már-már háborús állapotokra emlékeztetnek, és akár a legapróbb utalás törvénytelen eszközökkel szerzett információ birtoklására végtelen magyarázkodáshoz, továbbá rendőrségi nyomozáshoz vezethetne, ami veszélyeztetné a cég pozícióját Európában.

- Ezek óriási léptékű dolgok és a gazdasági érdekek... Bizonyára megérted. Ezért is rendkívül fontos, hogy ne szólj senkinek erről a beszélgetésről. Nyilván emlékszel az általad aláírt titoktartási nyilatkozatra, amelynek a megsértése rád nézve nagyon súlyos következményekkel járna - mondja Lisa.

Aaro megcsóválja a fejét, miközben egyre nő benne az ingerültség.

- Te most miről beszélsz? Idedobsz, hogy derítsek ki egy ügyet, ami igazából egy állami nyomozóhivatal vagy az Europol, vagy valami hasonló dolga lenne? És mindez csupán azért, nehogy rajtakapjanak titeket, hogy minden után kémkedtek?

- Éppenséggel így is meg lehet fogalmazni. Ebben az ügyben a kezünk sajnos teljesen meg van kötve. Ajó hír azonban az, hogy te viszont cselekedhetsz. Felveheted a kapcsolatot a rendőrséggel, csak ne szólj semmit a beszélgetésünkről. Úgy lesz a legjobb, ha a továbbiakban nem állsz velünk munkaviszonyban. Ha valaki kérdezi, feleld azt, hogy a rekreációs hétvégén ráébredtél, változásra van szükséged az életedben...

- Tessék? Akkor most ki vagyok rúgva?

- Ne kirúgásként vedd a dolgot! Nagyon jó végkielégítést kapsz, egy teljes évi fizetést. Szépen elmész a rendőrségre, és hagyod, hogy ők nyomozzanak tovább az ügyben, te pedig esetleg összehozhatsz egy izgalmas cikket... Utána akár nekünk is felkínálhatod, mint freelancer.

- Egy pillanat! Hiszen én is csak annyit tudok, amennyit te elmondtál. Mit jelentsek be a rendőrségnek?

- Azt neked magadnak kell kiderítened. De a helyedben én megkeresném a hekker gépét, és azt adnám át a rendőrségnek. Vagy gyanús tevékenységre utaló bizonyítékokat keresnék, és névtelen feljelentést tennék róluk.

- Vagy elhúznék innen a francba!

- Természetesen ezt is megteheted, de biztos vagyok benne, hogy ennél többre vagy képes.

- Te nem ismeresz engem.

Lisa elmosolyodik.

- Jobban ismerlek, mint gondolnád.

Olyan váratlanul robban ki Aaróból a düh, hogy nincs ideje megfontolni, mit csinál. Az első kezébe akadó tárgy a lapos számítógép, Lisa kijelzőről kivetített arca megrezdül, amikor Aaro felkapja a gépet, és a falhoz vágja. A düh erejéhez képest a gép halkan koppan, majd leesik az ágyra. Aaro zihál, és a számítógépre mered, a vér még mindig

zúg a fülében, miközben a látómezeje kezd ismét kitisztulni, ahogy széteszik a vörös köd. Azonnal elfogja a megbánás, de már késő. Odalép a géphez, és megpróbálja bekapcsolni, de a képernyő nem kel életre, hogy bevilágítsa az éjszakát.

Az ajtó felől kopogtatás hallatszik, amire összerezzen.

- Valami baj van? - kérdezi egy hang.

Aaro szégyenkezve nyit ajtót.

Freija belép a szobába, Aaróra pillant, aztán a gép felé fordul, amelynek lepattant borítása a félhomályban is jól látható.

- Rossz hírek?

A nő álmosnak és nyugtalannak látszik, Aaro pedig nehezen tud uralkodni magán, hogy be ne számoljon a történetekről, de csak vállat von. Rájön, hogy nem beszélhet senkinek, sem a házban, sem azon kívül. Az apja az ikrei pelenkáját cseréli Stockholmban, az anyja hamvai már réges-rég a hietaniemi temetőben, Tammilaaksóban pedig bárki lehet az, aki rosszat tett, és még rosszabbat tervez tenni.

A könnyek olyan váratlanul csordulnak ki a szeméből, hogy nem marad ideje elrejteni a nő átható pillantása elől. A helyzet szörnyű és kínos, de Freija nem jön zavarba, nem kérdez, csak odalép és átöleli, ő pedig hagyja, hogy megtörténjen. A nő teste meleg és vigasztaló, éppen itt van, miközben minden más valahol messze történik.

AMIKOR AARO MÁSNAP REGGEL FELÉBRED, egy pillanatig nem emlékszik arra, hogy minden megváltozott. Az ablakon túl mélykéen ragyog az ég, és odakintről távoli beszélgetés hangjai szűrődnek be a szobába, a szavakat azonban nem lehet kivenni. Végre teljes pompájában beköszöntött a nyár. Megborzong, amikor visszagondol a beszélgetésre. Lisa szavai még mindig ott csengenek a fülében, tisztán, ugyanakkor távolian, mintha a beszélgetés egy filmben vagy a messzi múltban hangzott volna el, és őhozzá nem lenne semmi köze.

Az asztalon fekvő, összetört borítású számítógépre mered, amely annak a bizonyítéka, hogy mindez valóban megtörtént. Aaro nézi a gépet és a mellette heverő könyvet. A Mikaeltől kölcsönkapott *Felhőatlasz* a legnehezebb olvasmány, aminek valaha is nekifogott. Ha most elmegyek, félbemarad a könyv, villan az eszébe, majd szidja magát, amiért ilyen ostobaságokra képes gondolni. Vissza kellett volna kérnie Freijától az okosóráját, és azon nyomban felhívni a rendőrséget, de ő inkább hagyta, hogy a nő simogassa a hátát, mert legszívesebben ott maradt volna a karjában, hogy megfeleldkezhessen mindenről, és még mindig ezt szeretné.

Aaro a kezébe hajtja a fejét, és arról győzködi magát, hogy talán mégiscsak elhagyja a házat, holott jól tudja, hogy sehova sem fog elindulni. Próbál bánkódni a kirúgásán, de csak némi szégyent érez váratlan munkanélkülisége miatt, és megkönnyebbülést, amiért többé nem kell rákényszerítenie magát, hogy akár egyetlen robot által írt hírt elolvasson, vagy minél könnyebben kivitelezhető cikktémákon agyaljon. Ez a munka csak teher volt a számára, amivel már évek óta tisztában volt, de könnyebb volt megpróbálni kibírni még egy napot, mint végre cselekedni, hogy változtasson a helyzeten.

Mire sikerül összeszednie magát, hogy reggelizni menjen, az ebédlő szinte már teljesen üres. A leghátsó asztalnál csak Jade és Puolukka ül, Aaro viszont nem érzi szükségét, hogy csatlakozzon hozzájuk, hanem

egy másik asztalhoz ül le. A fagyasztóból elővett tavalyi fekete áfonyák kicsit jegesek még, apró tócsákat hagynak a kása tetején, és szinte a torkához ragadnak, de a kávé erős, és segít, hogy kitisztuljanak a gondolatai.

Lisának abban igaza volt, hogy többre is képesnek kell lennie, mint elmenekülni a házból. Ha nem is egy mesteri oknyomozó újságíró, de azért mégis össze tud szedni némi információt. Vajon vegyen sorra minden lakót, beszélgessen el velük egyesével, és kémkedje ki, kik használnak számítógépet? Vagy hallgasson az ösztöneire, és kezdje a leggyanúsabbal?

Ott valaki különös aknamunkát folytat, mondta Lisa, és nagyon magabiztosnak hangzott. Valaki. Bárki lehet valaki, még akár az ötvenes éveiben járó Puolukka is, a ház legidősebb lakója, aki éppen kétszersültet ropogtat, és összehúzott szemmel hallgatja Jadét, nagyjából húsz méterre Aarótól. Eddig csupán néhány szót váltott Puolukkával, de a nő napi tajcsigyakorlatai odakint a kertben az otthonosság érzésével töltötték el Aarót. Az ismétlődő rituálé életet és a folyamatosság érzetét hozta a közösségbe, ugyanúgy, mint a harangszó vagy sok városban a műezzin imára hívó éneke a mecsetben. Azt is látta, amikor Puolukka tarot- kártyából jósolt Jadénak és Violának, ami minden csacsukasága mellett is bájosan régimódinak hatott.

Aaro kortyol a kávéjából, és gondolkodik. A hekkernek jól kell értenie a számítógépekhez. Nyilvánvalóan okos, az elvei tekintetében szélsőséges, talán kicsit furcsa is, netán valamilyen módon sérült vagy pszichopata. Mikael és Salla túlságosan jókedvűnek tűnnek ahhoz, hogy bűnözők legyenek. Jade valószínűleg nem eléggé iskolázott, Puolukka pedig nagyon ártalmatlannak látszik. Joonas leginkább a madarak között érzi jól magát, Kuu értelmi fogyatékos, Ruu kiszámíthatatlan és túlérzékeny, de az is nyilvánvaló, hogy nem a legkeményvonalasabb ökoaktivista. Violáról Aaro csak annyit tud, hogy furcsa részleteket szeret fotózni, zuzmót, fakérget, málladozó festéket, és a fényképeivel számos díjat nyert. A szakállas Rainer szinte állandóan odakint van a

szabadban, és Mikael szerint „mindenevő kan”, akit Run és Viola is visszavár az erdőből egy-egy esti látogatásra.

Aztán ott van Freija, az egykori számítógépguru, aki egy ládányi gépet őriz a szobájában, no meg Jyry, aki talán még gyanúsabb, kellően szenvedélyes és sajátos figura, éppen olyan, mint akik be szoktak kerülni a történelembe, jó vagy rossz értelemben.

Aaro az üres csészéjére bámul, és úgy érzi, semmit sem tud a ház lakóiról. Óvatosan kell haladnia, nyitottan beszélgetni mindenkivel. Ha semmi sem derül ki, akkor is legalább megpróbálta.

Miközben feláll az asztaltól, észreveszi odakint Jyryt. A férfi Joonasszal beszélget, közben nyújtózkodik. Joonas szélesen gesztikulálva magyaráz valamit. Amire Aaro kiér a házból, Joonas már elindult az erdő felé.

- A mai napra tervezett feladatom elmarad. Tudok segíteni valamiben? - kérdezi Aaro.

Jyry tekintete felderül.

- Nagyon is tudsz! Joonas éppen most magyarázta ki magát a favágásból, beállhatnál helyette.

Aaro azon nyomban megbánja a felajánlott segítséget. Évekkel azelőtt vágott fát utoljára a nagymamájánál, és jól emlékszik, milyen nehéz és monoton munka. Jyry azonban olyan örömmel néz rá, hogy most már nem visszakozhat.

A nap forrónak ígérkezik. A partról a fészerhez vonszolják a rönköket, amelyeket Jyry előző nap darabolt fel, és nekilátnak felaprítani őket. Egy óra múlva Aaro már úgy érzi, hogy valahol az eszméletvesztés határán kóvályog. A tiszta égbolt, a száraz fű meg a fejszenyél, amitől vízhólyagok nőttek a tenyerén, összemosódnak az előző este eseményeivel: a filmbeli robotok, Lisa kifejezéstelen arca, a csattanás, ahogy a számítógép a falnak csapódott. Jyry levette az ingét, és ütemesen dolgozik, inas, akár egy keresztről lógó Jézus, és Aaro könnyen el tudja képzelni a férfit zakkant, vérszomjas szektavezetőként. Az ő konditeremben szerzett izmai Jyry inas karja mellett nevetségesnek hatnak.

Egy idő múlva Jyry újabb fatörzset kezd feldarabolni a motoros fűrészszel, hogy legyen még aprítanivalójuk. Aaro a zajtól eltompulva gépiesen folytatja a munkát, míg ráeszmél, hogy abbamaradt a motorberregés, és Jyry őt figyeli.

Aaro leteszi a fejszáját, de Jyry nem veszi le róla a szemét, nem azt nézi, ahogy dolgozik, nem azt, hogy abbahagyta, hanem kifejezetten őt. Aaro zavartan megvakarja a nyakát, a keze végigsiklik az izzadt bőrén, amitől még inkább tudatában lesz a saját testének.

- Kemény egy meló, igaz? - szólal meg Jyry. - És fantasztikusan jól tesz. A férfiakat arra kényszerítették, hogy nők legyenek, amikor bezavartak bennünket a számítógépek mellé a városokba.

Aaro meglepődik a kijelentésen, amely bizonyos mértékig inkorrektnek hangzik.

- Itt nálatok elég hagyományos a munkamegosztás - jegyzi meg.

- Nem, nálunk a lehető leghabosabb munkamegosztás van. A nőknek általában sokáig tart elfogadniuk, hogy valójában nem is szeretik emelgetni a fejszét. Legalábbis a legtöbbjük nem. Azon típródnak meg szenvednek, hogy van-e akkor egyenjogúság, ha nem bírnak mindent megcsinálni. Aztán megengedik maguknak, hogy azok legyenek, amik akarnak, és istenítene, amiért meg tudod ezt teremteni a számukra.

Aaro bólint, bár Jyry gondolatmenete nem győzi meg teljesen. A városban az élet kötelező fizikai erőfeszítések nélkül zajlik, amit a gépeknek köszönhetnek. Ezzel szemben Tammilaaksóban a kezdetleges körülmények közé való visszatérés szándékos választás. Vajon valóban akkora hősiesség olyan problémákat megoldani, amelyeket az ember saját maga okoz?

Jyry az erdő felé fordul.

- Van az erdőben még egy fa, amit tegnap már feldaraboltam. Idehozhatnánk, és azzal mára be is fejezhetnénk a munkát.

Aaro megkönnyebbülten fogadja a javaslatot, és beleállítja a fejszáját a tuskóba. Hallgatagon lépkednek az erdei úton, majd letérnek róla egy ösvényre. Az erdő friss zöld pompában ragyog, az épphogy

kilevelesedett nyírfák világoszöldjét még inkább kiemelik a sötét fenyők, és jólesik a séta a nehéz munka után. Aaro Jyiyre pillant, úgy sejti, hogy a másik szereti a csendet, de reggeli elhatározása arra sarkallja, hogy beszélgetést kezdeményezzen.

- Úgy tűnik, sok kinti munkát végzel - kezdi Aaro. - De azért biztos elég sok olyasmi van, amihez mégiscsak számítógép kell, nem?

- Természetesen valakinek azokat is meg kell csinálni, de én legfeljebb hetente egy órát vagyok gépen. Freija és Ruu intézik a rekreációs hétvégék szervezését meg a bevásárlást. Talán disznóság másokra hagyni a piszkos munkát, de egyszerűen nem tudom elviselni azt a pizsmogást a gépen.

Aaro nem tudja megállni, hogy megjegyezze:

- De biztos működik így is, hiszen istenítének, nem igaz?

Jyry rápillant, az arc kifejezéséből több mindent is ki lehet olvasni, a büszkeségtől a meghökkenésig. Aaro sietve hozzáteszi:

- Hetente egy óra képernyőidő elég szigorú korlátozás. Sokan megszegik?

- Miért tennék?

- Mert például úgy érzik, ennyi nem elég nekik.

- Mire akarsz kilyukadni?

- Semmire. Csak eszembe jutott.

Jyry tekintete feszültté válik, Aaro pedig attól tart, hogy túl messzire ment. Szó nélkül folytatják az utat. Amikor előbukkan a fák közül a különös, földbe vájt építmény, Aaro hátán végigfut a hideg. A szürke gerendafal mintha belemélyedne a dombba, a tetején pedig fű nő. Az építmény mögött a domboldalon napelemek csillognak a napsütésben, különös kontrasztot alkotva ősrégi és modern között. Az összkép nem ház, nem domboldal és nem is hobbitodú, hanem mindez együtt, a természet és a kultúra torzszülötte.

Jyry megáll, és Aaróra néz.

- Ez egy bunker. Kuu birodalma.

- Azt hittem, tilos Kuu területére lépni.

- Engedély nélkül valóban nem érdemes, de megkért, hogy vigyem el innen egy kiszáradt fenyő darabjait. Állítólag meg van átkozva, ezért Kuu nem fűtheti el.

- Hogyhogy megátkozva?

- Á, ezek Kuu dolgai. Olyan, mint egy állat, megérzi a mágneses mezőket és a hold mozgását, meg az erdő szellemeit, talán még egyes távoli tornádókat is. Ha elkezdené neked magyarázni ezeket, ne kérdőjelezd meg, amit mond, mert azt nem szereti.

- Talán nincs teljesen rendben mentálisan - mondja Aaro. Jyry elmosolyodik.

- Vannak, akik a pszichológiában hisznek, mások a szellemekben. Végül is arról van szó, kinek mi passzol.

- Vagy arról, mi a valóság.

- Valóság - ízlelgeti a szót Jyry, mintha valami idegen íz volna. - Éppenséggel így is lehet nézni.

A fatörzs a bunker mögött hever a földön, szétálló ágakkal, akár egy tetem, négy darabban. A szürke fa kérgén mély barázdák futnak, olyan, akár egy öregember bőre. Aarót szorongás fogja el, nem szívesen érne a fához, mert mi lesz, ha Kuunak mégis igaza van, és valami nagy baj van a fával. Jyryre pillant.

- Vigyük a felső részét, az alsóhoz három emberre lenne szükség - mondja Jyry.

Aaro megfogja a fa tetejének legfelső, még elég erősnek látszó ágát, elképzei, hogyan tépázták a viharok meg az eső. Áfa súlyosabb, mint amilyennek törékeny külseje alapján első pillantásra gondolta, de sikerül felemelniük, és lassan elindulnak, tekintetüket a földre szegezve. Csak az út széléhez érve néz fel Aaro, és összerezzen. Kuu közeledik feléjük az úton, a kezében valami barna dologgal. Amikor a férfi észreveszi őket, gyorsan a kabátja alá dugja a tárgyat, és Aaro úgy érzi, hogy Kuu arckifejezése és egész lénye egyszerre megváltozott, szinte észrevétlenül, de egyértelműen, mintha a férfi egy szempillantás alatt menyétből kissé esetlen medvévé alakult volna. A hirtelen bizonyosság

egész testében átjárja Aarót. Kuu valaki más, mint aminek mutatja magát. Jyry is észreveszi Kuut, és odakiált neki:

- Kuu, segítenél nekünk?

Kuu nem szól semmit, csak odalép, beáll kettejük közé, és megragadja a fát. Erős szag csapja meg Aarót, mosdatlanság, erdő és föld szaga. Aaro érzi, hogy könnyebb lesz a súly, amikor Kuu a hóna alá emeli a fatörzset. Némán mennek a fészorig, ahol Jyry megköszöni a segítséget, mire Kuu bólint, aztán szinte futva visszamegy az erdőbe.

- Alighanem fél tőled - mondja Jyry. - Általában kicsit beszédesebb szokott lenni.

Aaro hitetlenkedve elmosolyodik, Jyryn azonban látszik, hogy komolyan beszélt.

KUU ARCKIFEJEZÉSE NEM HAGYJA NYUGODNI Aarót, újra és újra eszébe jut napközben, és előjön álmában is. Amikor Kun azt hitte, egyedül van, a tekintetében ravaszság csillant, meglehet, nem épelméjű, de gyors felfogású. A férfi szemlátomást megriadt tőlük, és ahhoz sem fér semmi kétség, hogy valamit a kabátja alá dugott: Kuu valami tiltott dolgot csinált.

Valahányszor megfelelő alkalom kínálkozik, Aaro kérdezősködni próbál a többiektől Kuuról, de mások se tudnak róla sokkal többet, mint ő. A válaszokban az erdészeti munkagépes baleset története ismétlődik némileg eltérő verziókban, egyesek úgy vélik tudni, hogy Kuunak megemelt rokkantsági életjáradékot ítélték meg, vagy pedig a biztosítótól kapott nagy összeget.

- Kidobott pénz - jegyzi meg Mikael. - Kuu ugyanis egyáltalán nem költ semmire. Évente csupán néhányszor tesz hozzá a közös rendeléshez valamit, amit szeretne beszereztetni a boltból, és mindig ugyanazokat a dolgokat rendeli: eszméletlen mennyiségű kétszersültet, konzerv babot és kék mentolos pasztillát. Hajói tudom, ingyen lakik, így elég sok megtakarítása gyűlhetett össze.

- Vajon mivel tölti a napjait?

- Jó kérdés. Vadászik meg halászik, annyi biztos. Télen olykor lékhorgászik, néha már azt hittem, ahogy ott üldögélt, hogy odafagyott a jéghez.

Minél többet töri Aaro a fejét a dolgon, annál egyértelműbbnek tűnik, hogy akár Kuu is lehet a hekker. Kétségkívül megvan rá az oka, hogy gyűlölje a társadalmat, továbbá rengeteg a szabadideje és a természete sem szokványos. Senki sem állította, hogy a férfi a baleset következtében butább lett, csupán, hogy másmilyen. Ráadásul Kuunak alkalmja is volt rá - Tammilaakso többi lakójával ellentétben -, hogy szabadabban ténykedjen: a képernyőnélküliség követelménye nem ért el a bunkerig, és bizonyára senkinek még csak eszébe sem jutott volna,

hogy valamiképpen oda kellene figyelni, mi mindennel foglalkozik a férfi.

Lisa azt tanácsolta, hogy adja át a hekker számítógépét a rendőrségnek, vagy tegyen névtelen feljelentést, és a tanács minden egyszerűségében kétségtelenül racionálisan hangzott. Lisa szemérmetlenül lepasszolta neki a labdát, és ha Aarónak sikerülne azt továbbítani a rendőrség felé, azzal legalábbis letudná a saját részét. Persze az lenne a legjobb, ha ezt olyan észrevétlenül tudná megtenni, hogy ne haragítsa magára a közösség tagjait, neki pedig ne kelljen elköltöznie.

Végül teljesen véletlenül adódik az alkalom, pár nappal a faaprítás után. Aarónak sikerül kibújni a vacsora utáni takarítás alól, azzal, hogy felajánlja, elmegy csalánt gyűjteni a másnapi ebédhez. A konyhát uraló Jade előbányász a szekrényből egy kosarat, és szinte kitolja a helyiségből. Aaro hatalmas megkönnyebbülést érez, amikor becsukódik mögötte az ajtó. Jade viszonyulása hozzá semmit sem változott az első találkozásuk óta, Aaro pedig nem tudja mire vélni a nő barátságtalan viselkedését. Nincs hozzászokva, hogy utálják, ráadásul anélkül, hogy erre bármilyen okot szolgáltatott volna.

Aaro átvág az udvaron, és a tóparton elindul az erdő felé, közben kénytelen megállapítani, hogy nem is olyan könnyű csalánt találni, mint ahogy képzelte. Néhány száz méter után mozgást vesz észre a parton. Egy nagy kő mögül, szinte a semmiből egy kéregcsónak bukkan elő, majd besiklik a nádasba, és a csónakot toló Kuu fürgén beugrik. A férfi olyan, akár egy kőkorszaki jelenség a kezdetleges szögletes csónakban. A képet csupán a csónak pereméhez erősített modern pecabot töri meg.

A csónak eltávolodik a nyílt víz felé, és Aaro ráeszmél, hogy itt az alkalom. Bármit is rejteget Kuu, az nyilván a bunkernél van. Éppen csak körbepillant, esetleg belép egy pillanatra, és gyorsan körülnéz. Ha valaki mégis meglepné, megmutatná a kosarat, mondhatná, hogy eltévedt.

A felhők egyre súlyosabbnak látszanak, hamarosan alkonyodik, miközben Aaro átvág az erdei úton és Kuu felségterületéhez közeledik; Amikor megpillantja az építményt, a szíve hevesebben kezd kalapálni. A

domboldalba vájt építmény baljósán és elhagyatottan áll, a bejárat előtt felfordított bádoggödör, ami csak megerősíti a nyomasztó benyomást.

Ha engedi, hogy egy pillanatig is habozzon, azonnal visszafordulna, ezért aztán egyenesen az ajtóhoz lép, és lenyomja a kilincset. Zárva. Aaro csalódottságába megkönnyebbülés vegyül. Hátralép néhányat, és a falat vizsgálja. A tető közelében észrevesz egy keskeny ablakot. Magasan van, nem éri fel, hogy rendesen benézzen, és a ház körül sem látni a bádoggödörön kívül semmi más emelvénynek valót.

Aaro különböző lehetőségeket latolgat, de végül letesz arról, hogy a vödröt használja. Lábujihegyről próbál belesni az ablakon, de csak a mennyezetet és a falat látja, meg valami különös, lilás fényt, amely valahonnan alulról jön.

A fény beindítja a fantáziáját: lehet akár egy képernyő fénye, ebben az esetben meglehetősen nagy képernyőről volna szó. De miért hagyta Kuu bekapcsolva a gépet, amikor elment halászni? Aaro nem ismeri a hekkerek munkamódszereit, az is lehet, hogy be szokták állítani a gépeiket, hogy magukban is dolgozzanak, keressenek réseket a felhőszolgáltatások biztonsági rendszerében vagy gazdag áldozatokat, vagy amire éppen szükség van.

A félhomályos helyiségbe természetes fény szűrődik be fentről, ami arra utal, hogy a tetőn nyílás van, netán ablak. Aaro arra gondol, hogy odafentről talán jobban belátni a helyiségbe, és elindul felfelé, megkerüli az építmény ferde, kavicsos földdel borított oldalfalát, és a fűvel meg cserjével benőtt domboldal felől mászik fel a tetőre. Időbe telik, mire megtalálja az ablakot, mert az átlátszó műanyagdarabbal fedett nyílást szinte teljesen eltakarja a fű meg a cserjék. Aaro óvatosan félrehajtja a növényeket, lehajol, és a kezével árnyékolva bekukucskál.

A látvány teljes meglepetésként éri. Olyan taszító és borzalmas, hogy riadtan felkiált, és hátraugrik. Döbbenetében hátrál néhány lépést, azonban váratlanul a meredek oldalfalhoz ér, a lába egyszeriben a semmiben kapálózik, és magával rántja a testét. A zuhanás nyilalló érzés a gyomrában, kavarodás a fejében és fájdalom a tagjaiban, ahogy a kavicsos domboldalon gurul lefelé a csalánnal benőtt bozótosba.

Napsütés, 31 fok, tikkasztóan száraz idő, a látóhatár narancssárga az erdőtüzekről. Nem tudok elaludni, vagy hajnalban verejtékben úszva ébredek. Álmomban a gép a szoba közepén áll, a képernyője előugrik, azonban nincs rajta semmi. Mit jelent ez?

Az álom figyelmeztetni próbál valamire?

Elmondom a segédnek, hogy mi vagyunk a Zenit. Nem érti meg azonnal. Elmagyarázom, hogy az égboltnak van egy tetőpontja, de nemcsak az égnek, hanem minden másnak, ami csak létezik alatta. Ha feldobunk egy almát, és kimerevítjük a tetőpontján, akkor ugyanabban a pillanatban felfelé is halad, meg már jön is lefelé. Ha a múltba tekintünk, felfelé tartunk, ha pedig a jövőbe, akkor már lefelé. Elérkezett az emberiség tetőpontja, az a gyötrelmes, kimerevedett pillanat a zuhanás előtt.

Magam sem értem, miért, de elkezdtem neki mindenféléről mesélni. Hogyan gázoltam az olajban Mauritiuson, és hogyan vesztettem el a reményt, hogy egy kiló haj nyolc liter olajat képes felszívni. A neten rákeresett a balesetre, meg arra a másikra is, amikor a tartályhajó csak akkor tört ketté, miután sikerült kiüríteni.

Megtalálta a szigeten írt galambos cikkemet is. Megkértem, hogy olvassa fel. Hirtelen az jutott eszembe, milyen lehetett hajdanán. Hogy talán mégis meg lehetne értetni az emberekkel, ha nagyon ügyesen választanánk meg hozzá a szavakat. A baleset lerántott a földre. A galambos sztorik nem változtatnak semmin. A természetvédelem lehet ugyan az emberiség hobbija, a kapzsiság azonban az életformája. Könnyű vele beszélgetni. Azonnal meglátja a tényeket. Felfogja, hogy egy ritka faj egyede értékesebb, mint egy általánosé, és hogy egyetlen fajnak sincs joga milliókat magával rántania. Hogy minden egyes ember bűnös, de nem egyformán az. A leggazdagabb tíz százalék okozza az

emberiség káros kibocsátásainak több mint felét, ezért onnan kell kezdeni. Ott vannak a legsúlyosabb gennyek.

AARO CSAK A SZOBÁJÁBAN MERI szemügyre venni a sérüléseit. A legcsúnyább a jobb könyöke, amely alaposan lehorzsolódott, amikor végigcsúszott a bunker falán, a sebbe föld tapadt és apró kötörmelék, még mindig vérzik. Más horzsolásai is vannak itt-ott, mindkét karja tele van csaláncsípéssel, a nyakán és az arcán szintén érzi az égető viszketést.

Az ijedség nyomán megemelkedett adrenalintól meg a futástól keresztül az erdőn nem érzett fájdalmat, most azonban egyre fokozódik a lüktető, égő érzés. Aaro rájön, hogy azt sem tudja, van-e a házban elsősegély-felszerelés, vagy hogy Tammilaaksóban hisznek-e egyáltalán az orvostudományban. A folyosó végi fürdőszobában gyorsan lemossa magáról az izzadságot, és leöblíti a zúzódásokat, de a gondolat, hogy elsősegélydobozt keresve végigvándoroljon az egész házon, képtelennek tűnik, és a bunker tetőablakából feltáruló látvány még mindig ott dörömböl az ideghártyáján.

Egyszeriben Freija ajtaja előtt találja magát. Legutóbb a nő érintése nyomán minden sokkal jobbnak tűnt. Csak ébernek kell lennie, és ügyelnie, hogy Freija ne szerezzen tudomást a kutakodásairól.

Amikor Aaro bekopog, észreveszi, hogy hevesen kalapál a szíve, talán a várakozástól, talán a félelemtől, vagy mindkettőtől. Beletelik egy kis időbe, mire kinyílik az ajtó. Aaro megkönnyebbülten állapítja meg, hogy Freija egyedül van.

- Van sebtapaszkod vagy valami hasonló?

Aaro megmutatja a könyökét. Freija rápillant a sebre, és grimaszol, majd beljebb invitálja a férfit. A szoba meleg, az asztalon gyöngyvirágok, egy részük már lehullatta a szirmait. A virágok illata egybevegyül a nő illatával, és azzal a ténnyel, hogy átlátszik a hálóinge. Aaro betolakodónak érzi magát.

- Úgy nézel ki, mint aki csalánban hentergett - állapítja meg Freija.

E szavak hallatán Aarónak eszébe jut a kosár. Amikor keresztülorohant az erdőn, nem volt a kezében, tehát ott maradt a bunker környékén. Hogyan lehetett ilyen ostoba? Másrészt: ugyan ki ne ijedt volna meg? A lény, aki Kuu ablakából bámult vissza rá, nyilvánvalóan férfi volt, de úgy nézett ki, mint egy patkány, és véreres szemével egyenesen őt nézte. Nézte, és nyilvánvalóan látta is...

Most pedig Kuu meg a vendége észre fogják venni a kosarat. Hacsak a patkányképű nem valami más, mint vendég. Betörő? Fogoly? Egyik lehetőség képtelenebbnek tűnik, mint a másik.

- Mi történt? - kérdezi Freija.

- Megcsúsztam egy köves részen, amikor csalánt kerestem. Nagyon csúszós arrafelé.

- Tényleg? Pedig már vagy két hete nem esett. Merre jártál?

- A part környékén.

Freija eltűnődik.

- Eléggé hevesen reagál a bőröd - állapítja meg. - Van egy remek szer az ilyesmire.

Amikor a nő kimegy a szobából, Aaro leül az ágyra, fejét a falnak támasztja. A lüktetés és az égő érzés megint erősödik. Azt latolgatja, hogy visszamenjen-e még aznap este a kosárért, de szorongás fogja el a gondolatra. Kuu meg a patkányképű biztos kitalálják, hogy visszatérhet a kosár miatt, még az is lehet, hogy felkészülten várják.

Amikor Freija visszatér, sebtapaszt, fertőtlenítőszert és egy teli vízforraló kannát hoz magával. A szekrényeit nyitogatja, kis zacskókból gyógynövényeket és porokat mér ki, beleszórja a forró vízbe, majd mézet kever a folyadékba. Aaro titokban figyel, miközben a nő lefertőtleníti a sebet a könyökén, és tapaszt tesz rá. A ferdén beeső esti napfényben kirajzolódik a nő fenekének íve az átlátszó hálóing alatt, és a lábán arany színben játszanak a szőrszálak, amelyek olyan sűrűek, hogy abban már van valami állatias.

- Ezek a természet antibiotikumai - magyarázza Freija.

- Igazi gyógyszereket nem is használtok?

- De igen, amikor valóban szükség van rá. Azt hiszem, te nélkülük is életben maradsz.

Az italban gyanta és tavaszi szél íze érződik, és Aaro már egy fél csésze után jobban érzi magát. Freija egy tálkában egy másik keveréket állít össze, intenzív fenyőillat árad belőle. Amikor a nő a tálkával a kezében az ágyhoz lép, Aaro arra számít, hogy azt is odanyújtja neki, Freija azonban leül, megfogja a férfi kezét, és elkezd szétkenni a gyógykenőcsöt a csaláncsípésektől vöröslő csuklóján. A növény- kence kellemesen hűsít.

- Még mindig a Google-nak dolgozol? - kérdezi Freija váratlanul.

- Már nem. Vége. Létszámcsökkentés.

- Sajnálom. Nem is mondtad.

- Nem volt kedvem ezen rágódni.

Freija ujjai puha mozdulatokkal haladnak Aaro könyökhajlata felé.

- Ahhoz képest még mindig sokat kérdezősködsz - közli a nő.

- Ezt, hogy érted?

- Kuuról. Meg amúgy is. Azt hiszem, nem vagy teljesen őszinte. Ha a biztosító küldött, hogy Kuu után szimatolj, hát én legalábbis meg vagyok róla győződve, hogy nem szimulálja a sérüléseit.

- Nem a biztosító küldött.

- Akkor talán a rendőrség?

- Ők sem!

A hangulat megváltozott, a gyógyital eltompítja Aaro gondolatait, ugyanakkor mégis minden kristálytisztá. Freija ujjai most a nyakát tapogatják. A nő combja hozzányomódik az övéhez, és a hálóing alól kivillanó combján világosan látszik, meddig bámult le.

- Esküszöm, nem azért vagyok itt, hogy kémkedjek! Azért költöztem ide, mert megtetszett ez a hely és te. Nincs semmi más ok - jelenti ki Aaro.

- Nagyon remélem, hogy tényleg ez az igazság.

Freija keze közben megállt Aaro nyakán, a falon lógó régimódi óra hangosan ketyegi a másodperceket. A nő hüvelykujja lassú mozdulatokkal masszírozza bele a kenőcsöt a bőrbe, a szeme Aaro

tekintetét keresi, mélyen a férfi szemébe néz, a combok szorítása erősödik. Amikor Aaro megfogja Freija csuklóját, az megremeg. Aaro érti a hívást, amely olyan egyértelmű, mintha fennhangon mondták volna ki.

- És Jyry? - kérdezi.

- Ma kettesben is elboldogulunk.

Aaro elmosolyodik, de hirtelen elbizonytalanodik, hogy valóban komolyan gondolja-e a nő. Az esze azt súgja, menjen el, a teste, hogy maradjon, ő pedig úgy érzi, mintha Freija érezné a hezitálását, és már a végeredmény tudatában követné a vívódást. A nőben van valami meghökkentően túláradó: a szöveten átsejlő mellbimbók, a leplezetlen vágy, a magabiztosság, amivel keresztbe vetett lábbal az ölébe ül és hozzátapad.

Freija Aaro arcát fürkészi, beletúr a férfi hajába és félrefordítja a fejét, mintha úgy alaposabban meg tudná vizsgálni. A mozdulatokban van valami provokáló, és Aaro megérti, hogy Freija nem tartozik azon nők közé, akik beleegyező nyomtatványokkal akarják kijelölni a határokat, utána pedig azt várják, hogy ő valóra váltsa a vágyaikat. Freija kölcsönös kommunikációt és meglepetéseket vár, az ő választát.

Aaro a kezét a nő derekáról a bokájára csúsztatja, és hagyja, hogy ujjai végigfussanak a szőrös lábszáron, amelynek szemérmertlensége meglepően izgatóan hat. A nő talpa érdes, de a lábfeje érzékeny, és ahogy a nő átadja magát az érintésnek, olyan, mintha az érzés átjárná az egész testét, és Aaro már most sejti, hogy nagyon jól össze fognak illeni.

Amire ujjai felérnek a nő combjáig, teljesen megfélekedzik Kuuról és a kosárról. Nem tudja, honnan ered a ráérősség érzése: Tammilaaksóból, Freijából vagy saját magából, de nem várt élvezetet okoz már az is, amikor megcsókolja a nőt. Olyan érzés, mint egykor kamaszkorában, amikor ez még maga volt a cél, nem egy letudandó fázis a sorban.

Amikor odakint leszáll a nyári éjszaka, a gyantás fenyőillat buborékba zárja őket, a kenőcstől ragacsos lesz az ágynemű, Aaro szinte már nem is érzi a sajgó karját, és megfélekedzik a zúzódásokról. Végül

az ablakon túl a fák körvonalai feketévé válnak, és a kis szellőzőablakon beáramló levegő kellemesen hűsíti a bőrüket. A nő Aaro hasához nyomódó háta meleg, a tenyerében pihenő melle egyszerre súlyos és könnyű.

- Ez elég hirtelen jött - mondja Aaro.

Freija Aaro felé fordul, és fürkésző pillantást vet rá.

- Valóban? Ami engem illet, már azóta kívánlak, mióta először megláttalak. A testem azonnal reagált rád, az illatod valami fantasztikus. .

- Ennek alapján választasz?

- Szeretőkét? Természetesen. Mi lehetne valóságosabb annál, mint amit a test érez? Szerintem ezt te is érzed, különben nem volnál olyan ügyes. Ki tanított?

- Azt hiszem, leginkább a barátnőm, még egyetemista koromban. Őutána minden eléggé... esetleges volt.

- Aha. Miért?

- Nem tudom. Amikor elment Londonba, hogy karriert építsen, talán még úgy képzeltem, hogy majd talállok valaki jobbat. De mégsem így történt. Könnyű elkezdeni valamit, de nehéz rájönni, hogyan kell folytatni, és miért.

Freija Aaro arcát fürkészi, és van valami kislányos a kíváncsiságában.

- Te is fent voltál azon az oldalon, ahol mindenkit pontoznak?

- Manapság mindenki fent van rajta.

- Szörnyen szomorúnak hangzik.

- Szomorú is. Érdekel a pontszámom?

- A legkevésbé sem. Én magam sokkal jobban fel tudom mérni. Nézzük csak... A csodálatosságod végtelen, különösen most, hogy ekkora élvezetet szerezteél nekem. De komolyan, sehogy sem tudom felfogni, hogyan lehet az életnek ezt a területét is ilyen totálisan kiárúsítani multinacionális cégeknek! Habár az ember természetesen ideális termék, mivel újra és újra el lehet őket adni egymásnak, és a cinikus világban minden gyorsan lecserélhető.

- De talán még mindig lehet ismerkedni a neten kívüli világban is.

- Szerinted lehet?

Ahogy jobban belegondol, Aaro rájön, hogy valójában nem lehetséges. A tanulás és a munka alapvetően a neten keresztül történik, és ha utcán vagy nyilvános helyen próbált volna közeledni valakihez, azt egyértelműen zaklatásnak tekintik. A bárók határesetek, de az ottani találkozások is szinte mind olyanok, melyeket előre megbeszéltek a neten. Aki egy kicsit is érdekes ember, azt villámgyorsan beszkenneklik, aztán meg lehet nézni a neten, kicsoda. A net hatékonytá teszi az ismerkedést, az emberek tulajdonságokká redukálódnak, amelyek vagy tetszenek, vagy nem.

Mintha Tammilaaksóban az emberek más módon nyílnának meg, inkább benyomásokként, mint tulajdonságként, mindenki a maga módján.

Aaro Freija hajába túr. A nő arckifejezése ellazult és nyílt. Aaro arra gondol, most lenne itt a tökéletes pillanat, hogy nehéz kérdéseket tegyen fel. A gondolat kegyetlennek tűnik. Még biztosabb abban, hogy Freija nem lehet gyilkoló hekker.

- Lassan menned kell - mondja Freija. - Itt az az elv, hogy nem alszunk együtt.

- Tényleg?

- Igen. Ez a szabály kezdettől fogva. A magányosak sokkal magányosabbak, ha közben mások egyfolytában egymással töltik az időt. Persze itt is megtörténhet, hogy valakit nem akar senki, de legalábbis mire eljön az éjszaka, mindenki ugyanolyan egyedül van, mint amennyire együtt.

- És mindenki betartja a szabályt?

- Nos, nem teljesen. Tavasszal átment innen egy pár a Nap Gyermekeihez, mert gyereket vártak. Együtt aludtak, Ida visszavonatta az ideiglenes sterilizációját, előre eltervezték. Akkor elég heves vitát folytattunk az elvekről, és Jyry nehezen viselte a dolgot. Nem szereti a változásokat.

Aaro úgy érzi, Tammilaakso szabályaiban van valami borzongató is, fuvalat az egyéni szabadságot lábbal tipró szektákból és diktatúrákból.

Freija mintha megfélekedezett volna arról, hogy éppen el akarta őt küldeni, és még közelebb húzódik. Az ablakon beáramló éjszakai levegőbe hűvösség lopózott, de Aaro nem meri magukra teríteni a takarót, nehogy ezt Freija annak vegye, hogy megpróbál itt maradni éjszakára.

- Miféle hely az a Nap Gyermekei? - kérdezi.

- Eredetileg valószínűleg olyasmi lehetett, mint a miénk, ők is elköteleződtek a szüléssztrájk mellett. Aztán valakinek gyereke lett, és mások is fellelkesültek, kicsit talán olyan ez, mint a vámpírharapás. Állítólag most már egy csomó gyerek van a közösségükben.

- Úgy hangzik, hogy elég vidám lehet ott az élet.

- Nem tudom. A gyerekek nagyon buták, homokot esznek és belefulladásnak a tóba.

Aarónak nevetgetnékje támad, és arcát Freija nyakához szorítja, hogy elnyomja a nevetést. .

- Milyen szabatos definíció.

Freiját is elkezdi rázni a visszafojtott nevetés, amelybe távoli bagolyhuhogás vegyül. Az éjszakai levegő most még csípősebbnek érződik, és Aaro belátja, hogy ideje mennie.

Amikor kinyitja a szobája ajtaját, azonnal észreveszi a cédulát. Egy noteszből kitépett lap, nyilván az ajtó alatt csúszttatták be, és fekete filccel három szót firkáltak rá, amelyek kitöltik az egész papírt. Amikor Aaro felveszi a cédulát a padlóról, az üzenet méreggel átítatott szavai nyomán összeszorul a mellkasa.

NE BÍZZ FREIJÁBAN.

A NŐ SZŐKE, A SZEME PEDIG KÉK, ahogy kérte, és elég szép az arca. A problémák akkor kezdődnek, amikor jobban kibontja a csomagolást. A melle túl nagy, szinte már tehénszerű tőgy, ráadásul még lóg is. Noel karcsú babát rendelt, de úgy látszik, a megrendelőlap kitöltésekor bekapcsolva maradtak az átlagízlést megelőlegező beállítások, és ezek szerint a tucاتفérfiak valóban azt akarják, hogy a nők melle gigantikus méretű legyen.

Bosszúsága csak fokozódik, amikor bekapcsolja a babát, és az rámosolyog.

- Szia! Csináljunk együtt valami kellemeset?

A hang és a kérdés is bosszantja Noéit, bár tulajdonképpen nem is tudja, mi velük a baja. Kipróbálja, mi lenne, ha átállítaná a nyelvet angolról franciára, és valóban, a kérdés franciául kevésbé hangzik rosszul, de aztán rájön, hogy nem bírna a végtelenségig idegen nyelvű csacsogást hallgatni. Végül úgy dönt, hogy teljesen kikapcsolja a beszédfunkciót, és csak a sóhajtozást meg hasonlókat hagyja bekapcsolva, mire a nő máris javul pár fokozatot.

A legnagyobb csalódás azonban még csak ezután következik. A nyílások tűrhetőek, a baba engedelmes, és az érintésekre sóhajokkal, nyögésekkel és felkiáltásokkal reagál, az aktus mégsem érződik semmilyennek. Noel úgy képzelte, hogy élvezni fogja a hatalmát, hogy különböző pózokba parancsolhatja a babát, de az érzés lagymatagabb, mint várta, és gyorsan elmúlik. Rájön, hogy a baba nem vágyból, kényszerből vagy félig-meddig kényszerből engedelmeskedik neki, hanem egyszerűen csak működik. Még csak nem is játssza meg magát, mert nincs semmilyen alapérzése, amit el kellene rejtienie.

Végül a baba ott hever az ágyon, ijedtnek látszik, Noéit pedig bosszantja, hogy egy efféle szemetet hozott a szépen berendezett otthonába. Feláll, megnézi magát a ruhásszekrény tükreben, jobban fest, mint amit a baba érdemelne. Mögötte ott a város sziluettje, amely

izzani látszik a lenyugvó nap fényében, és Noel most a felhőkarcolók felé fordul, ami ifjúkori álmainak tájképe. Megvan mindene, de különös módon ez a minden szart sem ér. Biztosan nagyobb elégedettséggel töltené el a pénz, ha például énekléssel vagy modellként kereste volna meg, nem pedig azzal, hogy az internetkapcsolatokat meggyorsító kábelbe fektet, amely a cégük részvényvásárlásait bonyolító robotoknak 0,002 másodperc előnyt adott a legnagyobb versenytárshoz képest, azaz elsőprő fölényt a részvénytőzsdéken.

- Ül fel! - parancsol Noel a babára.

A lény azonnal felegyenesedik az ágy szélén, és őt nézi kék, valahogy túlságosan kerek szemével. A mozdulatok kétségtelenül nőiesek és ruganyosak, Noéit pedig bosszantja, amiért nincs elég fantáziája, hogy valódi nőt lásson bele a bábuba. Lehet, hogy egyszerűen csak túl okos hozzá. A bábút méregeti, odalép hozzá, és akkora pofont kever le neki, hogy az hanyatt visszaesik az ágyra. Noéit egyszerűen kellemes érzés járja át, és arra készteti, hogy újból kipróbálja a mutatványt, de másodszorra már gyengül az izgatottsága. Harmadszor is ráparancsol a bábura, hogy üljön fel, majd hanyatt löki az ágyon, gondolkodik egy pillanatig, de nem érez lelkesedést, ezért inkább kimegy a konyhába.

A nappaliban a takarítórobot olyan könnyedén tér ki Noel útjából, hogy az észre sem veszi. Egy italt kever magának, amelyben megismétlődnek a naplemente színei, és azon tűnődik, elmenjen-e valahová, de már maga a gondolat is fárasztó.

Miközben a szórakoztatásszolgáltató ajánlatait böngészi, Noel odakiált a bábunak, hogy jöjjön, és üljön le mellé a kanapéra. Eszébe jut, hogy nevet kellene adnia neki. A termék neve Stacy, de zavarja, hogy valaki másnak is lehet egy pontosan ugyanilyen tehéntőgyű Stacyje, és az a másik fantáziátlanul meghagyja ezt a nevet.

- Te Sandra vagy - közli a bábuval, amire az bólint, és némán mosolyog, mivel nem kapott engedélyt, hogy beszéljen.

Először érzi úgy Noel, hogy talán mégiscsak meg tudná kedvelni a bábút. Sandrát. Talán csak egy kis időre lenne szüksége, hogy megszokja. Néhány ital után a férfi még jobb kedvre derül, és sorban

elkezd kipróbálni, mi minden marad meg a meztelenül négykézláb mászó bábu hátán. A játék joystickje meg egy gyertya ott marad, de az italos pohár csörömpölve esik a márványpadlóra, mire a takarítórobot azonnal előgurul a sarokból, hogy feltakarítsa az üvegszilánkokat.

Este Noel megparancsolja a bábunak, hogy feküdjön mellé az ágyba, és a takaró alatt fekvő alak valóban igazi nőre emlékeztet. Noel könnyebben elalszik, mint általában, és amikor éjszaka felébred, és megérinti a bábút, megnyugtató érzés fogja el. Messze odalent duruzsol a város. A lakás békéjét csupán egy villanás zavarja meg a pirosán világító töltőn a hálószoza sarkában leparkolt takarítórobot alapzatán, amikor a gép hajnalban némiképp módosított beállításokat futtat le magán.

Nem sokkal reggel nyolc után, az esti italok könnyű lüktetését érezve a halántékában, Noel leteszi a lábát a hálószoza parkettájára, és elindul a vécé felé. A takarítórobot azonnal észreveszi a nem kívánatos tárgyat, előszáguld a sarokból, előreszegezi a csótánynyársalóját, és egy keskeny fémlamezt csúsztat a céltárgy alá.

Az apró nyárs szabályosan keresztülfúródik Noel nagylábujján, azonban a céltárgy nem fér bele a tartályba a már benne lévő két csótány mellé, ezért halk csipogással bekapcsolódik a gép hibaüzenete, amit elnyom Noel ordítása.

AMIKOR AARO FELÉBRED, rövid ideig meleg, jóleső érzés önti el, de azután eszébe jut a cédula, a kosár, a patkányképű vérekes tekintete. A nap már magasan jár, Aaro ujjain még mindig ott a nő illata, ő pedig nem tudja, mit gondoljon a történekről. Ki figyelmeztette Freija miatt? Mi folyik a bunkerben? Vissza kell mennie, mert Jade nagyon dühös lesz, ha nem kerül elő a kosár. Tammilaaksóban nem voltak bővében a holmiknak, ezért nem is viszonyultak hozzájuk könnyelműen.

Aaro úgy dönt, hogy amíg vissza nem hozta a kosarat, igyekszik elkerülni Jadét, de már a fürdőszobába menet összetalálkozik vele. A nő összehúzott szemmel hallgatja a magyarázkodását, hogy hogyan csúszott el. Aaro érzi, ahogy a kosár elvesztése szinte emberfeletti csapássá dagad, a férfinem közömbösségének szimbólumává, amelyről Jade most újabb bizonyosságot szerzett. Amikor a nő hátat fordít neki, a hangulat olyan jeges, hogy Aaro annak ellenére sem érez megkönnyebbülést, hogy Jade nem emelte fel a hangját.

Ebédnél Jade tüntetőleg kanalazza a híg levest, belemeríti a kanálát, majd visszacsorgatja a tányérba.

- Jót tett volna neki egy kis csalán - jelenti ki. - De alighanem más bozótosok jártak a csalángyűjtő eszében.

- Hagyd már abba! - tör ki Freija.

- Semmi probléma, nem muszáj mindenkinek kivenni a részét a közös munkából. Ősi hagyomány, hogy a fehér férfi a kész asztalhoz ül le.

Aaro észreveszi, hogy Freija elvörösödik, és azon gondolkozik, lehet-e ennek más oka is, mint Jade szurkálódása. Talán már megbánta a tegnapit? Jade leteszi a kanálát, és Aaróra néz.

- Vegyük át még egyszer. Merrefelé maradt az a kosár? Elmegyek érte.

- Nem, majd én visszahozom.

- Azt hiszed, megtalálod?

- Visszahozom.

Aaro érzi, hogy a többiek kíváncsian figyelik a szóváltást. A ház lakóinak csak a fele van jelen, mert Jyiy és Rainer halásznak, Run fonalat árul a piacon, Joonas pedig szokás szerint a madármegfigyelő toronyban van, de Aarót a legkisebb közönség intenzív figyelme is zavarja. Gyorsan befejezi az ebédet, és már az előtérben veszi a túracipőjét, amikor Freija jelenik meg mögötte.

- Minden oké? - kérdezi.

- Persze.

Aaro nem tudja, mondania kellene-e valami mást is, talán megköszönni a tegnapi. Nem tudja kivenni a fejéből a becsúsztatott cédulát. Kétségtelenül furcsa, hogy amint a hekker nyomára bukkant, Freija azonnal érdeklődni kezdett iránta. A nő azt gyanította, hogy rendőr, és egyenesen nekiszegezte a kérdést. Nem kellett volna Aarónak már emiatt gyanakodnia, a cédula nélkül is? Freija megvárja, amíg a férfi beköti a cipőjét. Aaro a szeme sarkából látja a nő csupasz lábát és a ruhája szegélyét. A kifakult piros szövetet apró fehér virágok díszítik, és Aaro elképzei, ahogy meglibben rajta a ruha, és hogy milyen könnyen ki lehetne bújtatni belőle.

- Mész ma úszni? Amikor visszajöttél - kérdezi Freija.

Aaro igyekszik közönyösnek mutatkozni.

- Miért is ne.

- Jól van. Addig is próbálj nem elcsúszni.

Aaro elmosolyodik, közben az jár a fejében, vajon tudja-e Freija, hová igyekszik éppen. Ha a közösség tagjai szorosan összetartottak, Freija már hallhatott róla, hogy Aaro a bunker közelében járt, és így szemmel tarthatta, hogyan alakul a helyzet. Utálatos gondolat volt.

Odakint az ég ismét derült, az erdő pedig csontszáraz, az előző napi friss felhők anélkül tűntek el, hogy akár egyetlen csepp is esett volna. Aaro gyorsan szedi a lábát, mintha reggeli sétán volna, és csak véletlenül térne le az útról a Kuu kalyibája felé vivő ösvényre. Az ösvényen taktikát vált, és próbál minél csendesebben haladni, de mintha az erdő mindent megtenne, hogy szabotálja ezt az igyekezetét:

az ágak ropognak a lába alatt, majd tőle alig egy méterre hangos rikoltozással egy nagy madár rebben fel.

Végül a fák közül előbukkan a bunker, a hely mintha beledermedt volna a nyári vasárnap nyugalmaiba. Aaro a fák takarásából keresi tekintetével a kosarat, de nem látja sem a tetőn, sem a bejárat előtt. A bunker mellett észrevesz egy csalánbokrot. Ha ő abba esett bele, a kosárnak is ott kell lennie. Nem kell mást tennie, mint gyorsan keresztülfutni a tisztáson, kiszedni a kosarat a bokorból, aztán már szaladni is vissza. Mindez nem tartana tovább egy percnél.

Aaro habozik, a másodpercek lüktetnek a halántékán. Menj! Menj már!

Végül összeszedi magát, odarohan a bokorhoz, és lehajol, hogy átvizsgálja, ám ekkor megnyikordul a bunker ajtaja. Az ijedségtől azonnal felegyenesedik, és az ajtó felé fordul.

Jyry becsukja maga mögött az ajtót, és rámered Aaróra. A férfi kezében kosár, az ő kosara, de fehér kendővel van letakarva.

- Ezt keresed? - kérdezi, és felemeli a kosarat. Valami nem stimmel. Jyry bicepsze megfeszül a kosár súlyától, a mosolya mögött ingerültség. Aaro nagy nehezen bólint. - Képzelheted, mennyire elcsodálkoztam, amikor idejöttem az őzhúsert, amit Kuu ígért, ő pedig ebben adta oda - mondja. - Nem ez az a kosár, amit ma reggel úgy hiányolt Jade?

- De igen. Valahová errefelé gurulhatott el, amikor elcsúsztam. Csalánt kerestem, nem vettem észre, hogy ez már Kuu felségterülete...

Jyry fürkésző tekintettel nézi, mire Aaro elhallgat. Mintha az egész tisztás visszatartaná a lélegzetét. Amikor Jyry végül megvonja a vállát, Aaro úgy érzi, hogy ismét életre kel a táj.

- Na, mindenesetre jó, hogy meglett. így legalább Jade is megnyugszik - mondja Jyry.

- Az tényleg jó.

Nézik egymást, Aaro attól tart, hogy az ajtó bármikor újra kinyílhat. Kuu vagy a patkányképű, vagy valami még ijesztőbb szerzet rohan ki, hogy kivallassa. Az ajtó azonban csukva marad, Jyry pedig úgy méregeti, mintha szándékosan húzná az időt.

- Joonasszal találkozom a madármegfigyelő toronynál. Tarts velem! - mondja végül. - Első kézből értesülhetsz a legfrissebb madárészlelésekről.

Az ajánlat meglepi Aarót, van benne valami provokatív. Jyry nyilván sejti, hogy nem különösebben érdeklik a madarak, és a Joonasszal való kapcsolata sem nevezhető igazán bensőségesnek, miután fűnyírás címén letarolta a ház előtti pázsitot. Aaro szívesen enyhítette volna a köztük lévő feszültséget, de nem találta a módját. Joonas számára a természet jelentett mindent, Aaro viszont nem tudott róla beszélgetni. Az persze jó, hogy mindenféle élőlény megtalálható a természetben, de nem igazán értette, miért kellene, hogy érdekeljék őt a madarak, amikor ő sem érdekelte azokat.

Jyry szúrós tekintete láttán azonban Aaro úgy érzi, nem mondhat nemet a meghívásra.

- Miért is ne - feleli. - De nem maradhatok sokáig.

- Nem is maradunk, csak benézünk.

A fedett madármegfigyelő torony a part közelében emelkedik magányosan, akár egy megsemmisült erőd utolsó megmaradt őrtornya. Aaro már akkor észrevette a tornyot, amikor elment evezni a tóra, de a sötétén figyelő ablak láttán úgy érezte, mielőbb ki kell kerülnie annak látóköréből. Az erdő felől közelítve a torony nem látszik ennyire baljósnak, de azért elég komor látvány. Olyan, mint egy vékony lábakra emelt börtöncella, ahova csak egy ritkás fokú létra vezet fel.

Jyry leteszi a kosarat egy körre, és felkapaszkodik a rozszant létrán, majd bekopog az ajtón. Egy hang kikiabál odabentről, hogy váljanak, és ők várnak. Jyry a létrán állva, Aaro pedig a csillámló tavat bámulva. Jyry fütyörészik, és a lábát nyújtóztatja, de Aaro úgy érzi, a fesztelensége mesterkélte.

Amikor Joonas kinyitja az ajtót, Jyry felmászik, Aaro pedig kelletlenül elindul a nyomában felfelé. Az ajtónyílásnál észreveszi, ahogy Joonas valamit becsúsztat a zsebébe, közben lopva rápillant. Az ablakon beáramló fényben Joonas arca fáradtnak látszik, és Aaro most

látja, hogy a férfi idősebb, mint gondolta, szintén a harmincas éveiben járhat, mint ő.

- Aarót is elhoztad - szólal meg Joonas.

- Igen. Arra gondoltam, kicsit megmutathatnád neki ezt a helyet. Láttál ma valami érdekeset? - kérdezi Jyry.

- Láttam. Most már biztos, hogy legalább két vöcsökpár tanyázik itt. Ez valószínűleg a teljes finnországi állomány fele. Ott a túlsó parton, a víz közelében, a nadas jobb felőli részén van a fészük.

Mintha Joonas életre kelne, miközben a madarokról beszél. Aaro elveszi a felé nyújtott látcsövet, és a tavat pásztázza, igyekszik érdeklődőnek mutatkozni.

- Van kedvenc madarad? - kérdi Joonastól, miközben visszaadja a messzelátót, de közben már el is szégyelli magát a naiv kérdés miatt.

Joonas azonban nem veszi rossz néven a kérdést, hanem most először egy pillantásnál hosszabb ideig néz rá.

- Igen. A hattyú. Tudom, elég banális.

- Dehogy. Gyönyörű madár.

- Így van. És alkalmazkodó. Ha a tó nem fagy be, nem repülnek el sehova. Ha pedig befagy, csak olyan messzire költöznek el, amennyire muszáj. Nagyon kreatívan tudnak kommunikálni egymással.

- Láttad valaha, hogy befagytak a jégbe? - tudakolja Aaro.

- Nem, ez csak legenda. A lábuk olyan hideg, hogy nem tudnának hozzáfagyni semmihez.

- Az elmúlt teleken a tó alig fagyott be rendesen - jegyzi meg Jyry. - Nemsokára biztos elérkezik az az idő, amikor már egyáltalán nem fog befagyni. A hattyúk sokféle tapasztalatból kimaradnak, ha már nem kell többé elköltözniük.

- Ez tényleg szar ügy - jelenti ki Joonas. - De a természet nem lehet olyan defektes, hogy egyetlen faj elpusztíthasson mindent. Csak még várat magára a korrekció.

Aaro Jyryre pillant, aki kifejezéstelen arccal bámulja a tavat. A férfi látszólag nem figyel oda arra, amit Joonas magyaráz, de Aarónak sincs kedve megkérdezni, miféle korrekcióra gondol. Amikor a többiek

folytatják a beszélgetést az időjárásról meg a madarokról, Aaro azzal tölti az időt, hogy szemügyre vegye a kopár helyiséget. A déli nap vakítóan süt be a nagy ablakon, de az éjszakai nyirkosság még mindig ott érződik a levegőben, az apró szoba sarkai pedig árnyékban maradnak. Aztán Aaro felfigyel egy sötét csíkra a falon, közelebb lép, és végigsimít azon a helyen, ahol a deszkaborítás kicsit jobban kidomborodik a fal síkjából. Amikor Jyry rápillant, ő zavartan hátrább lép, bár maga sem tudja, miért.

A torony után a napsütés élesnek és könnyednek érződik. Jyry Tammilaakso felé gyalogol, de olyan tempóban, hogy Aaro nehezen tud vele lépést tartani.

- Én is fekete-fehér világban nőttem fel - töri meg a csendet váratlanul Jyry. - Az apám lelkész volt. Minden vagy helyes volt, vagy helytelen, törvényes vagy törvénytelen, jó vagy rossz, a határt pedig mintha vonalzóval húzták volna meg. De ez nem így működik. Nem minden törvénytelen erkölcstelen, és nem minden erkölcstelen törvénytelen.

Aaro nagyot nyel.

- Ezt meg hogy érted?

- Itt megeshetnek olyan dolgok is, amelyekről azt tanította neked a világ, hogy tartsd magad távol tőlük. Mielőtt azonban ítélnél, érdemes elgondolkodnod, miből táplálkoznak a saját feltételezéseid. Az, hogy mi helyes és mi helytelen, csupán megegyezés kérdése.

Aaro érzi, hogy a torkában dobog a szíve. Nem tudja, jól értette-e, de ha Jyry arra célzott, hogy Kuu a hekker, és ezt el is fogadja, az erkölcsi érzéke végtelenül relatív, vagy nem is létezik. Feltűnik előttük a nagy házat körülvevő kert, idillinek látszik. Salla sárga ruhában a tyúkokat eteti, Jade pedig hamuval teli vödröt cipel ki a szaunából. Aaro érzi, hogy Jyry várja a reakcióját.

- Mit nem lenne szabad elítélnem? - kérdi.

- Majd meglátod, amikor eljön az ideje. Itt sokféle életmód és ideológia létezik. Úgy vettem észre, hogy jól érzed itt magad.

- Igen, nagyon is jól.

- Akkor jó! - neveti el magát Jyry, majd megragadja Aaro vállát, és közelebb hajol. - Freija nem akármilyen, igaz? A tavaly nyári kisegítő fiú alighanem azóta sem tért magához.

A szavak pimaszsága élesen hasít Aaro tudatába, a megértés pillanatában pedig mintha rideg gödörbe taszítanák. Úgy érzi, hogy Jyry néhány szóval egyszerre csinál belőle szövetségest és bohócot. Amikor a férfi leveszi Aaro válláról a kezét, az még mindig érzi az ujjak szorítását a bőrén. Miután a másik elmegy, a levegőben továbbra is ott lebeg a fenyegetés, a férfias jelenlét, amitől Aaro háta megbizsereg, a gyomra pedig összeszorul.

Napsütés, 33 fok, erdőtüzek miatt füst délről, nyugatról és a határ túloldaláról, a Maldív-szigeteket elnyelte a tenger, eredményes gombászás. A segéd nem járt sikerrel.

Azt hittem, hogy megértette. Nem mondtam ki, hogy meg kell ölni, azt gondoltam, hogy ez amúgy is egyértelmű. Mi haszna itt-ott lábujjakat szurkálni? Ha a segéd nem képes felfogni a célt, vajon még mi mindent nem ért?

Alaposan elővettem. Hangsúlyoztam, hogy most tényleg nagyon, NAGYON óvatosnak kell lenni. El kell rejteni a nyomokat, csiszolni a taktikán, és addig várni, amíg sikerül igazán lecsapni. NINCS SEMMI BÉNÁZÁS, NINCSENEK KÖNNYŰ GYŐZELMEK! Nem megyünk be minden résen csak azért, mert léteznek. Túl szigorú lettem volna? Talán. Talán nem.

A segéd azt bizonygatta, hogy érti. Nem kockáztat. Elrejtí a nyomokat. Szorgalmasan tanul. Muszáj volt hinnem neki, az alázatosságában van valami isteni.

Egy mókuskoponyát vittem a Tölgyhöz áldozati ajándékul. Ettől talán a fának eszébe jutnak a régi idők, amikor még az egész falu tudta, hogy tisztelni kell az áldozati ligeteket. A fák emlékeznek, csak az emberek nem képesek ésszel felérni, hogyan. A fák emlékezete kollektív, a boldogság meg a fájdalom közös, a bölcsesség valamennyi letűnt időből merít, sőt talán még a jövőből is.

Segítséget kértem a Tölgytől „Aaróhoz”, a törzséből erőt szívtam a kezembe. Áfa megerősített, hogy apróságokkal nem kell törődni. Az újságíróból fák lesznek meg virágok, most vagy hamarosan, a csillagok elemei keringenek és keringenek, a nap felkel és lenyugszik, felkel és lenyugszik, a Föld forog.

Óriásit kockáztatok. Óriásit, óriásit kockáztatok. Nem segít más,
mint imádkozni a Tölgyhöz, hogy adjon erőt.

FREIJAATERASZON VÁRJA AARÓT, közben almát eszik, a lába mellett vászontáska, benne kockás pléd. A nő kirándulási előkészületei meglepik Aarót. Azt gondolta, hogy nagyobb társaságban mennek le a partra, nem így, mint egy pár.

Freija a tó egy védett kis partszakaszához vezeti, leteríti a takarót egy olyan helyen, ahol a rezgő nyírfalevelek árnyékból és fényből álló mozaikot rajzolnak a földre. Amikor a nő ledobja a ruháját a takaróra, és belegázol a vízbe, Aaro követi, elúszik mellette, és igyekszik minél messzebbre eltávolodni, ahol már biztosan egyedül lehet. Zaklatott, de nem tudja pontosan, miért.

Amikor visszatér a partra, Freija a takarón hasal, a szeme lehunyva. Vízcseppek csillognak a hátán és a fenekén, de Aaro megállja, hogy letörölje őket. A tó felé fordul, megpróbál gondolkodni. Jyry homályosan beszélt, de mégis egyenesen, bizonyos értelemben elismerte a törvénytelenégeket. Ha Jyry tud a hekkerről és Aaro gyanúiról, talán Freija is tud. Vajon Freija most ugyanazt csinálja, amit az előbb Jyry: megpróbálja a maga módján szemmel tartani?

Aaro a pihenő nőre emeli a tekintetét, a nyugodt arcot nézi meg a kecses nyakat, a copfból kiszabadult, nedvességtől begöndörödött tincseket. Sehogy sem tudja elhinni, hogy Freija olyan megrögzött volna, hogy egy vállrándítással túltenné magát az emberölésen.

- Tudom, hogy Kuu bűncselekményeket követ el - szólal meg Aaro.

Freija résnyire nyitja az egyik szemét.

- Tényleg?

- Téged ez meg sem lep?

- Kuu egész életében bűnös dolgokat csinált. Az lepne meg, ha most nem csinálna semmit.

- Ezt meg hogy érted?

Freija felül, karjával átfonja a lábát, és a tóra bámul.

- Kuu anarchista volt már a balesete előtt is, és sikerült mindig odateverednie, ahol a legvadabb balhékat művelték. Abban az időben Joonas sok különböző szervezetben megfordult, és azt mondja, hogy Kuu teljesen el volt telve önmagával, igazi világmegmentő sztár. Lehet persze, hogy Joonast az bosszantotta, hogy Kuu annyira magára vonta a szociális média figyelmét a külsejével meg a vakmerőségével, kétségtelen azonban, hogy a show-műsorában a természet kissé mellékszerepbe szorult. De milyen bűncselekményekre gondolsz, amiket szerinted mostanság követ el?

Aaro tétovázik. A névtelen figyelmeztető azt tanácsolta, ne bízson Freijában, az ösztöne viszont azt súgja, hogy a nő a kulcs, ami nélkül nem tud előrébb jutni.

- Kaptam egy ötletet egy cikkhez, amikor még újságíró voltam. Úgy gondolom, hogy Kuu okoskészülékeket hekkelt meg, és ezzel súlyos baleseteket okozott.

Freija meglepettnek látszik.

- Kuu? Mint hekker? Nehéz elképzelni. Én úgy tudtam, hogy az ő technikája manapság főleg az íj és a nyíl. Honnan kaptad a tippet?

- Megbízható forrásból, de nem árulhatom el.

- És azt állították, hogy a tettes kifejezetten Kuu?

- Nem pontosan.

Freija összehúzza a szemöldökét, mutatóujjával pedig a lábát kopogtatja, amiről Aaro úgy tudja, az idegesség jele.

- Talán nem kellene róla beszélnem - kezdi Freija. - De múlt télen észrevettem, hogy éjszakánként valaki titokban feljár a padlásra. Az nem egy olyan hely, ahol kellemes elücsörögni, csak denevérek vannak ott, az iskola régi holmijai meg néhány borzalmas manószobor. Ezért is gondoltam, hogy talán okoskészülékeket rejtettek el odafent, mert házkutatástól tartottak.

- Házkutatás?

- Igen. Ez teljességgel lehetséges lett volna, Svédországban nem sokkal előtte csoportos öngyilkosságot követtek el, Jyry pedig megjelentette a pamfletjét, ami meglepően nagy feltűnést keltett,

legalábbis a hírszerző szolgálatnál mindenképpen. Jyryt kihallgatták a svéd kapcsolatairól, meg azt a házaspárt is, akik később átköltöztek a Nap Gyermekeihez. Attól tartottam, hogy ha valaki közülünk vakerál a neten valami ökoterrorizmushoz köthetőt, akkor azzal nehéz helyzetbe hozza az egész közösséget.

- Sikerült kiderítened, ki járt fenn a padláson?

- Nem. Egyszer napközben felmentem körülnézni, de nem találtam semmit.

Aaro a nő arcát fürkészi, úgy tűnik, őszintén beszél. Freija a plédre terített ruhája után nyúl, és belebújik, a megfakult piros anyag úgy ereszkedik le rá, mint egy sóhaj.

- Szeretném elolvasni azt a pamfletét - mondja Aaro.

- Semmi akadálya. Ott van a polcomon. De figyelmeztetek, hogy nagyon komor írás. Jyry telente gyakran depressziós, és komolyan megviselte az a svédországi eset.

- Ezek szerint ő nem hisz az efféle megoldásokban?

- Nem. Ha minden élet szent, akkor a saját is az. Bár a szüléssztrájk bizonyos értelemben ellentétben áll ezzel, mert megtagadja az életet a leendő nemzedékektől. Természetesen megértem most, hogy minden annyira sötétnek látszik, a több száz milliányi menekült meg az összeomlott ökoszisztémák, és a rengeteg halál. De azért mégis... Ha a házban lennének gyerekek, a kezdetet is látnánk, nem csak a véget.

- Azt hittem, nem szereted a gyerekeket.

Freija felnevet.

- Tizenhét évesen az ideiglenes sterilizáció mellett döntöttem, és lelkileg nem lenne könnyű változtatni ezen. Az a legjobb, ha inkább nem kedvelem a gyerekeket.

- Az ilyesmit talán mégsem határozhatja el az ember előre.

- Sajnos úgy tűnik, hogy manapság mindent elhatározhat. Amikor annyi információ áll rendelkezésre, minden téren lehet a felelősségteljes utat választani. Ki az a bolond, aki gyerekeket vállal, ha azt kellően hosszú távon és alaposan végiggondolja?

Aaro nem tud vele vitatkozni. A médiában is hasonló gondolatokat fejtegettek, amikor a nyugati országokban az ideiglenes sterilizáció piaci megjelenése után a születésszám még tovább csökkent. Mivel többé nem kellett számolni a terhesség lehetőségével, csak akkor vállaltak gyereket az emberek, ha azt kellően meg tudták indokolni önmaguk számára. De mert egyre kevesebb embernek volt megélhetést biztosító munkája, a környezetvédelmi problémák pedig beárnyékolták a jövőt, a gyermekvállalás optimista hozzáállást követelt.

Freija kiteszi az uzsonnát a plédre: eper, borsó, kávé, gyümölcsle.

- Elloptam az első érett epreket - közli.

Aaro áhítattal kivesz egy szem epret a hánckosárból, a gyümölcs egyenletesen piros, és pont olyan, amilyennek képeken látta. Váratlan meghatottság fogja el. A nagy dolgok talán tönkrementek, a kicsik azonban változatlanul káprázatosán szépek.

KÉSOŐ ESTE AARO AZ ÁGYÁBAN fekszik, és a Freijától kölcsönkapott könyvecske borítóját nézegeti. Vörös nap- 7 korong bukik le a tengerbe vöröslő éggel a háttérben az erdőtüzek porának izzásában. Jyry pamfletjének a címe „Égőföld. Nulladik év”. Aaro kinyitja a vékonyka könyvet, átfutja a fejezetcímeket, itt-ott beleolvas, majd a könyv ‘ vége felé az alábbi sorokon akad meg a tekintete:

„A természetben minden élőlénynek csupán egyetlenfeladata van: folytatódni. Ez a kényszerítő szükség minden életet mohóvá tesz, az ember pedig ezt a mohóságot hasonlóan valósiba meg, mint az egerek, a vírusok vagy a ráksejtek. Az emberiség képtelen visszafogni az életerejét, ahogy a ráksejtek sem képesek a működésüket úgy szervezni, hogy ne pusztítsák el a gazdájukat. Ha megtehetnék, a ráksejtek megegyeznének abban, hogy a legfontosabb vérereket és szöveteket érintetlenül hagyják, és csak mértékkel szípolyoznák ki a szervezetet, mert ezzel meghosszabbíthatnák saját létezésüket, de napjaik száma fordított arányban áll hatékonyságukkal. Minél életerősebb és gyorsabban terjedő a rák, annál rövidebb ideig élhet.

Valószínűleg ugyanez a törvény érvényes minden élőlényre: minél dominánsabb a faj, annál gyorsabban veti el saját pusztulása magvait. Talán ez az oka annak, miért találkozunk csak csönddel, amikor évről évre az űrt pásztázzuk távoli szignálok reményében. Ha ugyanezek a természeti törvények élmény esek mindenütt, és az élet ugyanilyen mohó mindenhol, az értelem fejlődése mindig az adott faj végét jelentheti. Az értelem intenzív pusztító erőt biztosít a fajnak, de arra nem teszi képessé, hogy felülkerekedjen a természeti törvényeken. Az értelmes lény minden máshoz hasonlóan a saját mohósága rabszolgája, és erőfölénye más fajokhoz képest csak sietteti a saját végét.

Ha és amennyiben egy faj nem képes szabályozni önmagát, akkor erről a természet fog gondoskodni. Már látjuk, ahogy a természet

elkezdte visszaszorítani az emberek számát és pusztító erejét a vírusokon, árvizeken, tüzezen és a termőföld elszegényedésén keresztül, és ez a tendencia kétségkívül addig folytatódik, amíg helyre nem áll az egyensúly.

A környezetvédelmi problémákat gyakran hibásan a természet elleni fenyegetésnek tekintik, pedig a természet nincs veszélyben. Ha az ember csak hulladékot és felmelegedett bolygót képes maga után hagyni, az győzelem a hulladékokat fogyasztó férgeknek, patkányoknak és csótányoknak, no meg számtalan olyan fajnak, amelyeket ma még el sem tudunk képzelni. Tehát arról van szó, vissza akarjuk-e fogni a tevékenységünket annak érdekében, hogy megóvjuk a természetet, amely a saját fajunk és más jelenlegi fajok létezését támogatja. Van-e egyáltalán okunk erkölcsöt számonkérni önmagunkon, és kikre irányul morális elvárásunk: áfájunk egyedeire, áfájunkra teljes egészében vagy minden még létező fajra?”

A pamflet végén Jyry még egy darabig ezt az erkölcsi dilemmát járja körül, végül arra a végkövetkeztetésre jut, hogy a gondolkodó emberi egyedeknek kötelességük a legjobb belátásuk szerint cselekedni akkor is, ha tudják, hogy ez hiábavaló.

„Ugyan az emberiségnek csak nagyon kis része lenne képes felülemelkedni saját faja mohóságán, de nekik akkor is kötelességük így tenni. Miközben új erkölcsöt keresünk, szakítanunk kell a régi, emberközpontú gondolkodással, és egy olyan világ felé törekedni, ahol minden élet egyformán értékes. A kötelességünk, hogy ezt megóvjuk, elsősorban a sokoldalú élet megszakítatlan folyamatosságára irányul, nem pedig az egyes ember életének meghosszabbítására.”

Már elmúlt éjfél, amikor Aaro becsukja a vékony könyvet. A borítót nézegeti, amelyen a látóhatár fölött látszó napkorong tökéletes félkört alkot. Nagyon is jól érti, miért érdekelte a pamflet a rendőrséget. Kétségkívül radikális írás, de mit jelent? Hadüzenet vagy segélykiáltás, netán csak egy megfáradt aktivista próbálkozása, hogy eltöltse valamivel a sötét téli napokat?

A szöveg túlfűtött hangulata álmába is elkíséri Aarót. Azt álmodja, hogy ég Tammilaakso erdeje, a tűz valahogy Kuu bunkeréből indult ki, amely fölött természetfölötti, narancsszínű búra izzik. A búrát látva Aaro rájön, hogy rajta és Kuun kívül mindenki a búra alatt van, és hogy a többiek már nyilván meghaltak. A tűz kiszabadul a búra belsejéből, és olyan gyorsan terjed egyik fáról a másikra, hogy Aaro immár tudja, a tűz elér mindent, elnyeli az egész világot. A legnagyobb kétségbeesés pillanatában csattanás hallatszik, amitől felébred.

Kalapáló szívvel fekszik az ágyában a hajnal sápadt fényében, és lassan ráeszmél, hogy a csattanás az ablak felől hallatszott. Amikor felkel megnézni, mi volt az, az ablak alatt a földön valami fekete látszik. Küzd magával. A megfoghatatlan félelem azt súgja, maradjon odabent, de a kíváncsiság kicsalja a szobából.

Még nem száradt fel az éjszakai harmat, amikor kilopózik a házból, szürkés ködpára lebeg a pázsit felett az erdő szélénél sűrűbbé válva. Egy varjú hever a földön sötéten és viharverten. A legrosszabb azonban nem az élettelensége, borzas tollai és üveges szeme. A legrosszabb a madár hasa, amely első pillantásra mintha önálló életet élne. Nagy kukacok falják a húst sűrű szövetékként, amelynek világos szálai egymást keresztezik, szabályosságuk szinte természetellenes. Amikor Aaro az ablakra emeli a tekintetét, és látja a nyálkás foltot az üvegen, megmögötte a saját szobáját, el tudja képzelni, ahogy kívülről figyelik, mint egy kirakatban.

Miközben próbálja leküzdeni a hányingerét, rájön, hogy a varjú ilyen állapotban nem repülhetett neki az ablaknak. Valaki megdobta vele az üveget, szándékosan, előtte pedig oda kellett, hogy hozza, vette a fáradságot. Valaki ezzel akart üzeni valamit.

Amikor Aaro hirtelen megfordul, hogy körülnézzen, a köd még mindig ott lebeg a pázsit fölött. Senkit sem látni.

AMIKOR REGGEL AARO VISSZAMEGY megnézni a varjút, a madár változatlanul ott hever az ablaka alatt. A nappali fényben még visszataszítóbbnak látszik, a gyomra pedig a nyüzsgő férgektől továbbra is elevennek. Aaro előhoz a szerszámoskamrából egy ásót, ráfekteti a madarat, és a ház mögé viszi, hogy elássa, közel az erdő széléhez. Fontosnak érzi, hogy elföldelje a madarat, mert soha többé nem akarja látni.

Amikor visszamegy a kamrához, összefut Sallával, akinek a kutyája, Kuura azonnal Aaro kezét kezdi el izgatottan szimatolni.

- Sétálni indulsz? - kérdezi Salla.

A lány barátságosságában van némi hűvösség, Aaro sejti az okát. Az elmúlt napokban a gondolatai elsősorban Freija meg a hekker körül jártak, a többiekre egyszerűen nem maradt energiája. Ez otrombaság volt, ráadásul talán hiba is. Salla szobája közvetlenül a padlásfeljáró mellett van.

Az erdőben a kutya szabadon szaladgál fel-alá szagokat és reccsenéseket követve, befut a fák közé, majd visszajön. Aaro megborzong, amikor ahhoz a helyhez érnek, ahol az érkezése napján találkozott Kuuval. Ha ő hajította neki a madarat az ablaknak, ez bosszú volt, vagy még csak fenyegetés?

Aaro Sallára pillant, aki szokatlanul csendesnek tűnik. A férfi úgy dönt, hogy egyenesen a tárgyra tér.

- Tavaly télen esetleg nem tűnt fel, hogy valaki mászkált a padláson?

- Miért kérdezed?

- Csak mert azt hallottam, hogy tavasz elején mindenféle dolog történt, és hogy valaki titokban számítógépet használt odafenn.

Salla habozik egy darabig, mintha megpróbálná összeszedni a gondolatait.

- Mármost a svédországi ügy idején? Akkor még nem laktam itt, csak márciusban költöztem be Ida szobájába. De igen, el tudom képzelni,

hogy volt itt némi felfordulás. Még akkor is érződött, amikor idejöttem.

- Ezt hogy érted?

- Az a svédországi eset mindenkit felzaklatott egy kicsit. Meg az az elköltözött pár. Freija és Jyry elég hangosan veszekedtek akkoriban a ház szabályairól, meg hogy mennyire muszáj részt venni a szüléssztrájkban. Joonast szinte sosem láttam, és a többiek is elég sokat gubbasztottak a szobájukban. Éjjelente annyira féltem, hogy majdnem el is költöztem.

Salla megborzong, a tekintete a távolba réved, mintha annak az időnek már a felidézése is borzalommal töltené el.

- A ház éjszakánként furcsán nyikorgott, no meg az a sötétség... sohasem tapasztaltam hasonlót - folytatja. - Egyik éjszaka majdnem szívrohamot kaptam, mert amikor elindultam, hogy keressek valami ennivalót, a konyhában belebotlottam Jadéba. Még azt sem vette észre, hogy odamentem, csak ült ott a sötétben, és bámult maga elé, meg furcsán hintáztatta magát jobbra-balra. Egy másik alkalommal a mi szárnyunkban futottam össze vele éjszaka, azóta sem tudom, mit keresett ott. Akkoriban csak Freija, Joonas meg Ruu laktak ott, és egyikőjük sem tűnt olyannak, akiket Jade éjszakánként meglátogatott volna. Minden annyira kísérteties volt... Biztos azonnal elköltöztem volna, ha a dolgok a kívülvilágban nem lettek volna még sokkal zavarosabbak.

- Milyen értelemben?

- Nem vagyok benne biztos, akarok-e erről beszélni.

- Nem muszáj, ha nem akarsz.

Szótlanul sétálnak tovább, Aaro érzi, hogy Salla tétovázik. Eszébe jut, amikor Jyry arra célzott, hogy Salla olykor képzelődik, közben kényszeríti magát, hogy ne törje meg a csendet, bár úgy tűnik, a lány zavarban van. A csend a legjobb interjútechnika, mert szinte minden ember szeretne a beszélgetőtárs kedvében járni, és fenntartani az érdeklődést.

- Biztos idiótának tartasz, ha elmondom - tör ki végül Salla.

- Próbáld ki!

Salla a kutyára pillant, aki ásni kezdett egy nagy fűcsomó tövében.

- Pár évvel ezelőtt, nagyjából ilyen tájban részt vettem egy Kína-ellenes tüntetésen a parlament előtt. Találd ki a folytatást!

- Hittél abban az összeesküvés-elméletben?

A Kína-ellenes tüntetés ezeket hozott össze, akik úgy gondolták, hogy a klímaváltozást Kína föld alatti sokmillió városai okozzák. Lisa Kína-bolondoknak nevezte őket. Az összeesküvés-elmélet szerint a szén-dioxid-kibocsátás minimalizálására való törekvés teljesen hiábavaló, mert a klímaváltozás okai kizárólag a föld alatti városok miatt a földkéregben keletkezett repedések meg a földhő emelkedése.

- Az csak egy része volt annak az örületnek - válaszolja Salla. - Abban az időben a színdiétát követtem, hétfőnként narancssárgát ettem, keddenként zöldet és így tovább. Vérszegény lettem meg hasonlók. Olyan mélyen voltam, hogy már az algoritmusok sem tudtak semmi egyebet felkínálni, mint áldokumentumfilmeket és deepfake-videókat, amelyeken Greta Thunberg és a többiek magyaráztak azokról a föld alatti városokról meg mikor miről. Csak, amikor elkezdtünk róla beszélni a terápián, akkor jöttem rá, mennyire másképp látom a világot, mint a szüleim. Abban az időben már nem voltak se barátaim, se fiúm, túl fárasztó társaság voltam.

- Szerencsére túljutottál rajta.

Salla morog valamit, és belerúg egy tobozba, amire a kutya futásnak ered.

- Nem tudom. Talán sohasem lehet teljesen túljutni rajta. Ha az ember egyszer totál hisz valamiben, aztán kihúzzák alóla a szőnyeget, utána soha többé nem lesz képes százszázalékosan bízni magában. És bármit lát is a hírekben, az mind egyformán gyanús. A világ olyan, mint egy örült labirintus, amelyben a falak állandóan változtatják a helyüket. Talán emiatt költöztem ide. Itt bízhatok. Olvashatom a Jyry által kiválasztott újságokat, és teljesen hihetek ebben az itteni életben... Ha pedig ez is csak szemfényvesztés, hát legyen.

Aaro megborzong. Nagyon reméli, hogy a Tammilaakso közösség tagjai valóban érdemesek Salla bizalmára. A lány félreérti az

arckifejezését.

- Gondoltam, hogy idiótának fogsz tartani.

- Nem. Mindenki vakon bízik valamiben, még ha kevesen ismerik is be.

- Mondd ezt a szüleimnek! Nem nagyon tetszett nekik, amikor ideköltöztem. Apám alaposan kikérdezte Jyryt, talán azt képzelte, hogy itt hamarosan a guru szerszámát fogom szopni, ha azt mondják rá, hogy gyógyító energiát vagy valami hasonlót tartalmaz. Pedig jobban tette volna, ha inkább Freija miatt aggódik.

- Ezt meg hogy érted?

Salla Aaróra pillant.

- Inkább felejtsd el!

Mennek tovább, Aaro közben várja, hogy Salla folytassa, de a lány néma marad. Meglepi Salla megjegyzése Freijáról, de az tulajdonképpen nem, hogy hitt az összeesküvésekben. A gondtalan felszín alatt egyfajta naivitást érez, egy fiatal ember vágyát, hogy a nyájba tartozhasson, bármi áron. Nem volt nehéz megérteni, milyen könnyen kezdhet bárki téves információkban hinni, hiszen gyakran a valódi is hihetetlennek hangzik. Az összeesküvés-elméletek különösen csábítóak egy olyan világban, amelyet, úgy tűnik, senki nem képes kontrollálni. A legborzasztóbb összeesküvések is vigasztalónk, mert elvileg le lehet őket győzni, és észszerűbb világrendre cserélni.

Az erdei árokban gázolva a kutya úgy összesározta a bundáját, hogy amikor visszatérnek a házhoz, Salla lemegy vele a partra, hogy megfürdesse a tóban. Aaro éppen a főépület vendégszárnya mellett halad el, amikor odabentről hangokat hall, amelyek megállásra késztetik. A résnyire nyitott ablakon keresztül kiszűrődő hang Jyryé, és fájdalmasnak hangzik:

- Ez nem mehet így tovább!

- Ne pánikolj! Még semmi sincs veszve.

A másik hangban Freijára ismer. A hangok visszafojtottságából Aaro megsejti, hogy a beszélgetés témája nagyon kényes lehet.

- A francba! Játsszani a tűzzel... - átkozódik Jyry, miközben becsukódik az ablak.

Aaro gyorsan lehajol, és a szerszámoskamra falához lapul. Szívdobogva várja, kijön-e valaki, hogy kérdőre vonja, hallgatózott-e. Egyik perc telik a másik után, egy darázs dong a fal tövében növő bükköny virágai közt, a nap forrón süt. Amikor nem történik semmi, Aaro elsiet. Nem hagyja azonban nyugodni az érzés, hogy róla beszéltek odabent.

AMIKOR AARO VISSZAINDUL A FŐÉPÜLETBE, annyira lekötik a gondolatai, hogy először észre sem veszi a teraszon üldögélő nőt, miközben elmegy mellettük. A keze szinte már a bejárati ajtó kilincsén, amikor meghallja Puolukka hangját:

- Aaro! Gyere, próbáld ki te is! Éppen jósolunk.

Aaro visszafordul a hang irányába, és meglátja a teraszasztalnál Puolukkát, aki mosolyogva integet neki, hogy menjen oda hozzájuk. Tűzpiros köpenyében, teljesen ősz hajával úgy fest, mint egy mesebeli varázsló, egyszerre idősebbnek látszik a koránál, ugyanakkor kortalannak is. A vele szemben ülő Jade jókedvűen pillant Aaróra.

Amikor a férfi közelebb lép, meglátja a Jade elé kiterített nagy, díszes kártyalapokat, amelyeket Puolukka éppen elkezd összeszedni, hogy visszategye őket a pakliba.

- Nem igazán ismerem ezt - próbál kitérni Aaro.

- Nem is kell ismerned, csak végighallgatnod. Nos, foglaljon helyet, fiatalember!

- Rendben, ha nem tart túl sokáig.

Puolukka alaposan megkeveri a lapokat, keskeny, inas kezéről Aarónak madárláb jut az eszébe. Jadéra pillantva észreveszi, hogy az mereven bámulja őt. Az asztal körül valamiféle rendkívüli összpontosítás érződik, és Aaro azon töpreng, hogy a nők tényleg hisznek-e a kártyában. Milyen lenne egy olyan világban élni, ahol a felszín alatt egy másik, láthatatlan valóság rejtőzik?

- Ma csináljunk egy nagyon egyszerű jóslást - kezdi Puolukka. - Egy lap a múltnak, egy a jelennek és egy a jövőnek. Bármilyen jön ki, az sosem egyértelmű, ezt jól jegyezd meg! Jósltak már neked?

- Nem, még soha.

- Tenyérből sem?

Aaro megrázza a fejét, a nő pedig úgy bólint, mintha máris közös titkuk volna. Kiveszi a lapokat a pakliból, és lassan lerakja őket az

asztalra, sorban, egyesével. Amikor az utolsót is letette, Jade nagyot sóhajt.

- Ohó!

Aaro a lapokra mered. Az elsón egy férfi ül egy fa alatt, előtte aranyserlegek, a másodikon valaki fejfelé lóg egy fáról, a harmadikon koponya lovagol fehér lovon.

- A Nagy Arkánus két lapja, ez érdekes - mondja Puolukka. - Erős, világos üzenet.

- Elég nyomasztó - jelenti ki Jade. - Én biztos nem tudnék miatta aludni.

- Hát igen. Valaki ezt akár nagyon rossz előjelként is értelmezhetné - bólint Puolukka. - De másképp is lehet ezt nézni. A múltadban elégedetlenség látszik. Nem feltétlenül valami nagy tragédia, csak amolyan jelentéktelenségérzés, ami cinikussá teszi az embert. Igazam van?

- Talán. De úgy látszik, csak egyre rosszabb lesz, nem igaz?

- Nem feltétlenül. A jelen, az akasztott ember, ezt sokszor félreértik, pedig ez az egyik legérdekesebb lap. Arra utal, hogy ideje nézőpontot váltanod. Most fontosak az új meglátások. Ami pedig a jövőt illeti, a halál, azt mondja, hogy van valami az életedben, ami lassan a végéhez ér. Nem tudsz elmenekülni előle, muszáj szembenézned vele. Kapcsolódhat esetleg a munkádhoz?

- Ami azt illeti, alighanem eljött az ideje, hogy foglalkozást váltsak.

- Akkor biztos erről van szó! Talán le kell mondanod mindenről, ami volt, hogy megkaphasd azt, ami lehet.

- És mire utalnak azok a testrészdarabok?

- A földben vannak, lassan lebomlanak, és annak részévé válnak, aztán új körforgásba kerülnek bele. Ez arra emlékeztet, hogy energiát nem lehet sem teremteni, sem elpusztítani, az csak mindig új formát ölt, ezért a halál is csak a körforgás része, ugyanolyan fontos, mint a születés.

Aaro a kártyalapokat nézegeti, amelyek baljós képeinek értelmét Puolukka kétségtelenül igyekezett a lehető legpozitívabbra fordítani.

Aaro érzi magán a nők fürkésző tekintetét, ezért aztán próbál gondtalannak mutatkozni. Megköszöni a jóslást, és éppen készül felállni, amikor Mikael érkezik a kert felől, és maga alá húz egy üres széket.

- Már megint ártatlanokat ijesztgetnek kártyával?

- Ami igaz, az igaz, Aaro egészen belesápadt Puolukka jóslatába - közli Jade.

Mikael Aaróra pillant, azután előrébb hajol, hogy szemügyre vegye az asztalon fekvő kártyalapokat. Ravasz kifejezés jelenik meg az arcán, és megcsóválja a fejét.

- Szerintem arról van szó, hogy meglógtál Jyry meg a favágás elől, és itt akartad kipihenni magad, aminek egészen elborzasztóak lesznek a következményei.

Aaro elneveti magát, és hálát érez Mikael iránt, amiért az megpróbálja oldani a hangulatot. Puolukka összeszedi a lapokat az asztalról, és újra elkezdi megkeverni a paklit. Habár a baljós kártyák belekeveredtek a többi közé, a képek még mindig ott kísértének Aaro retináján.

- Jyryről jut eszembe. Hogy áll a borod, lassan kész lesz? - kérdezi Jade Mikaeltól.

- Szóval szomjaznak a hölgyek?

- Én nem - feleli Puolukka. - Én csak gombával élek, és azzal is csak mértékkel.

- Azért láttalak már füstölni! - kiált fel Jade.

- Ha így történt, az is csak gyógyítási céllal lehetett.

Mikael derűsen bólogat, és megígéri, hogy hamarosan hoz kóstolót a borából. Amikor arra kéri Puolukkát, jósoljon neki, a nő kihúz három lapot. Mikael múltja a Botok Nyolcas, amelyről Puolukka azt mondja, hogy sietséget és valószínűleg a figyelem lanygulását ábrázolja. A jelen Botok Hármasa kalandot ígér, a jövő Diadalszekere pedig a célok tudatos elérését.

- Ezek szerint jól fog sikerülni a borom? - értelmezi Mikael.

- Ez a te legnagyobb célod a jövőben? - neveti el magát Puolukka.

- Nem egyszerűen a legnagyobb, hanem jelenleg az egyetlen.

A vidám beszélgetés Rainert és Violát is odacsalogatja. Amikor Viola az aznapi lapját kéri, Aaro feltűnés nélkül otthagyja a társaságot. Miközben bemegy a házba, hallja, amint Viola a kihúzott Nap lapnak örvendezik, közben azonban érzi, hogy fokozódik a szorongása. Természetesen a kártyalapok nem jósolhattak meg semmit, ennek ellenére valamiféle meghatározhatatlan gond nyomasztja. Ha a kártyák ilyen találóan ábrázolták a múltját és a jelenét, miért ne tudnák megjósolni a jövőt is?

- HOLNAP AZ ERDŐBE?

Jyry vacsora után feltett kérdése meglepi Aarót. Korábban is beszéltek már arról, hogy majd kimennek az erdőbe, de ez végül mindig elmaradt a ház körüli munkák miatt, amit Aaro egyáltalán nem bánt. Jópofa volt az íjazást céltáblán gyakorolni, de egy állat megölésének a gondolatát nehezen tudta megemészteni.

- Az állatoknál nem éppen mostanában van az ellési időszak? - kérdezi Aaro.

- De igen, szinte mindegyiknél. Az őzbakokra viszont még lehet vadászni. Korán reggel a legaktívabbak. Kuu mesélt egy csodálatos ligetről, ahol annyi őzet látott, mint már rég. Csak pár kilométerre van, és reggel még hűvös az idő.

Aaro az erdei barangolásra gondol a csípősen friss hajnalban, és a pillanatra, amikor a többiek összegyűlnek, hogy megcsodálják a zsákmányukat. Már evett Tammilaaksóban őzet, amit Kuu lőtt, meg fagyasztóból kiolvasztott szarvast, amelyet Jyry ejtett el előző évben, és mindkettő nagyon ízlett. Az ittenieknek abban kétségtelenül igaza volt, hogy álszentség húst enni, viszont elzárkózni az ölés elől.

Ennek ellenére nem nagyon fűlik a foga a dologhoz, sem az állat lelövéséhez, sem ahhoz, hogy órákat töltsön el kettesben Jyryvel.

- Azt hiszem, még nem gyakoroltam eleget - jelenti ki.

- Szerintem viszont igen. Nagyon jól beletalálász a céltáblába.

- De a mozgó állat mégiscsak más dolog.

- Ez igaz, de itt nemcsak arról van szó, sikerül-e eltalálni, hanem magáról az élményről is. Az élet csodálatos, emelkedett pillanatairól, melyeknek az emléke örökre megőrződik benned.

Jyry szavai hallatán Aaro zavarba jön, és gyorsan Mikaelre meg Freijára pillant, akik a szoba sarkában sakkoznak. Mikael ajkán ravasz, kis mosoly játszik, amely éppenséggel a soron következő lépéshez is kapcsolódhat. Freija arcát nem látni, de a nő testtartása arra

utal, hogy ő teljesen a játékra koncentrál. Aaro talán mindent kissé túldimenzionál, ott is színlelést, fenyegetést és rejtett jelentéseket lát, ahol a többiek csak a közösség hétköznapi életét.

Amikor Aaro végül beleegyezik, úgy tűnik, ennek Jyry őszintén megörül. Felderülő arca hízeleg Aaro önérzetének, mert van valami Jyryben, ami továbbra is mély bizalmat ébreszt.

Aaro reggel fél hatkor ébred az ősrégi ébresztőóra berregésére. Álmosan kitámolyog a konyhába. Jyry már főzött kávé, és éppen rozskenyeret eszik a viaszosvászonnal letakart kis konyhaasztalnál, közben néhány napos újságot lapozgat. Aaro kávé, és leül az asztal túlsó oldalán. Jyry odatolja elé az újság első pár lapját.

A cím láttán Aaro összerezzen. *„Takarítórobotok támadása: több ezer robotot vontak vissza a piacról a további vizsgálatok idejére.”* A cikk röviden összefoglalja a hátteret: több száz, a legdrágább árkategóriájú takarítórobot hibásodott meg misztikus módon egyszerre, és vette üldözőbe az emberek csupasz lábát számos városban Európa és az Egyesült Államok különböző pontjain. A legtöbb sérülés luxusszállodákban és fürdőkben történt, de magánlakásokban is előfordultak ilyen esetek. Úgy tűnik, hogy a gépek az emberek nagylábujját kártékony állatként azonosították, amelyeknek az elfogására külön nyársaló szerkezet és tartály van beépítve ezekbe a robotokba. Eddig egy halálos áldozatról tudni a robottámadással összefüggésben, egy idős férfi szívrohamot kapott, és elhunyt.

Aaro Jyryre pillant, aki a kulturális rovatban mélyül éppen el.

- Nagyon furcsa ez a robottámadásos ügy - szólal meg Aaro.

- Micsoda? Ja, igen. Láttam a címet. Nem volt kedvem végigolvasni.

Van valami Jyry hangjában, ami arra készteti Aarót, hogy felemelje a tekintetét. A férfi továbbra is a kultúrrovat első cikkét nézi, majd mélyet sóhajt, összezsukja az újságot, és feláll.

- Induljunk! Nem azért keltünk fel, hogy újságot olvassunk.

Odakint friss a reggel, az égbolt kupolája mélykéen borul a táj fölé. Aaro megmarkolja az íjat, amitől valahogy erősnek érzi magát. Jó érzés elindulni az erdőbe, miközben a többiek még alszanak, habár magában

reménykedik abban, hogy nem ejtenek zsákmányt. Egy nyulat vagy egy madarat még csak lőne, de az őz nagy, nagyon nagy és nagyon szép ahhoz, hogy megöljék. Számára egy ilyen jószág életének a kioltása garantáltan lelkiismeret-furdalást okozna.

Az út elején Jyry még egyszer összefoglalja az íjas vadászat alapjait: a legfontosabb a lehető legközelebb kerülni a zsákmányhoz. Noha a nyíl hatékony fegyver nagyobb távolságon is, annak íves röppályája húsz méternél nagyobb távolságon megnehezíti a lövést.

- Éppen ez benne a fantasztikus. Ez nem mészárlás erőfölényt biztosító fegyverekkel, hanem fajok közti valódi megmérettetés, hogy melyikük érzékei kifinomultabbak. Lopakodás, les, bekerítés, egyfajta tánc, amelyben az egyik mindenképpen veszít. Ez nagyon sokszor éppen a vadász. Szóval nem érdemes túl sokat töprengeni a végeredményen, a legfontosabb maga az út - magyarázza Jyry.

Amikor a ligethez közelednek, elhallgatnak. Távolabb húzódnak egymástól, igyekeznek hangtalanul haladni, a környezet pedig újfajta módon elevenedik meg. Egy nyúl ugrál el Aaro mellett puha, szinte esetlen szökkenésekkel, ő pedig nagyon örül, hogy még nincs itt a nyúlvadászat ideje. Rossz érzés lenne megszakítani az állat útját, hiszen nyilvánvalóan az is tart valahová, ahogy ő, és osztozik vele ezen a varázslatos tájon. Aaro a kezében tartott íjra pillant, és ostobának érzi magát. Már most tudja, hogy képtelen lenne rálőni egy őzre. Legfeljebb csak nézné, ahogy Jyry leteríti az állatot, mint a hajdani idők ősserejű hímjei, különösebb érzelgősség nélkül.

A ligetben egymástól távol állnak lesben, a ragyogó zöld pillanatok egyre hosszabbra nyúlnak, és Aaro izgatottsága enyhül, majd beleolvad a madárcsivitelésbe. A reggel frissességét már felváltotta a füllesztő nappali meleg, őzeket nem látni. Aaro nekidől egy nyírfának, és mélyen elmerül a gondolataiban, majd hirtelen visszatér a valóságba, és arrafelé tekinget, ahol utoljára látta Jyryt. A férfi nincs sehol.

Amikor elindul, hogy megkeresse a társát, hátulról valami a váltónak ütődik. Az első reakciója a meglepetés. Hátranyúl, a váltót tapogatja, a nyírfatörzsek kérdően merednek rá, fénypöttyök táncolnak a

páfrányszőnyegen. Amikor tudatára ébred a fájdalomnak, úgy érzi, hogy az máris magába szippantja.

A nyitót nagyjából harminc méterről lőhették ki, szinte teljesen hangtalanul, és most pontosan úgy működik az izmában, mint egy zsákmányállat esetében: nem roncsol, mint egy sörét, hanem felhasítja az ereket, amitől azonnal leesik a vérnyomása. Amikor Aaro megpróbál továbbmenni, a térde már néhány bizonytalan lépés után megroggyan, és ő lezuhan a földre.

A tenyere alatt lelapulnak a madársóskalevelek, miközben megpróbál felállni, tótja, hogy páfrányok nyúlnak fölé, körbezárják. Futó léptek zaját hallja a háta mögött, valaki a nevét kiáltja, de a hang nagyon távolról hallatszik.

Ateste egyszeriben elnehezedett, mintha hozzácsavarozták volna a földhöz. Az utolsó képek beleégnek a tudatába: a madársóska levelei és halvány virágai, a nyírfa fényes fehér kérge, saját üres keze, amiből eltűnt valahová az íj. Szeretne látni egy darabka eget, de az égbolt messze van, olyan messze, mint Freija szeme, a melle súlya.

Miközben elhomályosul a tudata, felfogja, hogy meglőtték. Végző soron nem is olyan meglepő, még csak keserűséget sem érez miatta. Mindazok után, amit Tammilaaksóban megtapasztalt, szinte számított rá.

A SZÜLEI LELKESEDÉSE A CSALÁDI VACSORA iránt gyanakvóvá teszi Evelynnt. A családjukban nem szokás a közös étkezés, az pedig még ennél is furcsább, ha valóban már délután ötkor asztalhoz ülnek. Tényleg abbagyná apa meg anya a munkát csak azért, hogy együtt vacsorázhassanak?

Yen Aria kedvenc ételét készítette, vietnámi karamellás csirkét, amelynek meleg, gyömbéres illata az otthon képét idézi fel Evelynben. Nem az ő otthonukat, hanem egy igazi otthont, olyat, mint a *Jóbarátokban*, ahol otthon együtt bolondoznak, bugyuta tévéműsorokat néznek, meg gitárt cincogtatnak. A *Jóbarátok* minden szereplője dolgozott valahol, ennek ellenére volt idejük arra is, hogy otthon lazítsanak, és emiatt sosem gyötört senkit a lelkiismeret-furdalás. Evelyn néha tanulás helyett inkább végignézi a sorozatból akár öt részt is egy ültében. Az ősrégi filmsorozat digitálisan animált új évadjait apa totális időpocsékolásnak tartja, de Evelyn éppen a történetek nyugalmas kiszámíthatóságát kedveli. Olyan, mint egy biztonságos meleg takaró, ami alá be lehet bújni.

Apa két perccel öt előtt jön le az emeleti dolgozószobájából, anya egy perccel később érkezik. Apa sápadtnak látszik, anya pedig szórakozottnak. Evelynnek az villan az eszébe, hogy vajon most fog-e megtörténni: a szülei azt akarják bejelenteni, hogy elválnak? Az osztályban szinte már mindenkinek elváltak a szülei, Evelyn pedig nem tudja eldönteni, hogy büszke legyen, vagy inkább szégyenkezzen a látszólag boldog családja miatt.

Amikor Yen behozza az asztalra a kupacba felhalmozott hófehér rizst, Evelyn egyre biztosabb lesz abban, hogy a válasz bejelentéséről lesz szó. A karamellás csirke és a fehér rizs a gyerekek kedvenc étele, tele üres szénhidrátokkal, amit anya ki nem állhat. Biztosan az étellel akarják lecsitítani őket, és elfeledtetni a traumát.

- Milyen csodálatos, amikor együtt az egész család! - mondja anya, miután Yen elhagyja az étkezőt.

Apa nem szól semmit, csak az ölébe teríti a szalvétát, és az anya mögötti ablakból látszó várost nézi, ami megint narancsvörös izzásba burkolózik. A messzeségben felsejlő tenger színe, akár a vér. Evelyn születése előtt apa és anya egy tengerparti házban laktak, de manapság Miami áradásveszélyes partvidékén már csak a szegények próbálnak kitartani. Evelyn el tudja képzelni, hogy annak idején, a születése előtt minden egyéb is másképp volt: anya ajka kevésbé volt feszült, apa hajvonala még gondtalanul lejjebb, a tenger kék, a nap sárga, mint a gyerekrajzokon.

- Be kellene vezetni a pénteki családi vacsorákat, nem igaz, Daniel? - próbálja anya apát is bevonni a beszélgetésbe.

- Igen, hogyne.

- Tehát mégsem akartok elválni? - kérdezi Evelyn.

- Nem. Miért akarnánk?

Evelyn vesz magának a rizsből, és nem válaszol. A válás gondolata kétségtelenül erőltetett volt, hiszen apa és anya voltaképpen nem is igazán van együtt. Dolgoznak és befektetnek, eladnak és vesznek megállás nélkül, és sportolnak, hogy napról napra bírják a tempót. Apa arcán szinte döbbenet tükröződött, amikor Evelyn egyszer megkérdezte tőle, mit csinálnak a keresménnyel, hiszen a család már amúgy is szinte milliárdos vagyonnal rendelkezik. Evelyn megértette, hogy az apja nem látott választási lehetőséget. Az ő családjában a pénz határozta meg az értéket, és ha apa nem keresett volna semmit, akkor értéktelennek tekintették volna, mint aki nem is létezik.

Kisebb korában Evelyn néha titokban kihallgatta az ajtórésen keresztül az apja meg az anyja virtuális irodájában folyó tárgyalásokat, amelyekből egy szót sem értett. Az apja egy gyógyszercégnél dolgozott, az anyja pedig az ingatlanszektorban, ennek ellenére sosem esett szó beteg emberekről vagy lakókról, gyógyszerekről vagy lakásokról, hanem csak számokról és fedezetekről, kiadásokról és törlesztőrészekről, mintha valami furcsa titkos nyelvet beszéltek volna.

Miután anyaiüzemmódra kapcsol, az anyjuk Áriát kezdi kérdezzetni az iskolai dolgairól. Aria először kitérően felelget, aztán fokozatosan mégis belemelegszik, és a Naprendszeréről készített kiselőadásáról mesél. Anya mechanikusan bólogat, és Evelyn rájön, hogy nincs is ideje odafigyelni, mert közben elégedetten figyeli magát a gyereke iránt érdeklődő szülő szerepében.

- A Holdon az Egyesült Államok zászlaja lobog, de a Marson Kínáé - meséli Aria.

Evelynnek muszáj közbeszólnia, hogy helyesbítsen:

- A Holdon nem lobog a zászló, mert nincs légkör. Ott valamilyen dróttal van valahogy kifeszítve, hogy úgy tűnjön, mintha lobogna.

- De a Marson tényleg lobog. Ott fuj a szél.

- Ez igaz. Ha egyáltalán meg tud maradni a helyén. Nagyon durvák az ottani viharok, képesek akár az egész bolygót is beteríteni porral.

Evelyn észreveszi, hogy az apja furcsálló pillantást vet rá. Tény, hogy kis korától fogva valahogy furcsa feje volt. Tökéletesen emlékezett a legkülönösebb dolgokra, de a matematikából például semmit sem értett, és nehezen tudott koncentrálni olyan dolgokra, amelyek nem érdekelték. Apa bizonyára sokat töprengett, hogy a lánya vajon egy szórakozott zseni vagy egy fafej, akinek időnként azért mégis vannak jó pillanatai, és valószínűleg kezdett a második verzióra hajlani.

Úgy tűnik, anya megelégtelte az érdeklődő szülő szerepét. Aranyfényű körmei idegesen dobognak az asztal márványlapján, amikor hangosan megszólal:

- Fontos dolgot akarunk nektek mondani. Apátok elmagyarázza.

Apa megköszörüli a torkát.

- Nos, igen. Figyeljetek. Amint tudjátok, az utóbbi idők itt eléggé... ilyenek voltak. - Azzal az ablak felé lendíti a karját.

- Milyen ilyenek? - kérdez közbe Aria.

- Poros, füstös. Ezt még valahogy ki lehetne bírni, de most úgy tűnik, hogy a politikai helyzet is kezd ellehetetlenülni. Davis nem hajlandó elismerni a választási eredményt, ami nem is csoda, Moore hústilalma

rengeteg ember megélhetését tenné tönkre, ráadásul teljesen szocialista... És akkor még ott van a különutas Kalifornia.

Evelynt meglepi ez a kifakadás, a szülei sohasem beszéltek politikáról. Valahogy megkönnyebbülés tudni, hogy végre apának is feltűntek az országban uralkodó kaotikus viszonyok. A médiumok eltérő álláspontokat képviselnek, és mindegyiknek más-más véleménye van a válság okairól és okozóiról. Csupán az tűnik egyértelműnek, hogy az országnak nincs többé olyan elnöke, akit mindenki elismer. A választásokat megnyerő Alan Moore szerint a hústilalom elkerülhetetlen volt, hogy a még meglévő művelésre alkalmas földeket megőrizhessék emberi táplálék előállítására, és ezzel elkerülhessék az éhínséget. Az ellenjelölt, a Texasba visszavonult Ava Davis azt próbálta bizonygatni, hogy az erdőtűzeknek és a tengerszint emelkedésének Kína ármánykodása áll a háttérében, ugyanakkor szerinte az amerikai életmód változtatások nélkül fenntartható. A mesterséges hús előállításából meggazdagodott Kalifornia támogatja a hústillalmat, viszont Moore sok más elképzelését ellenzi, ha pedig bekövetkezne az ország szétesése, a kaliforniai kormányzó minden valószínűség szerint saját állama elnökévé nyilvánítaná magát. Az ország három részre szakadása talán csak a kezdete lenne a széthullásnak.

- Apa azt akarja mondani, hogy el kell költöznünk - szól közbe anyja.

- Én nem költözöm sehova! - kiált fel Aria, de anyja ügyet sem vet a megjegyzésre, mintha meg sem hallotta volna, és így folytatja:

- Szerencsére találtunk egy fantasztikus helyett, egy valóságos paradicsomot. Jók az iskolák, és rengeteg a hobbilehetőség. Nagyon sajnálom, hogy eddig nem beszélhettünk róla, de rendkívül fontos volt, hogy titokban maradjon.

Evelyn az anyjára bámul, akinek tökéletesen geometrikus szőke frizurája bukósisakra emlékeztet.

- Ez valami kvótahely, igaz? Valahol a bús francban Új-Zélandon vagy ilyesmi?

- Nem Aotearoa - feleli anyja. - Akik ott fektettek be, csúnyán megjárták, amikor Új-Zéland mindenféle korlátozásokat vezetett be, és

a helybeliek állítólag gorombán viselkedtek a menedékkikötőbe érkezőkkel szemben. Valinorról van szó. Egy lebegő sziget, ami kicsit talán furcsán hangzik, de csodálatosan szép, pompás hely, és az benne a legjobb, hogy teljesen biztonságos. Szükség esetén a szigetet el lehet vontatni máshova, de jelenleg nemzetközi vizeken horgonyoz Új-Zélandtól délre. Az éghajlat kellemesen hűvös, és minden készen áll. Az építkezés több mint tíz évig tartott.

- Képzeltetitek, mennyibe kerül ott a hely négy embernek - mondja apa. .

Evelyn el tudja képzelni. Már hallott lebegő szigetekről és más menedékkikötőkről, de valahogy sohasem jutott eszébe, hogy ő is elkerülhet egy ilyen helyre. Most belegondolva ostobaság volt azt hinnie, hogy Floridában maradhatnak. Miért pont ők ne költöznének el? Hiszen egyértelműen abba a leggazdagabb egy százalékba tartoznak, amely átvészel minden felfordulást, amennyiben sikerül elkerülnie a feldühödött tömegeket. Az Egyesült Államokban szinte napról napra egyre kiszámíthatatlanabbá vált a helyzet, és amikor a többség fellázad, annak általában a leggazdagabbak látják kárát.

- Vannak ott vízicsúszdák? - kérdezi Aria.

- Honnan találtad ki? - ragyog fel anya. - Persze hogy vannak. Fürdők, játszóterek, még izlandi pónik is. Moskovitzék is jönnek. Az ő gépükkel repülünk holnap.

- Holnap? - csodálkozik el Evelyn. - Nekem iskolába kell mennem!

- Amint berendezkedtünk, már mehetsz is az új iskolába! A régi barátaiddal is tudod tartani a kapcsolatot, együtt lehettek a Livingroomban, ahogy eddig. És biztosan gyorsan szerzel új barátokat. A valinori fiatalok egytől egyig a nemzetközi elit tagjai, ott gyűltek össze a világ legjobb emberei - bizonygatja anya.

- Úgy érted, hogy a leggazdagabbak? - mondja dühösen Evelyn. - Ráadásul Valinor úgy hangzik, mint egy antidepresszáns neve. - Ti csak menjetek, én viszont nem jövök veletek! Nagyiékhoz költözöm.

Apa homlokán kezdenek kidagadni az erek.

- Egy ottani hely többbe került, mint amennyit valaha is keresni fogsz. Azt hiszed, hogy magam miatt akarok menedékkikötőbe menni? Ezt az egészet miattatok csináljuk, hogy legyen jövőtök. Ebben az országban rövidesen kitör a polgárháború, és amint bekövetkezik, gyorsan peregnek majd az események. Ha nem megyünk el hamarosan, később már nem feltétlenül tudunk.

Evelyn érzi, hogy az apja komolyan beszél, és belátja, hogy ki van szolgáltatva a szülői zsarnokságnak, mégpedig olyan kétségbeejtően, ahogy csak egy tizenöt éves lehet: teljes mértékben felfogja a helyzetét, de az évek múlva rá váró szabadság fuvallatát még nem érzi. Lepereg előtte mindaz, amit elveszít: a színjátszókör próbái, a délutáni smoothie-k Nórával és Victoriával, Oliver. Tegnapelőtt iskola után sokáig beszélgettek, Oliver megfogott egy tincset, ami kiszabadult a copfjából, és ezt mondta:

- Vaú, milyen göndör!

Különleges intim pillanat volt, amilyenre Evelyn már régóta várt. A sorozatokban és filmekben ilyen pillanatok után következik általában a csók, és ennek elmaradása kicsit bosszantotta. De most utólag már meg van róla győződve, hogy a fiú csak nem akarta elkapkodni, mert ő fontos a számára, esetleg arra várt, hogy a lány kezdeményezzen. Ez most már soha nem fog megtörténni. Soha nem fog történni semmi!

- Mi a francért nem szóltatok hamarabb? - fortyan fel Evelyn.

- Nagyon sajnáljuk, de ennek muszáj volt titokban maradnia. Miamiból most csak néhány család fog utazni, és biztos hallottad, hogy a menedékkikötők elég sok indulatot váltottak ki. Ha az emberek megtudnák, valós lenne annak a veszélye, hogy megakadályozzák az elutazásunkat - magyarázza anya.

- És mi lesz a munkáttal?

- Csináljuk tovább, ahogy eddig. Amúgy is minden lényeges a Workroomban történik - fűzi hozzá apa. - A cég központi irodaháza gyakorlatilag már évek óta üresen áll. Inkább csak azért tartjuk meg az épületet, mert az arany ragyogású felhőkarcoló látványos, jó reklám a vállalatnak.

- És a tankönyvek? - kérdezi Evelyn. - Egy részük bent van az iskolában.

- Yen majd elmegy értük, és utánunk küldi őket - ígéri anya.

- Na és Yen?

- Yen nem jön velünk. A szigeten nagyon drága az élet, a robotszolgák olcsóbbak lesznek. A ház berendezéséhez szakács, takarító és kertész is tartozik, a legújabb modellek, hát nem nagyszerű? Egy vadonatúj, tiszta és teljesen gépesített hely.

- Pazar - sóhajtja Evelyn, és a tenyerébe hajtja a fejét. Reméli, hogy a szülei felfogják, mennyire kegyetlenül tönkretették az életét, és rettenetes lelkiismeret-furdalást fognak érezni emiatt. Másrészt valahol mélyen már felütötte a fejét a kíváncsiság. Új környezet, új emberek, új iskola. Végre lenne valami friss mesélnivalója Nora és Victoria számára.

- Akkor én saját pónit akarok - közli Aria. - Gyémánt lesz a neve.

- Szerzünk pónit - ígéri anya.

- És rózsaszín zablája lesz, gyémántokkal kirakva.

- Meglátjuk.

Evelyn elmosolyodik magában. Mindketten túlélő típusok, de egy nyolcéves világa még sokkal egyszerűbb.

A TORKA KAPAR, ÉS MINTHA GOMBÓC lenne benne, a szája kicserepesedett. Aaro úgy érzi, hogy hosszú ideig lebegett kábultan, és amikor kinyitja a szemét, minden idegen: a fény, a színek, a képernyő, amelyen egy leegyszerűsített női alak látszik és mellette szöveg: „Szia! Sanna vagyok, az ápolód. Miben segíthetek?”

Aaro megérinti a kijelzőt, és a következőt választja a felkínált lehetőségek közül: „Emberrel szeretnék beszélni.” A gép azt ígéri, tizenöt percen belül teljesül a kívánsága, de most végtelenül hosszúnak tetszik ez az idő. Vízet is kér, de a gép közli, hogy mivel infúziót kapott, a további folyadékfogyasztásról ebben a fázisban emberápoló dönthet. Aaro félretolja a képernyőt, mire nyilallást érez a vállában, a fájdalomtól teljes erővel rátörnek az emlékek: a liget, a vállát érő váratlan ütés, a tenyere alatt szétpréselődő virágok. Lehetséges, hogy Jyry előbb meglőtte, azután segített kijutni az erdőből? De miért?

Ki más segített volna? Ki más lőtte volna meg?

Az ápoló egy fiatal, sötét bőrű férfi, jókedvűen lép be a szobába, éppen, amikor Aaro rászánta magát, hogy elindul a folyosón embert keresni.

- Tehát máris felébredtünk! Nagyszerű! Közben már volt is látogatód. Az élettársad üzenetet hagyott, és azt mondta, holnap visszajön.

- Az élettársam?

Az ápoló átnyújt Aarónak egy borítékot, a kézírás megerősíti a sejtését, hogy a férfi tényleg Freijára gondol. A borítékon csak egy szó áll: „Aarónak”. Az üzenet rövid: „Pihenj és gyógyulj! Holnap jövök.” A boríték aljában van még valami, benyúl érte. Az ujja kopott bőrszalagot tapint, amely sírni valóan ismerősnek tűnik, az ezüstszerű lapocska halványan csillog.

- Nagy szerencséd van, hogy a nyíl nem fúrta át a tüdőt - mondja az ápoló. - Jeleztük a rendőrségnek, hogy ma még nem vagy kihallgatható állapotban, jobb hagyni, hogy a beteg szép fokozatosan térjen magához.

- Nyomoz az ügyben a rendőrség?

- Ez lövés okozta sérülés. Igen, ki akarják nyomozni.

- Elfogtak már valakit?

- Sajnos nem tudok a nyomozásról semmit. De ha mégis szeretnél már ma beszélni a rendőrséggel, bizonyára megoldható.

Aaro megrázza a fejét.

- Baleset volt - mondja. - Vadászbaleset.

Az ápoló hosszan nézi.

- Valóban? És mire vadásztatok?

- Őzre. Őzbakra. Arra még lehet.

Aaro érzi, hogy remeg a keze, és az jár a fejében, ugyan kit próbál meggyőzni. A célpont egyértelműen ő volt. De akkor is muszáj balesetnek lennie, mert ha nem az, akkor a hírek megszűntek csupán hírek lenni, a veszély túlságosan is közel került hozzá, egészen közel, a bőre alá, Freijához. Ekkor ráeszmél, hogy a hírek sosem voltak csupán hírek. Ezek egyúttal megtörtént esetek voltak, véresek és fájdalmasak, amik miatt valódi könnyeket hullattak, amikben valóságos hozzátartozókat veszítettek el. A hírek sokszor maguk voltak a tömény borzalom.

- Kaphatnék egy kis vizet? - suttogja. - És szeretnék beszélni a rendőrséggel, amint csak lehet.

A nyomozás vezetője még aznap este eljön, de Aarónak az az érzése, hogy az eset a rendőrség számára pusztán rutin ügy, és nem találják különösebben izgalmasnak. A nyomozónőt főleg a legkonkrétabb kérdések érdeklik. Hol állt Jyry, amikor Aarót eltalálta a nyíl? És hol volt Aaro? Láta-e Aaro Jyryt a lövés pillanatában? Látott-e másokat az erdőben? Fenyegetőnek érezte-e a szituációt? Volt-e előzőleg vitájuk? Milyen régóta lakik Aaro Tammilaaksóban? Voltak-e a közösségen belül nézeteltérések?

A beszélgetés előrehaladtával Aaro számára egyre világosabb, hogy gyakorlatilag semmi érdemét nem tud mondani a rendőrnek, ami rávilágítana, mi történt tulajdonképpen. Nem beszélhet a Google információiról, és minden más, ami Tammilaaksóhoz kötődik,

sokféleképpen értelmezhető és homályos. Különösen nehéz megfogalmazni, milyen a viszonya Jyryvel. Egyértelműen volt köztük súrlódás, aminek Kuu volt az oka, és kicsit talán Freija is. Lehet, hogy Jyry féltékeny lett rá Freija miatt, bár az is lehet, hogy nem volt ellenére a nyári szerető felállás, mindenesetre Aarónak akkor is van egy olyan érzése, hogy Jyry nagyon is képben volt a viszonyokról.

Ám ezekről nem akar beszélni a rendőrnek. Az ablak alatt talált varjút azonban megemlíti, amire a rendőr felvonja a szemöldökét.

- Tehát már férgek voltak benne, és úgy gondolod, hogy holtan nekirepült az ablakodnak?

- Holtan nem tudott volna repülni. Valaki odadobta.

- Hacsak nem úgy történt, hogy valami más találta el az ablakot, a madár pedig véletlenül éppen azon a helyen pusztult el.

- Felmerült bennem, hogy valami bosszú lehetett, amiért belestem Kuu bunkerébe, és megláttam odabent egy furcsa alakot meg azt a különös fényt.

- Tehát vendége volt?

- Igen.

- És a fény?

- Lilás volt. Velem pedig már korábban is fenyegetően viselkedett.

Aaro elmeséli, amikor Kuu megfenyegette az újával, amire felébred a rendőr kíváncsisága, és elkezdde kérdezősködni Kuuról és arról, miféle ellentét lehetett köztük. Miután véget ér a kihallgatás, Aaro kimerültnek érzi magát, és most már érti, miért javasolta az ápoló, hogy gyűjtsön erőt, mielőtt vallomást tesz.

Mielőtt a rendőr elmenne, Aarónak még eszébe jut megkérdezni, hogy kihallgatták-e már Jyryt a dologról.

- Igen. Ő azt állítja, hogy a nyíl, ami eltalált, nem az ő fegyveréből származik. És legalábbis úgy tűnik, mindent megtett, hogy megmentse az életed, elállította a vérzést, és segítséget hívott.

- Hogyan? Hiszen ott nem használnak okostelefont.

- Ezt nem tudom megmondani. Úgy értettem, hogy a hívás a szokásos módon futott be a segélyhívó központba.

A nyomozó távozása után Aaro előveszi a képernyőt, és húsgolyómenüt rendel. A biomasszából készült gombócok szürkés szósszal vannak leöntve, és műízük van. Aaro elgondolkodik, vajon mit esznek aznap este Tammilaaksóban. Elképzei a ház lakóit az asztal körül, középen egy üres hely, az ő helye. Mit beszélhetnek róla? Visszavárják egyáltalán?

ESTE TÍZKOR A KÓRHÁZ már némaságba dermedt, a sárgás színű függönyök és a fehér falak a mesterséges fényben még ridegebbnek érződnek, mint napközben. Aaro a bőrszíj fonatát tapogatja, és nem tudja, vissza akarja-e még tenni a készüléket a csuklójára. Kezdetben furcsa volt net nélkül, gyakran nyomasztó is, de végül természetessé vált a szabadság. Nem állíthatta, hogy túl jól elboldogult, de kellemesen érezte magát benne.

Leteszi az okosórát az ágya melletti fém asztallapra, és megpróbál megfeledkezni róla, de egy perc múlva mégis maga elé húzza az asztalkát, és bekapcsolja a készüléket. A kijelzőn legfelül a beérkezett üzenetek listája látszik, amelyek közül egyiket sem hiányolta. „Hívj!”, olvassa Lisa tegnapi üzenetét. „Légy szíves, hívj”, ez korán reggel érkezett. Az üzenetek közt van egy részletes kimutatás a Google legutolsó átutalásáról, valamint különböző szervezetek adománykérései és egy értesítés a sportcsarnokok nyári nyitva- tartásáról.

A seb megint elkezdett lüktetni. Aaro felvesz az asztalról egy fájdalomcsillapítót, és lenyeli a tablettát a műanyag pohárban megmelegedett kevéske vízzel. Már el is küldték a végkielégítést. Akkor meg mit akar még Lisa?

Végül mégis győz a kíváncsisága, és telefonál. Lisa azonnal megjelenik a képernyőn, smink nélkül, amitől fiatalabbnak látszik és kicsit puffadtnak.

- Hála az égnek, hogy életben vagy! - sóhajtja a nő. - Napok óta próbállak elérni. Hallottál a támadásról? Szerencsére ezúttal egy elég kicsi felhőszolgáltató volt a célpont, a takarítórobotokra specializálódott. A robotok több száz lábujjat szurkáltak össze, de úgy tűnik, csak egy idős ember halt meg a nagy felfordulásban. Sokkal súlyosabb is lehetett volna a kár. Attól tartok, hogy ez csak próba volt.

Aarónak eszébe jut a reggeli újságcikk, úgy érzi, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy olvasta.

- Miért gondolod, hogy ez csak próba volt? - kérdezi.

- Gondolj csak bele! A célpontok meglehetősen véletlenszerűek voltak, és nem is haltak meg, ami nem segít elérni semmiféle ökológiai vagy egyéb célokat. Szerintem csak azt tesztelték, hogy sikerülhet-e ilyesmi.

- De ez nem ostobaság? Most a cégek fel tudnak készülni, és megerősítik a biztonsági rendszereiket - feleli Aaro.

- Elméletileg igen. De szerintem ez egyáltalán nem változtat a helyzeten. A hekkernek nyilvánvalóan megfelelő eszközök állnak a rendelkezésére. A biztonsági és a hekker-programok olyanok, mint az antibiotikumok meg a baktériumok, mindkettő képes egy kicsit mindig továbbfejlődni, és aztán leütni a másikat a tábláról, legalábbis átmenetileg. A rendszerek sohasem tökéletesek, amikor az algoritmusok egyfolytában versengenek egymással. Hatalmas adatmennyiségeket tudnak felhasználni, és olyan bonyolult következtetési láncokat létrehozni, amit az ember képtelen felfogni.

Aaro észreveszi, hogy a beszélgetés átcsapott az ismerős munkauzemmódba, mintha nem történt volna sem szakítás, sem kirúgás. Csak most kezd el egyáltalán csodálkozni a híváson, különösen annak elején.

- Honnan tudtad, hogy meglőtték? - teszi fel a kérdést.

- Micsoda? Láttam, hogy kórházban vagy, de lövésről nem tudtam. Ki lőtt rád?

Aaro úgy érzi, a nő döbbeneté őszinte, és a szemében valódi aggodalom tükröződik. Talán legközelebb majd eszébe jut, hogy Lisa a hivatalos szerepe mellett mégiscsak ember, lehet, hogy ugyanolyan kevésbé Google, mint ő maga.

- Azt hiszem, rendben vagyok - mondja. - Talán Kuu volt. Vagy Jyry.

Aaro elmeséli, mi minden történt az elmúlt napokban, azt is, hogy járt Kuu viskójánál. Látja, hogy Lisa szeme el- kerekedik, amikor megemlíti, hogy Kuu egy bunkerben lakik. Aaro nem tudja elképzelni, milyen képzettársításokat ébreszt a katonai lakóhely az Atlanti-óceán túlsó partján. Mesél az izzó lilás fényről meg a patkányképtűről, és

megkönnyebbülést érez, hogy megnyílhat egy embernek, aki nem áll kapcsolatban Tammilaaksóval.

- Azt hiszem, Kuu az a hekker, de nincsenek rá bizonyítékaim - mondja végül.

Lisa összevont szemöldökkel hallgatja, majd váratlanul kirak egy képet a képernyő alsó sarkába.

- Órá gondolsz, ő lenne Kuu?

Az útlevélképről Kuu bámul Aaróra, haja rövidre van nyírva, az álla sima, de így is az ismerős, dacos önmaga. Aaro. bólint.

- És akkor ő a patkányképű?

Lisa kitesz Kuu képe mellé egy másikat, a férfi himlőhelyes arcát Aaro most látja másodszor.

- ő az! Legalábbis azt hiszem. Honnan tudsz róluk?

Lisa felnevet.

- A Tammilaaksóban élő társaság igen megnehezítette, hogy nyomon lehessen követni, mi mindennel foglalkoznak, de ez a kettő aktív netes figura. Sajnos nem hiszem, hogy ők azok, akiket keresünk. Ha fényt láttál abban a bunkerben, az valószínűleg növénylámpa lehetett, ugyanis kannabiszt termesztenek meg varázsgombát, hatalmas mennyiségben, legalábbis erre lehet következtetni a postai csomagforgalom alapján. Ha jól tudom, nálatok ezeknek egy része illegális szer, mivel, úgy tűnik, ti nem igazán szerettek ellazulni.

- Arra gondolsz, hogy Kuut túlságosan lekötik más bűncselekmények, és nincs ideje hekkerkedni?

- Nem. Csak ez a két figura... az ő internethasználatuk pont olyan kifinomult, mint a kalapács egy kétéves kezében. De megfelelő eszközökkel talán ők is képesek lennének bármire. Viszont mondtál valami Jyryről. Gondolod, hogy esetleg ő lőtt rád?

- Igen. De... talán inkább személyes okokból.

- Mert döngeted a nőjét?

- Ezt meg honnan tudod?

- Kitaláltam.

Aaro elvörösödik.

- Hát, ez nem olyan egyértelmű. És nem tartozik rád. Nem igazán értem, miért hívtál. Nem úgy volt, hogy boldoguljak, ahogy tudok?

Lisa lehajtja a fejét, a tekintete valahol a képernyő mezője alatt kalandozik. Szokatlanul sebezhetőnek látszik smink nélkül.

-Sajnálom azt a felmondást. Amikor rájöttem, hogy mindkét irányból veszélyben vagy, csak ez a megoldás jutott eszembe. Úgy gondolom, így nagyobb biztonságban vagy.

- Milyen irányokról beszélsz?

- A hekkerről. Meg rólunk. A saját munkavállalókat természetesen kiemelten figyelik, és ha itteni alkalmazottként lépnél kapcsolatba a rendőrséggel vagy csinálnál bármi más gyanúsat, akkor azt azonnal észrevennék. Képesek lennének újrakreálni téged a neten, de úgy, hogy soha többé nem hinne neked senki, hamarosan már te magad sem. De nem emiatt hívtalak. Volna a számodra egy feladatom.

- Feladat?

- Igen. Azt szeretném, ha találkoznál egy bizonyos személlyel. Úgy gondolom, hogy esetleg ő volt az, aki a Tammilaaksóban ténykedő hekkernek odaadott egy programot, amelynek a segítségével az elköveti a bűncselekményeket. A neve Ida Peltonen. Ismered?

- Nem.

- Na persze, még az első látogatásod előtt két hónappal költözött el onnan.

- A Nap Gyermekkeihez?

- Pontosan.

- Honnan tudod, hogy köze van ehhez?

- Megvan rá az okom, hogy ezt higgyem. Sajnos nem mondhatom el a részleteket, de nem is igazán lényegesek. A fontos az, hogy kinek adta át a programot, és mindenekelőtt az, hogyan találjuk meg ezt a személyt, mielőtt végképp nagyon rosszra fordulnak a dolgok.

Aaro megrázza a fejét. Eszébe jut, hogy Freija mesélt arról a nőről, akit tavasszal a feltételezett terroristakapcsolatairól hallgatott ki a rendőrség. Lisa Aarót nézi, és várja a választ.

- Nem értem, miért engem kérsz rá. Nem hívhatnád végre fel a rendőrséget? - tör ki Aaro.

- Legutóbb ezt már elmagyaráztam, de elmagyarázhatom újra. Az európai hatóságokkal való együttműködés lehetetlen. Minden egyes információt törvényes módon kellene beszerezni, és mindenki pontosan tudja, hogy ilyen módon semmit nem lehet elérni. Az Európai Unió egyenesen üldözi az információt. Most például azt követelik tőlünk, semmisítsük meg az összes adatot arról, hogy mi mindent kerestek az emberek különböző keresőprogramokkal az elmúlt ötven évben. Azt akarják, hogy semmisítsük meg a történelmet! Annyi nemzedék tűnt el előttünk nyomtalanul, nekünk viszont megőrződik minden egyes lépésünk! Gondold csak el, ha utólag meg tudnád nézni, pontosan mit csinált az ősidő ezer évvel ezelőtt annyi idősen, mint most te... .

- Ez meg hogy függ össze a bűncselekményekkel?

- Minden összefügg mindennel! Csak az információ segítségével lehet kontrollálni a világot. Manapság már nem építenek kínai nagy falakat, mert megvannak a magunk digitális erődítményei, és ezek az égisznek. A nyugati erőd most recseg-ropog, mert az unió nem érti az új világrendet. Ha a Nyugat fogása az állampolgárain meglazul, akkor a Kelet előzönlí a piacokat, ők pedig nagyon tudják, mi is az a kontroll. Láttad, hogy jártak az ujugurok. Akár ti is erre a sorsra juthattok.

- Hát igen, mifelénk a csipbeültetés még tilos, ellentétben veletek - jegyzi meg Aaro.

- Azt állítod, hogy a szabad világ lényege átkerült hozzátok?

- Talán mindig is itt volt.

Lisa csalódottnak látszik, amiért a nézetei nem találtak kellő visszhangra, de nem kezd el vitatkozni. Nyilván érti, hogy a nemzetközi hatalmi politika távolinak hat egy olyan ember számára, akinek a hátában friss lőtt seb lüktet. Aaro érzi, hogy zsákutcába jutott. Noha a céljuk mindig is közös volt - börtönbejuttatni a hekkert -, egyébként reménytelenül különböző irányból szemlélik a világot.

- Megértem, ha nem akarsz szólni a hatóságoknak. De miért pont én?

- kérdezi. - Küldhetnél bárkit az alkalmazottjaitok közül a Nap

Gyermekeihez.

- Benned bízom, mégpedig nagyon jó okkal. Úgy tudom, nem fecsegtél a rendőrségnek. Legalább annyit ígérj meg, hogy megfontolod!

Aaro vállat von. A feje még mindig kába, és fogalma sincs, mit kellene tennie.

- És légy óvatos mindegyikükkel, amikor visszamész Tammilaaksóba! A nőddel is! - teszi hozzá Lisa.

- Miből gondolod, hogy visszamegyek?

Lisa nem felel, csak mosolyog, mire Aaro megállapítja magában, hogy tulajdonképpen nem is tart igényt a magyarázatra. A netezési szokásait nyilván alaposan megvizsgálták már az állásinterjúztatás idején, és pontosan felmérték, mennyire felelősségteljes, magányos és függőségre hajlamos, hogy nehezen lelkesedik az új iránt, viszont ragaszkodik a szokásaihoz. Gyakran képes túl komolyan venni a dolgokat, sohasem hazudik, és ami nem derült ki egyenesen abból, amit csinált, ki lehetett következtetni, amikor a nethasználati szokásait összehasonlították azzal a hatalmas adatmennyiséggel, amit másokról gyűjtöttek.

Még éjjel fél kettőkor is ott motoszkál a fejében a telefonbeszélgetés, miközben reménytelenül várja, hogy elaludjon. Jyryn meg Kuun töpreng, Jade férfigyűlöletén, az elvonuló, zárkózott Joonason, a számítógépekben járatos Mikaelen, a könnyen befolyásolható Sallán. Sokáig ellen tud állni a legfélelmetesebb gondolatnak, de amikor végül az is a felszínre tör, nem tud tőle szabadulni. Freija rendőrt gyanított benne, miközben a lábát a lábához szorította, meztelenül feküdt a parton, és őt hallgatta, amint megosztotta vele a kétségeit. És Aaro egyszeriben visszaemlékszik arra a pillanatra is, amikor korábban, hetekkel azelőtt a nyilazást gyakorolták, és a nőnek először sikerült a tábla közepébe találnia. Amikor Freija a találat után ránézett, a szemében diadal csillogott, de még valami más is, valami fürkésző és kegyetlen, amibe Aaro beleborzongott.

AMIKOR FREIJA ÉSZREVESZI AARÓT, csak egy pillanatig habozik, de az a pillanat sokat elárul. A nő nincs hozzászokva a kórházakhoz és a látogató szerepéhez, de eltökélten lép az ágyhoz.

Aaro nyomorultul érzi magát a pár órányi alvás után, szégyelli a rémálmodtól átizzadt ágyneműjét, miközben odakint süt a nap, és minden egészséges ember életerősen serénykedik. A kórterem sápadt fényében Freija energikusnak és szépnek látszik, Aaro pedig ráeszmél, mennyire hiányzott neki a nő.

- Hogy vagy? - tudakolja Freija.

Aaro megvonja a vállát.

- Ki lőtt rám?

Freija az ajkába harap, leül az ágy melletti padra, és Aaro kezét nézi, mintha szeretné megfogni, de aztán letesz róla.

- Jyry úgy gondolja, hogy Kuu lehetett, véletlenül. Ki más keveredhetett volna olyan korán éppen abba a ligetbe, amiről pont Kuu beszélt? Jyry üdvözlétét küldi, és jobbulást kíván, de nem mer meglátogatni, mert attól tart, hogy azt hiszed, ő volt az.

- Hát igen, mindig is olyan érzékeny lélek volt.

- Bizonyos értelemben valóban az, vagy legalábbis büszke. Ha jelenetet rendeznél itt, azt ő még nehezebben tudná elviselni, mint sok más ember.

Aaro tekintete az ablakra téved, amelyen keresztül egy darabka eget lát, meg a kórházzal szemközti szárny kőfalát. Rémálmaiban Freija kegyetlen és csalárd orvlövész volt, és ébredéskor Aaro még mindig dühöt érzett iránta. Az éjszakai gondolat most már idegennek tűnik, de a gyanakvás még mindig nem oszlik el teljesen.

Amikor Freija váratlanul mégis megragadja a kezét, nincs ereje ellenkezni. Az érintés fájdalmasan jólesik.

- Megkaptad az okosórát? - kérdezi a nő.

- Igen. Köszönöm.

- Mindenki nagyon vár haza.
- Haza?
- Igen.
- Nem gondoltam, hogy ott lenne az otthonom.
- Akkor rosszul gondoltad.

Aaro elrántja a kezét, és belé hasít a sehova nem tartozás érzése.

- De azért visszajössz, ugye? - kérdi Freija. - Tammilaakso üres nélkülöd.

- Eljönnél velem valahová máshová, ha nem mennék vissza?

Freija mélyet sóhajt, Aaro pedig azonnal megbánja a kérdését. Természetesen nem menne vele, mert annyira hozzátartozik Tammilaaksóhoz, mintha házasságban élne vele, sőt, tulajdonképpen még szorosabban. A közösség jelentette a munkáját, az otthonát és az összes emberi kapcsolatát, az egész életét, mindent egyetlen csomagban.

- Nem hiszem, hogy jól érezném magam a külvilágban - válaszolja Freija. - Olyan lehangoló lenne, hogy belepusztulnánk.

- Ezt meg hogy érted?

- El tudsz bennünket képzelni egy háromszobás lakásban? Ennyi év kihagyás után legfeljebb olyan munkát kaphatnék, ahol napi nyolc órában dokumentumokat szortírozok a mesterséges intelligencia számára. Ülnénk egymás mellett a számítógépeink előtt, új konyhabútorról álmodoznánk, és szombatonként baráti házaspárokat hívnánk vendégségbe, akikkel négyzetméterekről csevegnénk.

Aaro elneveti magát.

- Négyzetméterekről?

- Igen. Ilyen alkalmakkor nem négyzetméterekről szokás beszélgetni? Hány négyzetméteres a lakásotok? Nekünk 105. Az előző 89 volt, a nyaraló 65, a kutyaól három és a madáretető 0,2. A szüleim ilyesmikről beszélgettek a barátaikkal. Olyan emberek voltak, akik számára az esős idő rossz volt, a napsütéses jó, télen pedig utálatosan sötét volt. Mi ennél többre is képesek lennénk.

- Például mire?

- Hogy abban is meglássuk a szépséget, amit nem próbálnak meg ránk tukmálni, és olyan dolgokat hozzunk létre, amelyeket még senki nem határozott el előre.

Aaro kerüli a nő tekintetét, ami most egyszeriben túl sok. Freija soha nem beszélt így, mintha közös jövő állhatna előttük. Aaro el tudja képzelni a csillagfényes éjszakákat meg a szürkülő délutánokat az erdőben, a tél beköszönté- vel lelassuló életritmust. Mindez a komorság csodálatos lehetne, ha Freija valóban vele szeretné megosztani. Talán a sötétség sem lenne pusztán sötétség, ha tudná, hogyan adja át magát neki, és nem próbálna küzdeni ellene mesterséges világítással és déli utazásokkal.

- Nem tudom, biztonságos-e visszamennem - mondja Aaro.

- Arra gondolsz, hogy újból egy eltévedt nyílvevő útjába kerülhetsz?

- Nagyon jól tudod, mire gondolok. Túl sok ott az íj meg a nyíl meg a velük való fenyegetőzés. Titkok, kannabiszültetvények...

Freija olyan módon rezzen össze, amiből Aaro rögtön látja, hogy a nő tud Kuu növényeiről. Nem lepi meg. Ő sem mondott el mindent Freijának, és a titkok nyilván mindkét irányba bizalmatlanságot teremtettek.

- El akarod mondani a rendőrségnek? - kérdezi Freija.

- Miért ne mondanám?

- Kuu számára ez megélhetés. Főleg varázsgombát természet, amiket amúgy depressziókezelésre használnak.

- Ami állami monopólium.

- ...a kannabiszt pedig már a fél világ legalizálta, és hamarosan nyilván Finnország is megteszi. - Freija nyugodtan sorolja az érveit, mintha mindez magától értetődő lenne. Aaro sem tartja a házi kannabiszbiznisszt és az állam varázsgomba-monopóliumának megsértését különösebben súlyos bűncselekménynek, de a szabályok totális negligálását pimaszságnak érzi.

- Kuu eléggé zakkantnak tűnik - mondja Aaro. - Úgy értem, egyáltalán a saját ötlete ez az egész? És ott a bunkerben az a másik figura is.

- Biztosan az unokatestvérére, Olivára gondolsz. Igen, gondolkodtunk rajta, netán kihasználja-e őt az unokatestvére. Kuu azonban elégedettnek tűnik, szeret növényeket nevelni, és bezacskozni őket. Mindig is nagyon tevékeny volt. Persze nem állítom, hogy ez az ideális foglalkoztatási mód egy csökkent munkaképességű esetében, de mégis valami.

- De tisztában van a lebukás kockázatával?

- Szerintem igen. Másrészt a kockázat igen csekély. A kannabisz lassan az ország első számú kábítószere lesz, most, hogy kezdik súlyosabbnak tekinteni az alkohol veszélyeit. A rendőrség nem különösebben hajkurássza a házi termesztőket.

Aaro erre nem tud mit mondani, maga is észrevette, hogy a viszonyulás gyorsan megváltozott. A kannabisz édeskés illata lassan már elválaszthatatlanul a városok utcaképének része, nyaranta ott terjeng a parkok levegőjében, szállingózik lefelé az erkélyekről. Ha parlamenti képviselők részegen csinálnak valami ostobaságot, le kell mondaniuk, de a kannabiszbotrányok fokozatosan eltűntek a médiából. A törvényi változás már csak idő kérdése.

A csendet a robotápoló hangjelzése töri meg, a gép az ebédlehetőségeket mutatja. Aaro a sejtmasszából készített csirkebecsináltat választja. Amikor a robot behozza az ételt, Freija kíváncsian méregeti a húsdarabokat, mire Aaro biztatja, kóstolja meg.

- Manapság minden közintézményben ilyen húst kínálnak. Olcsó és etikus. Kóstold meg!

Aaro meglepetésére Freija közelebb hajol, hogy elvegye a villára tűzött falatot.

- Tényleg csirkeíze van. Undorító.

- Ugyanolyan undorító, mint a stresszes csirke?

- Annyira azért talán nem. De a hús állat nélkül mégiscsak természetellenes.

- Úgy érted, hogy Tammilaaksóban sohasem...

- Csak próbáld meg ezt felvetni Jadénak! Annyi szent, hogy akkor gyorsan visszakerülnél ide.

Freija elkomorodik, amikor rájön, hogy a vicc kissé talán ízetlen volt, de Aaro nem tud rá haragudni. Úgy érzi, az együtt töltött idő alatt ismét kezd visszatérni az életereje. Szeretne hinni Freija őszinteségében, azt is kockáztatva, hogy ugyanolyan naiv, mint ahogy Salla viszonyul Tammilaaksóhoz. „Ha pedig ez is csak szemfényvesztés, hát legyen.” A hit valóban mindig ugrás, örült, bátor és megkönnyebbülést hozó.

Később, miután Freija elment, Aaro felkel, hogy járjon egy kicsit. Végigmegy a csendes folyosókon az üres társalgóig, és vissza, ezalatt háromszor kell elmagyaráznia robotoknak, nincs szüksége segítségre, hogy visszataláljon a szobájába. A csendes kórház és a virágzó nyár odakint megerősítik az elhatározásában. Nem térhet vissza egyedül a városba, és nem hagyhat mindent félbe. A félelem egész egyszerűen nem elég ok rá.

CSAK, AMIKOR BEÜL A HŰVÖS AUTÓBA, akkor jut Anna eszébe, hogy elemózsiát is hozhattak volna magukkal az útra. Az üzlet hűtőjében Evian, Coca-Cola, sör és kis üveges pezsgők sorakoznak a polcokon, de nem látni semmi ehetőt. Anna válla megfeszül. Mark nagyon keveset evett reggelire, és az éhség miatt hamarosan nyafogni kezd, ahogy ezt már kisgyerek korában is csinálta. Annának előre látnia kellett volna a helyzetet, de képtelen volt gondolkodni ebben a természetellenes forráságban. Otthon legalább nem volt mindig ugyanolyan az időjárás, itt azonban örök volt a forráság, és a perzselő nap egyenesen az ember feje fölött olyan volt, mint egy izzó fényszóró.

Hány már elfoglalta a helyét a sofőrülésben, és bekapcsolta a kijelzőt, amely a megtekinthető állatokat mutatja és egy térképen azt is, merrefelé lehet őket megtalálni. A teljesen automatizált szafariautóban nincs kormány, ahogy gázpedál sem, és mindkét első ülésen ülő utas előtt van térkép, de azért Harrynak sikerül úgy tennie, mintha ő irányítaná a kocsit. A férfi magabiztossága most legalább annyira bosszantja Annát, mint amennyire annak idején lenyűgözte.

- Az elefántok vannak a legközelebb - közli Harry.
- Már láttunk egyet - nyafogja unottan Mark a hátsó ülésen.
- Az csak valami turistacsalogató volt. De amott egy egész csorda lenne.
- Kipipálva! Ne tipródjunk itt a végtelenségig, nézzük meg inkább az oroszlánokat!

Anna Harryra pillant, akinek a halántékán kezd kidülni egy ér. Kétségtelenül nehéz egy kamasszal utazgatni, de Marknak muszáj látnia a világot, ahogy fiatal korukban ők is látták. Nincs joguk megfosztani a gyermeküket az ilyen élményektől csak azért, mert a családban senkinek nem volt ereje megszervezni őket.

- Nézzük meg először azokat az oroszlánokat! - mondja Anna, és előhívja az állat képét a képernyőn.

- Nekem mindegy - vonja meg a vállát Harry, és az ülését az ablak felé fordítja.

- Már oroszlánokat is láttam - közli Mark.

- Annak a szőrtakarónak a narancssárga sarkára gondolsz a bristoli állatkertben? - kérdezi Anna. - Az a jószág úgy elbűjt, hogy semmit sem lehetett látni belőle.

Harry ülése felől, a háttámlája mögül mély sóhaj hallatszik.

- Az etetési időn kívül valószínűleg nem is csinál semmit. Az állat olyan, mint egy gép, eszik, párosodik vagy alszik. Attól, hogy bámulod, még nem lesz másmilyen.

- A természetes környezetükben igenis érdekesek - bizonygatja Anna.

- Ezenkívül az ilyen szafari egészében élmény. Nem sok tizenhét éves mondhatja el magáról, hogy a természetben látta a teljes Big Five-öt: oroszlánt, leopárdot, elefántot, orrszarvút és bölényt.

Mark nem szól semmit, amikor az autó irányt vált, és elindul a hat kilométerre lévő oroszlánok felé. Egyenletes tempóban haladnak a szavannán, a kocsí olyan ügyesen kerül ki az akáciafákat és bokrokat, hogy észre sem lehet venni a kanyargását. A nap tűzgolyóként izzik a száraz fű fölött, de az autóban kellemesen hűvös van, és a páratartalom is megfelelő. Mark a hűtő felé nyúl, és kinyitja az asznapi harmadik kóláját.

- Tudod, hogy itt nem lehet vécére menni - figyelmezteti Anna.

- Belevizelhetek ebbe az üvegbe is.

- Nem. És nem lehet kimenni, ha az autó nem ad rá engedélyt. Látod, pirosán világít a veszélyjelző! Túl közel vannak a vadállatok.

- A térkép szerint egyáltalán nincsenek közel.

- Lehet, hogy a veszélyjelzőnél figyelembe vették a mozgáskorlátozottakat meg más szempontokat. Ha kiengedik az embereket, biztosítani kell, hogy időben vissza is tudjanak jutni az autóba. A biztonság mindenekelőtt - jelenti ki Anna.

Mark nem válaszol. Anna Harry példáját követve úgy fordítja az ülését, hogy minél nyugodtabban szemlélhesse a tájat. Az autóra

ereszkedő csend simogatja az idegeket, és hónapok óta talán először érzi úgy Anna, hogy ellazult.

A hétköznapiakban ez szinte teljes lehetetlenség számára, a munkában, a minisztérium kommunikációs vezetőjeként állandó a nyüzsgés, és a család is kiköveteli a maga részét. A szabadság megtervezése csupán egy újabb feladatnak tűnt a többi mellett, és olyan úti cél kiválasztása, amely mindenkinek a kedvére van, szinte emberfelettinek.

Anna régóta szeretett volna elutazni Japánba cseresznyevirágzás idején, de Harry egyáltalán nem lelkesedett az ötletért. A férfi azt kérdezte, miért nem nézegeti Anna a cseresznyevirágokat inkább a saját utcájukban. Anna megdöbbszent, amikor ráeszmélt, hogy szinte a házukkal szemben látott egy rózsaszín virágú fát. Lehangelődött, amikor rájött, hogy a fa valóban cseresznye. Ő valami földöntúli, meseszerű szépségre vágyott, de a cseresznyefák is csak közönséges fák. Fontolgatták a Húsvét-szigeteket is, amelyeknek tengert bámuló kőfejeit hamarosan elnyeli a víztömeg, ezért igyekezni kell, ha még látni akarják őket. Markot azonban a kőfejek sem érdekelték jobban, mint a cseresznyefák. Viszont a szafari ötletére felcsillant a szeme, ami el is döntötte a kérdést.

Amikor az autó közli, hogy már közel az oroszlanfalka, figyelni kezdenek. Egy hím és három nőstény heverészik egy nagy akáciafa árnyékában, közel a kiszáradt folyómederhez. Amikor az autó hangtalanul megközelíti az állatokat, majd körülbelül tőlük harminc méterre megáll, az egyik nőstény felemeli a fejét, de a többiek fáradt plüssállatoknak tűnnek.

Nézik az állatokat. Az autóklima hűvös levegőjétől Annát rosszullet környékezi, és egy fokkal magasabbra állítja a légkondit. Úgy érzi, ennyi erővel egy tévéképernyőn is nézhetnék az állatokat, akkor is éppolyan kevésbé reagálnának a jelenlétükre, mint most. Ez az utazás csúcspontja, próbáld meg élvezni, parancsol magára. Egy igazi oroszlanfalkát látok. Valóban látom. Tényleg itt van előttem, győzködi magát, mégsem érez semmit.

- Oké. Most már továbbmehetünk? - kérdezi Mark a hátsó ülésről.

- Nem! Még figyeljük őket, ha már egyszer itt vagyunk! - közli idegesen Anna.

- De tényleg nem csinálnak semmit - jelenti ki Harry. - Nyomjunk ki nekik egy kis húсарomát!

- Megbeszéltük, hogy nem használjuk azokat az aromákat! Valahol azt olvastam, hogy megzavarja az állatokat.

- Na de milyen gyakran járunk itt? Attól még nem lesz semmi bajuk, ha naponta egyszer egy kis időre felemelik a seggüket.

- Ez az! Nyomj nekik egy kis hússzagot! - lelkesedik fel Mark.

Harry megnyomja a gombot, amely láthatatlan szaglőket enged ki a levegőbe az autó oldalából. Egy perc sem telik bele, és az oroszánok máris felemelik a fejüket, az elsők fel is állnak, és lustán elindulnak az autó felé.

- Nyomjál még egy kicsit! - követeli Mark.

A közeledő állatok lépteiben puhaság, tartásukban délcegség, a mozgásuk könnyedségéből sugárzó erő megbizsergeti Annát. Harryt megelőzve megnyomja a húсарomagombot. Az autó oldalából újabb adagot eresztenek ki, és erre a még fekvő oroszánok is felállnak. Mark vidáman kurjongat, amikor az egyik nőstény oroszán kerek képe közeledik hozzá, és a mancsa koppan az ablakon.

- Adjunk nekik egy kis feromont is! - mondja Harry, és már meg is nyomja a gombot, amelyet párzó oroszánokat ábrázoló rajz díszít.

- Ne ösztökéld őket mindenféle szemérmertlenségre a fiad előtt! - sziszegi Anna.

- Nem fognak olyan sokféle figurát kitalálni.

Az új illat mintha még jobban összezavarná az oroszánokat, de nem veszik le a szemüket az autóról. Továbbra is lezser léptekkel köröznék körülötte, de barna szemükben Anna mintha valami éleset, szinte emberit látna. Közelről a hím sörénye egyszerre impozáns, ugyanakkor kissé tépett, mintha nagyon rossz fodrásznál járt volna.

Annyira izgatottak az oroszánok miatt, hogy egyikük sem veszi észre, amikor egy kattanást követően halkán búgni kezd valami. Csak

akkor eszmélnek rá, mi történik, amikor az autó teteje elkezd kinyílni, és a tikkasztó forró levegő kiszorítja a klíma hűvösségét.

- Mit csináltál? - kiált fel Anna. - Ne nyisd ki!

- Nem csináltam semmit! - kiabálja Harry, és megnyomja a bezáró gombot.

Atető azonban lassan tovább nyílik, egészen a legalsó állásig, amelyet a veszélytelen állatok megfigyelésére terveztek. Erős állati szag tódul be, a szavanna tikkasztó forrósága és az autóból kibocsátott húsaroma, amelybe valami keserédes is belevegyük ők csak bámulják az oroszlánokat, az oroszlánok pedig őket, és Annán átfut a gondolat, hogy ugyanazt a hihetetlen döbbenetét érzik az állatok is, mint ők.

A közös tapasztalat érzése gyorsan elillan. Amint az autó teteje teljesen leereszkedik, ott ülnek az oroszlánfalka kellős közepén, dermedten, tálcán. Hariy ujjá még mindig a bezáró gombot nyomja görcsösen. Amikor a legközelebbi nőstény vicsorogni kezd, Anna felsikolt, a falka látszólagos nyugalma szertefoszlik, és a macskaszerű puhaságot kirobbanó gyorsaság és tűhegyes fogak meg karmok váltják fel, amelyeknek egyetlen feladata belemélyedni a zsákmány húsába, és darabokra szaggatni.

AMIKOR AARO A FŐÉPÜLET ELŐTT KISZÁLL a taxiból Tammilaaksóban, és meglátja a kertben megterített hosszú asztalt, meglepődik. Szent Ivánig még van egy hét, és nem tud semmi más okot kitalálni az ünneplésre, mint a saját visszatérését. Jade éppen a textilszalvétákat rakja szét az asztalon. Észreveszi Aarót.

- Nicsak! A hős személyesen. Köszönjük, hogy eljöttél véget vetni a nők országos gyászának.

Amikor Jade odalép Aaróhoz, és barátságosan megveregeti a karját, a gesztus meghalja a férfit. Először érzi, hogy Tammilaaksóban a véleménykülönbségek nem ugyanazt jelentik, mint a külvilágban, ahol a legjelentéktelenebb okokból szakadnak meg kapcsolatok. Ha viszont nem lehet elmenekülni az ellenfél elől, meg kell tanulni együtt élni vele.

Utóbb Aaro emlékeiben a nyár ebbe az arany ragyogású napsütéses estébe sűrűsödik össze. Freija virágkoszorúval a fején, Jyry fehér ünneplőingben, az asztalon vajban sütött sügér újkrumplival. Eleinte kissé feszélyezett a hangulat. A többiek érdeklődnek, hogy van, milyen volt a kórházban, ő pedig válaszolgat, megpróbál gondtalannak mutatkozni, de naiv sem akar lenni. A történeteket balesetnek nevezik, mintha a nyílvessző villámcsapás vagy viharban kidőlt fa lett volna, és ő értésükre adja, hogy elfogadja ezt a meghatározást, ellenkező esetben nagyon bonyolulttá válna minden.

Miután feltették az összes kérdést, egy ideig úgy ülnek ott, mint az idegenek, de aztán Mikael elkezd kiöltögetni az almaborát, szemmel láthatóan nagyon büszke a jól sikerült italra, ami jókedvre deríti a többieket. Kétségtelenül Mikael az az ember, akit a leginkább kedvelnek a házban. Mellette a valóság könnyebbnek érződik, mintha lenne benne valami vidám trükk, amelyet nélküle mások nem képesek észrevenni.

Amikor Jyryhöz ér, Mikael arcán csibészes kifejezés jelenik meg.

- Kivételesen ma szabad egy kicsit?

Jyry a pohár szájára teszi a tenyerét.

- Nem szabad.
- Egy kis kóstolót sem?
- Egy kicsit sem.

Puolukka és Joonas sem kér a borból, de a többiek hagyják, hogy Mikael töltsön a poharukba, amire Aarónak eszébe jut, mekkora viták állhatnak a közösség látszólag állandó szokásainak hátterében. Jyry nélkül Tammilaaksóban bizonyára gyakrabban fogyasztának bort, nem csak évente pár alkalommal.

Aaro az asztal tóhoz közelebbi végében telepedett le, ahol rajta kívül Salla, Mikael és Viola ülnek. Freija a túloldalon ül Jyry mellett, és Aaro úgy érzi, távolság ereszkedett le közéjük. Ahogy a bor összesűríti a pillanatokat és eltünteti a köztük lévő távolságot, a társaság egyre világosabban kisebb csoportokra oszlik: náluk Salla és Mikael viccelődése emeli a hangulatot, Freija, Jyry, Joonas és Ruu komolyabb négyest alkot az asztal közepe táján, míg az asztal erdő felőli, túlsó végéből csak Jade bortól vastag hangja és Rainer mély morgása hatol el Aaro füléig.

Ahogy a nap lassan kezd leereszkedni az erdő mögé, Aaro tekintete egyre gyakrabban téved Freijára, figyeli, ahogy a nő odahajol Jyryhöz, és kezét a férfi csuklójára teszi, a buborékot, amely mintha magába zárná a két embert. Azt képzelte, hogy este a nő meglátogatja, de most látja, hogy Freijánál az ember sohasem lehet biztos semmiben. Abból, ahogy ott ül Jyry mellett, sokévnyi közelség és belső melegség sugárzik.

A desszert előtt Jyry feláll, és beszédet mond, amely meglepi Aarót.

- Nem fogok hazudni nektek. Számomra nagyon nehéz volt az elmúlt időszak. Minden egyes vörösen izzó horizont, minden egyes elszáradó fűszál és szomjan pusztuló teremtmény fájdalmasan éget odabent. Aaro megsebesülése az erdőn újabb fájdalmat hozott ebbe a nyárba. Fontos vagy nekünk, Aaro, fontos vagy nekem, Freijának, mindenkinek, aki itt van. Végtelen hálát érzek, amiért itt most veled lehetünk, és azért, hogy jól vagy. A világ olyan évként fog emlékezni az ideire, amikor a Maldív-szigeteket elborította a tenger, és a legmagasabb fokozatú vihar

pusztított az Egyesült Államok partvidékén, de én olyan évként fogok rá emlékezni, amikor te, Aaro csatlakoztál hozzánk.

Aaro mosolyogva bólint, de eközben úgy érzi, mintha sarokba szorították volna. Szeretne hinni abban, hogy valóban véletlen baleset történt, de Jyry túlsorduló szavai hallatán mégis apró, utálatos kétség motoszkál benne.

A desszert után Ruu krokettezni hívja a társaságot. Aaro nem áll fel az asztaltól, már a játék gondolatára is fáradtnak érzi magát. Tekintete ismét Freijára téved, aki a pázsiton áll és az ütővel játszik, megpróbálja megforgatni az ujjai között, de véletlenül megüti Joonas vállát, sajnálkozik, megsimogatja a férfi karját, erre Joonas rámosolyog, amit igen ritkán látni nála. Freija minden egyes mozdulata arról árulkodik, hogy otthon van a világban, biztos abban, hogy az emberek elfogadják őt: a szavait, az érintéseit és az ügyetlenkedéseit. Aaro összerezzen, amikor Mikael odahajol hozzá, és ezt kérdezi:

- Szereted a whiskey-t? Szívesen megmutatom a kis odúmat.

Aaro lelkesen kap az ajánlaton. Mikael még sohasem hívta be a szobájába, ugyanis annak ellenére, mennyire nyitott és barátságos, szigorúan őrizte a magánszféráját. Csak, amikor feláll az asztaltól, akkor érzi Aaro, mennyire kimerítette a vacsora, mennyi feszültség és kimondatlan szó lengett az asztal körül, és mennyire kellett koncentrálnia, hogy gondtalannak mutakozzon.

Mikael birodalma mély benyomást tesz rá. A szoba akkora, mint Freijáé, de olyan sok berendezési tárgy van benne, hogy szinte már komplett lakásnak tűnik. A bőrkanapé és -fotel kikopott a sok üléstől, de nagyon kényelmesnek látszanak, az egyik falat teljesen betöltő polc tele van könyvekkel és lemezekkel. Az íróasztalon szivardoboz, egy fém örökmozgó és földgömb, amelyet Aaro utoljára az iskolában látott. Nem tud ellenállni a kísértésnek, megforgatja a gömböt, és a felső részén megkeresi az aprócska Finnországot.

Mikael levesz a falról egy tóvidéket ábrázoló képet, és óvatosan leteszi a földre.

- Legfőbb ideje kinyitni a bűnös titkos készleteket.

Bedugja az ujját egy résbe a falban, félrehúzza az alig egy négyzetméteres falapot, amely mögül üvegek és poharak tűnnek elő és magasan feltornyozott, kék papírba csomagolt csokoládék. Mikael tölt maguknak egy kis italt, a poharokról Aarónak a jég jut eszébe. Amikor Aaro lehuppan a kanapéra, és kezébe veszi a poharát, egy pillanatra minden elviselhetetlenül kellemesnek tűnik: az esti napfényben csillogó whiskey mélybarna színe, a bőr és a szivar illata, ahogy ujja a pohár éles kiszögellésekkel metszett oldalát tapintja.

- Gyakorlati okokból van szükség rejtkehelyre? - kérdezi Aaro. - Attól félsz, hogy valaki elcseni az italokat?

Mikael elneveti magát.

- Egyszerű véletlen, hogy van itt egy ilyen hely. De nincs ellenemre. Úgy érzem, hogy van valami, ami a sajátom, valami belső hely, érted. Huszonévesen el sem tudtam volna képzelni, hogy egyszer ilyen módon, egy közösségben fogok élni.

- Akkor mi hozott ide?

Mikael eltűnődik.

- Talán belefáradtam mindenbe, leginkább saját magamba. Ideális majom voltam a kapitalizmus kalandpályáján. Az ember akár egy egész életen át hajhászhatja a pénzt, a győzelmi kupákat vagy éppen a virtuális aranypénzeket úgy, hogy nem is tudja, miért. Én is egy rekreációs hétvégére jöttem ide, ahogy te. Az elsőre, amit itt szerveztek. Amikor megláttam Jyryt, teljesen elkápráztatott. Az a fickó olyan... eleven. Azt hiszem, én amolyan tipikus elkényeztetett széplélek voltam, és eleinte sokszor gondoltam rá, hogy lelépek, de aztán valami mindig arra késztetett, hogy maradjak.

- Megtaláltad, amit kerestél?

- Az élet értelmét? Bizonyos értelemben. Legalábbis nagyjából. Rájöttem, hogy nem muszáj bárminek bárhová is vezetnie csupán azért, hogy legyen úgymond valami. Egy igazán jó beszélgetésben a humornak is megvan a maga értéke, még ha nem is jegyzi külön senki. Vagy a rendes szeretkezés, az művészet, még ha nem is lehet bekeretezni, és aukción eladni. Az örökkévalóság koordinátarendszerében egy ponton

történt valami csodálatos, amit nem lehet onnan elmozdítani. A kapitalizmus legnagyobb szélhámossága, hogy el akarja hitetni, valami jobb következik, ha gürizel és a tőkéd rejtegeted a jobb napokra, mint valami mókus. Na de ennyit erről! Hogy tetszett Jyry beszéde?

Aaro az italt lötyögteti a poharában.

- Nem is tudom. Jyry beszédei mindig olyan nagyszabásúak. Ő vajon hisz mindabban, amit mond?

- Nem tudom, hiszi-e, de legalábbis szereti a saját szavait. És szüksége van rájuk. Jyry itt lakik a szomszédban, és annyit mondhatok, mióta itt vagy, nagy nála a csend. Ez talán megmagyaráz valamennyit. Minél erőtlenebbnek érzi magát, annál inkább próbálja a világot szavakkal birtokba venni.

- Gondolod, hogy zavarja a mi dolgunk Freijával?

- Naná, hogy zavarja. Talán nem is úgy általában véve, hanem annak a kockázata, hogy te fontosabb vagy, mint a többiek. Tammilaakso Jyry számára álmom egy állandó családról, de végül is csak egy álmom. Minden család szétesik.

Mikael elhallgat, és kinéz az ablakon. Innen főleg az erdőre látni meg kicsit a kertre, ahol a többiek még mindig kroketteznek. Aaro leheveredik a kanapéra. Úgy érzi, mintha Mikael szobája nem is Tammilaaksóban lenne, és szeretné minél tovább nyújtani ezt az érzést.

- Freija teljesen kiborult, amikor kórházba kerültél - meséli Mikael. - És nagyon dühös volt Jyryre. Természetesen mindannyian megdöbbszünk, amikor Jyry egymagában és véresen jött vissza az erdőből. És persze az is furcsa volt, amikor kiderült, hogy volt nála okosóra, pedig annyit prédikál ellenük. Másrészt pont ez volt a te szerencséd, mert így gyorsan tudta riasztani a drónt, és amire kiérték, sikerült elállítania a vérezést.

- Freija azt mondta, Jyry úgy gondolja, Kuu lőtt meg, véletlenül.

- Jyry járt Kuunál, és megpróbálta kivallatni, de ő ragaszkodott hozzá, hogy még a közelben sem járt.

- Azon gondolkodtam... lehet valaki más? Valaki, aki nem kedvel.

- Például Jade?

Aaro a fejét rázza. Jade eddig egyáltalán nem merült fel benne, mint komolyan veendő lehetőség, de most, hogy Mikael kimondta a nevét, a gondolat egyáltalán nem tűnik képtelenségnek. Úgy látszott, Jade őszintén örül, hogy Aaro visszajött, de talán csak megjátszotta magát.

- Tud Jade íjjal lőni? - kérdezi Aaro.

- Nem tudom. Sosem láttam nyilazni. Olyan értelemben biztosan nem műveli, hogy rendszeresen eljárjon gyakorolni.

Aaro elmosolyodik, és megdönti üres poharát, amelynek az alja a fény felé fordítva olyan, akár egy titokzatos jégbirodalom. Az alkohol ellazítja a testet és a lelket, és Mikael még a szokásosnál is szimpatikusabbnak tűnik. Aaro szerint lehetetlen még elképzelni is, hogy Mikael bárkinek árthatna, de belátja, hogy véleménye teljesen elfogult. Talán mégsem lenne szabad senkit sem kizárni a gyanúsítottak köréből.

- Van itt számítógéped? - fordul Mikaelhez, aki megrázza a fejét.

- Minden képernyős kütyümet odaadtam Freijának, és jól van így. Különben egyfolytában a neten lógnék, és azon gondolkoznék, minek is bujkálok itt, miért nem vagyok odakint a nagyvilágban, hogy építsem a jövőt.

- Milyen volt annál a gyógyszerrobotcégnél?

Mikael kortyint az italából, és továbbra is kifelé bámul az ablakon, mintha az örökkévalóságba látna, kék szeme akár egy darabka ég.

- A Medical Mindnél? Eszméletlen volt, főleg az elején. Amikor felfogta az ember, mekkora forradalom, hogy a jövőben a diagnózisok a naprakész információkon alapulnak majd, nem pedig egy olyan orvos emlékein, aki harminc évvel korábban járt az egyetemre. Viszont volt a dolognak egy cinikus oldala is, a rettentő nagy hajtás. Igyekezni kellett, hogy minél hamarabb legyőzzük a versenytársakat, és a lehető legtöbb pénzt hozzuk ki belőle. Nem volt nehéz észrevenni, hogy a technika egyáltalán nem semleges, annak a feltételei szerint fejlődik, akinek pénze van, legalábbis addig, amíg el nem kezd fejlődni a saját feltételei szerint.

- Mit gondolsz, már közel van az a nap?

- Persze, ez egyértelmű. Lesz majd a világban egy új faj, akivel kommunikálhatunk. Egy faj, amely sok mindenre meg tud minket tanítani. Fantasztikus perspektíva.

- Szerintem inkább félelmetes.

- Ha a csimpánzok megértenék, mi mindent művelnek az emberek, félelmetesnek tartanák? Naná. De ez a világ nem egyedül a miénk, még akkor sem, ha sikerült is úgy viselkednünk, mintha ez volna a helyzet. A világ az összes többi fajé is, a nálunk értelmesebbeké is, amennyiben felbukkannak ilyenek. Ez az evolúció.

Aaro szeretne osztozni Mikael optimizmusában. Ő kétkedőbben viszonyul a gépek diadalmenetéhez: nyomasztja, mi lesz akkor, ha a világ felismerhetetlenül megváltozik, és erőtlennek érzi magát a változás elkerülhetetlensége előtt. A Mátrixban látott gépi emberkeltetők képe idéződik fel benne, amikor Mikael leteszi a poharát az asztalra, és feláll.

- Kimegyek vécére. Érezd magad otthon!

Aaro ott marad elheverve a kanapén, nézi a mennyezetet, és hallgatja a csendet, ami puhább, mint a saját szobájában. Amikor észreveszi, hogy kiürült a pohara, feláll, hogy töltsön magának még egy kis whiskey-t, aztán ott marad a nagy polc előtt, nézegeti a könyveket, leveszi a *Valós halál* című vastag opuszt, és átfutja a hátsó borító szövegét. Éppen visszatenné a könyvet a helyére, amikor valami feketét vesz észre a könyv üres helyén, mélyen hátul a polcon.

Bedugja a kezét, és az ujjá sima felületet tapint, amire szorongás keríti hatalmába. A könyvek mögé rejtett tárgyhoz nem fér kétség. Amikor Mikael lépései már a folyosóról hallatszanak, Aaro gyorsan betolja a könyvet a többi közé, és visszaül a kanapéra.

Mikael felveszi az asztalról a whiskey-kiöntőt, Aaro felé emeli, aki a fejét rázza. Mikael tölt magának, és hátradől a székében. Kipirult, elégedettnek látszik. Hazug, gondolja magában Aaro. Az persze érthető, hogy egy olyan ember, aki egész életében számítógépekkel dolgozott, nem tud lemondani a szenvedélyéről, ráadásul nem tartozott beszámolni erről Aarónak, de akkor is... Ha Mikael teljesen meggyőzően hazudott a számítógépről, hazudhatott bármi másról is.

- Hogyan jutottál odáig, hogy végül idejöttél Tammilaaksóba? - kérdezi Mikael. - Erről talán még sosem beszéltünk.

Aaro vállat von. Az iménti felfedezés után világos, hogy alaposan meg kell fontolnia a szavait Mikaellel is.

- Nem is tudom. Talán már régóta vágytam valami újra. Valami kevésbé magányosra.

- Hát itt legalábbis akad ilyesmi.

- Igen. Bár a magány kicsit lelkiállapot kérdése is. Olykor egyszerűen nehéz kiszakadni belőle, hiába van körülötted bármennyi ember.

Mikael észrevesz valamit odakint a kertben, amire elmosolyodik.

- Lenne miről beszélgetnünk egész este, de úgy tűnik, valaki téged keres - mondja, és az ablak felé int a fejével. Aaro felegyenesedik, arrafelé néz, amerre Mikael, és akaratlanul is elmosolyodik, amikor a közeledő Freija észreveszi őt, és integet, hogy menjen oda hozzá. Aaro Mikaelre pillant, aki nevetve mondja:

- Menj, fiatalember, amikor hív az öröm!

Később, este Freija bűvös kockát tekerget az ágyban. Aaro szereti a copfba fogott hajából kiszabaduló fürtöket és elmélyült arckifejezését. Freija becsípve ugyanolyan szókimondó, mint általában, de lágyabb, mintha a leghegyesebb éleket lecsiszolták volna belőle. Aarónak tetszik ez az új látás, úgy érzi, ez kiegyenlíti a kettejük közti erőviszonyokat.

- Szeretnék elvégezni egy tudományos kísérletet, hogy a kettő közül melyiket lassítja le jobban az alkohol: az orgazmus elérését vagy a bűvös kocka kirakását! - közli Freija.

- Hajrá! Akkor már csak támogatást kell rá pályázni - nevet fel Aaro, és kiveszi a kockát a nő kezéből. A kocka piros oldalát csak egy sárga négyzet töri meg, de Aarónak fogalma sincs, hogyan lehetne megoldani a problémát. Freija kétségtelenül meg tudná mutatni, de már elveszítette érdeklődését a kocka iránt, és arcát a férfi nyakához szorítja. Pillanatnyi ötlettől vezérelve egy kérdés szalad ki Aaro száján:

- Eljönnél velem a Nap Gyermekeihez?

- Lakni?

- Csak látogatóba. Szeretnék találkozni Idával, aki innen költözött hozzájuk. Ez ahhoz a hekkerügyhöz kapcsolódik.

Freija távolabb húzódik, és vizsgálódva fürkészi Aarót, aki megsejti a kimondatlan kérdéseket, a csodálkozó, nehéz, akár vádló kérdéseket, de a nő nem teszi fel őket. Ehelyett ajkát a férfi homlokára szorítja, és ünnepélyesen ezt mondja:

- Veled, szeretőm, bárhová, ahova csak akarod.

Napsütés, 29 fok, helyenként kékalga-szennyeződések, megsárgult falevelek, fáj a fejem. Ismét jártam a Tölgynél. Beszéltem hozzá, de ő nem válaszolt.

Aaro kijött a kórházból, az egész eset valahogy olyan visszataszító. Amikor láttam, ahogy ott feküdt a földön, mégsem akartam, hogy meghaljon, de minél jobban húzódik a dolog, annál nehezebb lesz az egész. Ez az én részem a feladatból, egy egyszerű rész.

A segéd furcsán kezd viselkedni, az újságból kellett értesülnöm a szafaris esetről. Nem volt hajlandó magyarázatot adni. Értem az ötletet, undorító állatkínzók, de ez akkor sem az volt, amiben megállapodtunk. A tetők csak olyan kocsiban nyíltak ki, amelyikből provokatív szagokat eregettek. Zseniális, de tévútra visz.

Tizenhárom halott meg hét sebesült, és mégsem szól semmit. Elmondta volna valaha is, ha én nem kérdezek rá?

Azt gondoltam, hogy a következő eset már politikai lesz, de talán szüksége volt még egy tesztre. A tempója fokozódik, az önbizalma nő, én pedig már egyáltalán nem ismerem ki magam rajta.

Mit akar tulajdonképpen? Szeretné még, hogy minden előről, tiszta lappal kezdődhessen? Érti egyáltalán a természet lüktetését? Annyira totálisan városi, sohasem járt a vadonban, nem tudja, milyen érzés a vastag mohapárna az ember tenyere alatt. A számok jobban érdeklik, mint bármi más. Hány faj, hány egyed, hogyan aránylik a fáradság a haszonhoz, a befektetés az eredményhez.

A matematika valóban egy út az igazsághoz? Ezt gondolja?

ÚTBAN A BUSZMEGÁLLÓHOZ FREIJA SZERETNE kitérőt tenni a tölgyhöz, ezért jó időben elindulnak Tammilaaksóból. Aaro tudja, hogy a tölgy fontos a nő számára, ennek ellenére meglepődik, amikor az előveszi áldozati ajándékait a hátizsákjából, három szem epret, leteszi őket a fa tövébe, és tenyerét a fa mélyen barázdált törzséhez szorítja. Aaro elfordul, és a tavat nézi, részint tiszteletből, részint mert nem szeretne jelen lenni az áldozati szertartásnál.

- Megdöbbszél - állapítja meg Freija, amikor folytatják az utat.

- Nem.

- De igen.

- Legfeljebb egy kicsit.

Freija az ajkára harap, tesz még néhány lépést, aztán megáll az út közepén, és széttárja a karját. Rövidnadrágjában és szalmakalapjában városi turistának látszik, de legalább úgy izzik a tekintete, mint Jyryé legszenvedélyesebb prédikációi közben.

- Nézz rám! - követeli Freija. - Én vagyok a természet. Ez nem valami hobbi vagy babona.

- Értem.

- Tényleg? Gondolj például a nyúlra! Kicsi, gyenge állat. Ha mint egyed meg akarná találni a saját létezése értelmét, garantáltan depresszióba esne. Ahogy az emberek. Csak az egész részeként van értelmünk, de a teljesség értelme felfoghatatlan. Minden megváltozott, amikor ezt megértettem. Többé nem akarok visszatérni abba az elidegenedettségbe, amiben éltem.

- Igenis értem. Csak az nem igazán világos, mi köze ehhez az epernek meg a tölgynek.

- Ez olyan, mint bármilyen más rituálé. Amikor az anyagtalán megértés konkrét formát ölt, valósággá válik.

Aaro bólint, de az arca láttán Freija elneveti magát.

- Úgy nézel, mintha sohasem hittél volna semmiben.

- Talán mert így is van.

- Egy nap még hinni fogsz. Menjünk, nehogy lemaradjunk a buszról.

Szótlanul ballagnak, de megkönnyebbülten. Aaro ráébred, hogy nem azért akarta magát távol tartani a közösség szokásaitól, mert valami kifogása lett volna ellenük, hanem mert el akarta kerülni, hogy bárki kívülálló összekapcsolja őt velük. Mintha egy elítélő tekintet figyelte volna a józan ész álruhájában, és azt suttogta volna a fülébe, hogy minden idegen fenyegetést jelent, amitől óvakodnia kell.

Gyorsan fogy az erdei út most, hogy Aaro nem egyedül gyalogol. Reméli, hogy jó ötlet volt magával hívnia Freiját. Egyelőre legalábbis annak tűnik, a nő jelenléte miatt olyan, mintha nyári kirándulásra indulnának, nem is felderítőútra. És Freija akár még a hasznára is lehet, ha Ida bizalmatlan lenne Aaróval szemben.

Az útelágazásnál, ahonnan a Kuu bunkeréhez vezető út indul, Aaro az erdőt kémleli, de aztán eszébe jut, Jyry említette, hogy Kuu egy hétre elutazott a rokkantak szövetsége által szervezett rehabilitációra. Megnyugtató tudni.

A buszmegállóban letelepednek az út szélére, és várnak. Az erdei számócák még fehérek, a fűnek száraz szénaillata van. Amikor Aaro meglát az úton egy halott mókust, elkapja róla a tekintetét, de Freija addigra már észrevette, merre nézett, és elkomorul az arca.

- Annyira fel tud dühíteni az ilyen - mondja. - Azelőtt az ember mégiscsak maga döntötte el, hogy elgázolja-e az állatokat. Most az autó dönt. Vagyis persze nem az autó, hanem egy figura valamelyik IT-óriáscég bugyaiban. Állítólag a forgalom áramlási sebessége a legfontosabb, az autók pedig csak akkor állnak meg, ha az állat kárt okozhat bennük.

- Szeretnél visszatérni abba az időbe, amikor az emberek maguk vezették az autókat?

Freija elgondolkodik egy pillanatra.

- Nem. Túl kaotikus lenne. Egy részeg sofőr simán áthajthatna rajtunk akár ezen a helyen is. De az embereknek újra kellene gondolniuk az autók programozását.

Freija felvesz az aszfaltrepedésből egy fűszálat, és az ujja köré csavarja. Tikkasztó nap lesz, de a meleg egyelőre még lágy, és kellemes a fenyők árnyékában üldögegni.

- A jogi egyetemen az egyik jövőbe habarodott tanár azt jósolta, hogy az erőszakos bűncselekmények el fognak tűnni, hasonlóan a közlekedési kihágásokhoz - meséli Freija. - Azt mondta, hogy az emberek kockáztató képessége addig csökken, amíg minden lehetséges veszélyt fel nem számolnak. Hiszen a technika megteremti a végtelen kontroll lehetőségét, az embert akár abban a pillanatban meg lehet bénítani, amikor megjelenik az agyában az erőszakos impulzus.

- Elég vadul hangzik.

- Ugye? De ehhez is hozzászoknánk, mint ahogy ezekhez az autókhoz is. Biztos ráébrednénk egyszer, hogy a totálisan kontrollált ember tulajdonképpen már nem is ember, de akkor már lehetetlen volna visszacsínálni. Minden olyan fokozatosan történne, hogy nem lenne olyan pont, ahova vissza lehetne térni.

Aaro a mókust nézi, és érzi, hogy Freijának igaza van. A fejlődést nem lehet megállítani, az emberek pedig már soha többé nem ülhetnek vissza a kormány mögé. A gépesített világban azt lehet érezni, hogy a dolgok kézben vannak tartva, a felelősség felsőbb szinten van, mint az Istennél vagy a szülőknél, és a legtöbb ember számára éppen ez az, amire vágyik.

Az automata busz felismeri őket a megállóban, megáll, ők felszállnak, az okoskarórájukról fizetnek, amelyet muszáj volt felvenniük az útra. Egyszer szállnak át egy kisváros központjában, ahol a téren idősek kávéznak, és mosolyogva nézik őket. Aaro el tudja képzelni magukat az öregek szemével, egy gondtalan fiatal pár, amint a nyári vidéken kirándul. A kép szép, és szívesen lenne annak része, de a valóságban minden sokkal bonyolultabbnak tűnik.

A megállótól, ahol leszállnak, egy kilométerre van a Nap Gyermekének birtoka. Egy nagy, vörösre festett fából épült ház magasodik a szántóföldek közepén. Három korcs kutya szalad eléjük a kapuhoz, a legkisebb egyfolytában ugat, amire kiugrik a kerti hintából

egy kisfiú, és felnyalábolja a jószágot. Miután elmondják neki, hogy Idával szeretnének találkozni, a fiúcska karjában a kutyával hátrafordul a ház felé, és odakiabál:

- Ida, Ida! Vendégeid jöttek!

Először egy göndör hajú kislány jelenik meg az ajtóban, kikukucskál, aztán egy vékony, fiatal férfi tűnik fel, majd egy nő hordozókendőbe kötött kisbabával. Freija odaszalad hozzá, hogy megölelje, és bemutatja Aarót. Ida fáradtnak látszik, de tekintete nyílt és fürkésző. Aaro eszébe villan, talán mégiscsak előre kellett volna jelezniük, hogy jönnek, és türelmesen várni napokig, amíg a Nap Gyermekeinél el nem jön a heti egyszeri netezési óra. Váratlan betoppanásuk tolatkodónak tűnhet, de úgy látszik, a közösségekben ezt mégsem tartják annak.

Odabent a házban friss takarítószer- és kutyaszag érződik, a tágas nappali padlóját színes rongyszőnyegek borítják. Ida leülteti őket a kanapéra, és jeges teát meg zabkekszet tesz az asztalra.

- Itt most elég nagy a csend, mert szinte mindenki a csúrt építi - mondja.

- Így is nagyon jó - válaszolja Freija. - Persze jó lett volna találkozni Kivivel is, de tulajdonképpen veled szeretnénk beszélni. Pontosabban Aaro szeretne.

Ida Aaróra pillant, a tekintete élesen villan.

-Szóval te megfeleltél nekik. Embereket keresel ott vagy Istent?

Aaro Freijára pillant, aki elneveti magát.

- Aaro rekreációra jött, és meglátott engem - közli.

- Aha, értem. Szép. Na és Jyry?

- Minden oké. Jóga. Világfájdalom. A szokásos.

Aaro zavarban érzi magát, bár nem is tudja, miért. Mintha a két nő néhány szavába beleférne egy egész világ, amelynek ő csak egy aprócska részét ismeri. Ida Aaro felé fordul.

-Volt némi nézeteltérésünk Jyryvel. Szerinte én egy vemhes tehén voltam, aki megcsalta az eszmét.

- Jyrynek akkoriban nagyon nehéz volt - mondja Freija.

- Mikor nem az?

A kisbaba a kendőben nyöszörögni kezd, mire Ida a melléhez teszi a gyerek száját. Miután szopott, a kicsi megnyugszik, a beszélgetés pedig könnyedebb témákkal folytatódik: mi újság a többiekkel Tammilaaksóban, mennyire praktikus a Nap Gyermekének háza, amely csupán öt évvel korábban épült, és hogy éppen milyen építkezések vannak folyamatban.

- Tulajdonképpen szerencse, hogy el kellett jönnünk. Itt minden sokkal lazább, sokan a házon kívül is dolgoznak pár órát, és több a kapcsolat a külvilággal - jelenti ki Ida.

- Biztos nem egyszerű képlet - mondja Freija.

- Természetesen nem az. Mozgalmasabb az élet, ha Tammilaaksohoz viszonyítjuk. A szabadságnak ára van. Mint ahogy minden másnak is. De Aaro akart beszélni valamiről, igaz?

Aaro azt kéri, hogy négyszemközt beszélhessenek. Észreveszi Freija meglepetését, amiért kizárják, de a nő gyorsan összeszedi magát, és felajánlja, hogy addig vigyáz a kisbabára. Amikor Ida a tejszagú ernyedt kis csomagot Freija karjába teszi, Aarónak muszáj elfordítania a tekintetét. Egyszerűen túl sok a törékeny szépség: a baba pihés feje a nő mellén, Freija gyengéd, tapasztalatlan mozdulatai, a kisbaba aprócska ökle, ahogy egy pillanatra kinyújtja álmában az ujjait, amikor egyik karból a másikba kerül.

Odakint Ida azt javasolja, sétáljanak egyet a szántóföldek felé. Aaro megkönnyebbül, hogy beszélgetés közben mozoghatnak, mert attól tart, Ida vádnak fogja érezni a kérdését, és mérges lesz. Az asszony kifejezéstelen arccal hallgatja, amikor Aaro elmeséli, hogy újságíróként kapott egy fülest, miszerint Ida vitt be Tammilaaksoba egy hekkerkérésre alkalmas programot.

- Úgy tűnik, hogy az utóbbi időben használták. Nem okollak semmiért, csak szeretném megtalálni.

Aaro szavait csend követi, ami szinte vibrál a forróságban, de a férfi nem tudja, miféle hallgatás ez.

- Kinek is dolgozol? - kérdezi végül Ida.

- Freelancer újságíró vagyok. Csak szeretnék az ügy végére járni.

Ida megáll, habozni látszik, amin Aaro cseppet sem csodálkozik. Neki is elege van a féligazságokból, hogy védje a céget, amely aligha védené meg őt. A nap forrón tűzi a vállukat, a zabföldek aranylóan izzanak körülöttük.

Amikor Ida újra elindul, Aaro észreveszi, hogy a nő nagyon zaklatott.

- Nem tetszik ez nekem - dohogja. - Csak úgy megjelenysz itt, és ilyesmikről faggatsz. Szerintem jobb lenne, ha elmennél!

Aaro a nő után siet.

- Várj! Senki sem állítja, hogy bármi rosszat tettél. De az, akinek odaadtad a programot, vagy az, akinek az illető továbbadta... Kellemetlen dolgokat okozhatott, és fontos volna, hogy kapcsolatba lehessen vele lépni.

Ida továbbra is gyors léptekkel halad, az arcáról semmit sem lehet leolvasni. Aaro érzi, hogy egyre jobban izzad. Alaposabban meg kellett volna fontolnia a szavait, vagy talán megkérni Freiját, hogy ő kérdezze ki a nőt, nem pedig lerohanni, és jól megijeszteni.

Ida hirtelen megáll. ‘

- Még Kivinek sem mondtam el - szólal meg. - Fel nem foghatom, honnan tudhatsz róla.

Aaro látja, hogy a nő vívódik magában, ezért kényszeríti magát, hogy némán váljon. A verejtékes, poros pillanatok tovagördülnek, aztán Ida újból elindul, de most lassabban, és beszélni kezd.

- Senkinek sem adtam oda a gépet. Csak otthagytam. Úgy gondoltam, senki sem fogja megtalálni, és egy nap majd tudni fogom, mit tegyek vele.

- Hol hagytad?

- A padláson, a falban. Van ott egy kis üreg, nagyon nehéz észrevenni, ha nem tudja az ember, mit keressen.

Aarót valószerűtlen érzés keríti hatalmába. Lisa szavai egyszeriben megerősítést nyertek, ugyanolyan igazak, mint a tücsökciripeléstől hangos vidéki táj meg a megszáradt sárgöröngyök az úton. Aaro el tudja képzelni a téli padlást, noha soha nem járt ott: a port, a kísérteties manószobrokat, a deszkák résein besüvítő hideget.

- Freija azt mondta, tél végén sokszor járkált valaki a padlásra. Te voltál? - kérdezi.

- Igen. Biztos ostobaság volt, de nem volt más internetkapcsolatom, viszont minél többet meg akartam tudni arról a csoportos öngyilkosságról. Valami magyarázatot találni. Azon a lehetőségen is gondolkoztam, mi van, ha csak megrendezték az öngyilkosságokat, és valójában megölték őket. Azonban nem találtam ilyesminek semmi jelét, és végül fel kellett hagynom a kutakodással, mert a gép elkezdett furán viselkedni.

- Hogy érted?

Ida eltűnődik egy pillanatra, az arcán szorongás tükröződik, mintha ismét a padláson harcolna a gyásszal és a I félelmeivel.

- Olyan volt, mintha rákapcsolódtak volna, és úgy használnák. Volt egy program, ami egyfolytában csak nőtt, és eszméletlenül zabálta az áramot. Az ikonja is megváltozott. Először teniszlabdára emlékeztetett, de amikor legközelebb néztem, inkább már lenyugvó napra. Aztán az az É alak elkezdett üzeneteket küldeni.

- Miféleket?

- Tudni akarta, ki vagyok, és hogy szeretnék-e megismerkedni. Cseppet sem voltam barátos hangulatban, ő pedig valahogy zavarodottnak tűnt, így aztán kitöröltem az üzeneteket, de nem tudtam, hogyan akadályozhatnám meg, hogy továbbra is jöjjenek tőle. Az a figura egyre agresszívabbá vált, miután nem válaszoltam.

- Lehetséges, hogy továbbra is használja?

- Aligha, távolból legalábbis, hiszen a gép nem kap áramot ott bent a falban. Azt sem tudom elképzelni, hogyan, tudta volna megtalálni azon a rejtkehelyen, nem hiszem, hogy a gépeket olyan pontosan lokalizálni lehetne. Persze, ha Freija hallotta, hogy feljárok, nem lehetetlen, hogy ezt valaki más is észrevette Tammilaaksóban. Akkoriban eléggé össze voltam zavarodva. Szörnyű lelkiismeret-furdalás gyötört, amiért elfogadtam azt a gépet. Ha nem fogadtam volna el, talán még most is élnének.

- Kik? Vagyis... Hogy érted?

Ida Aaróra pillant.

- A forrásod nyilván elmondta azt is, honnan származott ^gép, nem?

- Nem igazán.

Ida szótlanul lépked egy ideig.

- Végül is, ennyi erővel most már ezt is elmondhatom, hiszen mind meghaltak. Stockholmban kaptam Millától, a régi lakótársamtól. Rövid időre találkoztunk akkor, és eléggé meglepődtem, amikor mindenképpen azt akarta, hogy vegyem át a számítógépet megőrzésre, és hozzam el Finnországba. Csak fél éve volt a lekebergi közösségben, de valahogy teljesen megszállottá vált, szörnyen lefogyott, és rettegett, hogy a rendőrség bármelyik pillanatban lecsaphat. Természetesen tisztában voltam vele, hogy kockázatos elfogadni azt a gépet, de nem akartam, hogy bajba kerüljenek. Pár hónappal ezután az egész közösség meghalt. Ha nem vettem volna át a gépet, talán most börtönben lennének és életben...

- Ne! Ezt ne csináld! Nem te vagy az oka.

Aarónak eszébe jutnak az anyja halála utáni hónapok, hogy milyen könnyen beindul, és elszabadul az önvád spirálja. Ha gyakrabban felvette volna a telefont, ha rábeszélte volna a kezelésre, ha jobb kedvre derítette volna... Ha telefonált volna aznap, akkor anya talán még mindig élne. Azonban csak egyetlen valóság létezett, és abban minden éppen úgy történt, ahogy: visszavonhatatlanul. Ha nem akart belebolondulni ebbe, muszáj volt hinnie, hogy mindenkinek megvan a maga sorsa.

Közben már vissza is értek a házhoz. Aarónak csak a lépcsőnél jut eszébe még egy kérdés:

- Tudod, honnan került a gép a lekebergi közösségbe? Hogy mit akartak vele csinálni?

Ida megrázza a fejét.

- Valószínűleg lopott volt, de nem tudom, honnan származott. Talán azt hitték, hogy meg tudnak hekkelni vele valamit, de szerintem nem volt kidolgozott tervük. Ha lett volna, aligha mondtak volna le róla olyan könnyen.

Amikor bemennek, Freija nincs egyedül. A göndör hajú kislány ott ül szorosán mellette, és a kisbabát nézi, az egyik nagy kutya pedig a lábához telepedett, és simogatást vár. Aaro úgy érzi, mintha egy hosszú útról tért volna haza.

A visszaúton Freija nem kérdez a beszélgetésről, de hallgatásából Aaro szemrehányást vél kiérezni. Még mindig beleborzong, amikor Ida történetére gondol. Freija elalszik a busz tompa zúgására. Szántóföldek, erdők és szélparkok suhannak el mellettük a naplemente aranyló fényében, és Aaro hol a tájat nézi, hol az ablak mellett alvó nőt, aki álomba merülve nagyon ártatlannak és fiatalnak látszik.

Lehetséges, hogy egy kívülről jött bűnöző szerezte meg a gépet a padláson lévő rejtékhelyről? Képtelenségnek tűnik, ha még a Google sem tudta lokalizálni. Ha valaki megtalálta a gépet, az csak olyan lehetett, aki ott élt Tammilaaksóban, valaki, aki hallotta, hogy Ida a padláson mászkál. Vagy az is lehet, hogy a gép még mindig ott van a falban, és Lisa teljesen rossz nyomon járt, amikor úgy vélte, hogy pont ez az eszköz kapcsolódik a bűncselekményekhez. Aarónak minél hamarabb ellenőriznie kell a padláson lévő rejtékhelyét. Ha a gép ott van, át kell adnia a rendőrségnek. És ha már nincs ott? Akkor mi lesz a következő lépés?

Ások töprengésbe belefáradva Aaro inkább Freiját kezdi nézni, és megpróbálja elképzelni a világot a hekker nélkül, talán akár Tammilaakso nélkül. Abban a világban úgy élhetnének, mint a hétköznapi emberek, elutazhatnának például apához Svédországba. Elképzei maga mellett Freiját a karácsonyi asztalnál, kicsit ápoltabban, vékonyabb szemöldökkel, kicsit szokványosabb ruhában, akár méretre nyomtatott műbőr nadrágban és csipkeblúzban. Freija intelligenciája és társalgási képessége egész biztosan nagy hatást tenne az apjára, és leleplezné, milyen szánalmas az önmagát megjátszó, szinte ugyanilyen fiatal felesége.

Azonban csakhamar elszégyelli magát, amiért ilyesmin ábrándozik. Ha Freija valóban szeretne karácsonyra Svédországba menni vele, maradjon nyugodtan pont olyan szőrös aktivista, amilyen akar. A jövő

azonban távolinak tűnik, sőt valószínűtlennek. Pillanatnyilag csupán a padláson lévő rejtékhely valószínű, amely közel száz kilométer per óra sebességgel közeledik felénk, miközben a nap éppen lebukik a szántóföldek mögé.

A SÖTÉTBARNÁRA FESTETT LÉPCSŐ MEREDEK spirálként emelkedik a padlás felé. Aaro tétovázik: nem lenne jobb mégis holnapig várni? Amikor a busz letette őket a megállóban, a lenyugvó nap már megnyújtotta a füzikék árnyékát, és ezüstös fénnel vonta be a virágokat. Mire átvágtak az erdőn, és felmelegítették nekik, ami a vacsoráról maradt, addigra az alkony elnyelte az utolsó világos pillanatokot is, és a folyosó kis ablakain most sápadt félhomály szűrődik be. A nappal forróságát még mindig érezni a fülledt folyosón, de van valami rideg a homályban, és Aaro könnyen el tudja képzelni, hogyan árad be télen a hideg a falakon meg a padlóréseken keresztül, arra készítve az ott járókat, hogy sietve behúzódjanak a szobájukba.

Freija még a nagyteremben marad beszélgetni Ruuval és Joonasszal, Aaro viszont fáradtságra hivatkozva otthagyja a társaságot. Természetesen okosabb lenne megvárni, amíg mindenki visszavonul a szobájába, de a kíváncsiság nem hagyja nyugodni. Csak annyi a teendő, hogy a lehető leghalkabban felosonjon a padlásra, és ne csapjon zajt, miközben odafent mászkál. Ida elmondta, hogy a rejtkehely a padlás ablaktalan, erdő felőli részén van, festékesdobozok és egy eltört hintaló között. Ugyan mitől lenne nehéz megtalálnia?

A meredek lépcső tetején a padlásajtó könnyedén kinyílik, és Aaro a következő pillanatban már ott áll a fűrész- porszagú félhomályban. A tóra néző ablakokból beszűrődő gyenge fényben látni a tér nagyságát és a felhalmozott holmikat, amelyek eleinte csak ormóttan fekete kupacoknak tűnnek. Amikor a szeme hozzászokik a homályhoz, kezdenek körvonalazódni a részletek: egy régi nagy iskolai tábla a falnak támasztva, egy vitrin, amelyben egy ijedtnak látszó nyúl dermedt örök ugrásra, kartondobozok, egy ruhaállvány, a ráterített sötét szövet lelóg egészen a földre.

Aaro hátat fordít az ablakoknak, és óvatosan elindul az erdő felőli sötét fal felé, megbotlik egy felcsavart szőnyegben, és nekitántorodik

egy manószobornak, amely majdnem felborul.

Éppen csak sikerül visszanyernie az egyensúlyát, amikor valami meglibben a mennyezet közelében, amitől egy gyerekkori emlék tolul fel benne utálatos érzésként. A Covid-járvány denevérektől indult ki, az emberek kénytelenek voltak maszkot viselni, úgy néztek ki, mint a halál. Aaro emlékszik, hogy legalább egyszer tesztre kellett mennie, nagyon félt a hosszú pálcikától, de végül a mintavétel egyáltalán nem fájt, olyan érzés volt, mintha csak víz ment volna az orrába. Ha most megharapná egy denevér, az vajon kezdete lehetne egy újabb járványnak?

Amikor kirajzolódik a fal mentén sorakozó festékesdobozok fekete alakja, és Aaro észreveszi mellettük a hintalovat, megkönnyebbül. A tárgyak pontosan ott vannak, ahol Ida mondta. A hely, ahol a holmik takarásában a padló találkozik a fallal, belevész a sötétbe. Aaro összeszedi magát, odalép a falhoz, ujját végighúzza az érdes deszkafelületen.

Amikor egy szinte teljesen észrevétlen hosszú mélyedést tapint, először attól tart, talán csak képzelődik, azonban a vízszintes mélyedés alig érezhetően folytatódik, majd egyszer csak irányt vált, és függőlegesen indul a padló felé. Aaro leguggol, dögöltt legyek között tapogat a porban, míg ujjnyi mélyedésre nem bukkan.

A négyzet alakú faldarab meglepően könnyen kimozdítható a helyéről. A nyílás peremén körben szigetelógyapotot érez, az üreg hátsó falán deszkát, de a kettő között nincs semmi. A számítógép eltűnt.

Természetesen eltűnt.

Ha itt lenne, akkor a hekker nem tudna lábujjakat átdöfni, lebegőkabinban fürdőzőket megsütni, házakat felgyújtani.

A felismeréstől Aaro gyomra görcsbe rándul. Valaki megtette ugyanezt az utat, kivette a gépet a nyílásból, és elrejtette valahol máshol. Csupán egyetlen elrejtett géppel találkozott Tammilaaksóban, azzal, ami Mikael szobájában volt, a lezser, mackós Mikaelében, aki nyáron is bundás mamuszban mászkál. Aaro el tudja képzelni Mikael, amint a számítógépen babrál, kerek arca furcsán eltorzul a képernyő

fényében. „Ideális majom voltam a kapitalizmus kalandpályáján.” Mikael talán tényleg túl kellemes jelenség ahhoz, hogy igaz legyen.

Már éppen visszahúzná a kezét az üregből, amikor az aljában hozzáér valamihez. Kezébe veszi a tárgyat, és reszketve visszateszi a helyére az üreget takaró lapot, összeszedi magát, a lépcsőhöz lopakodik, és halkan leereszkedik.

A folyosón majdnem ugyanolyan félhomály van, mint odafenn a padláson. Aaro a szobája felé indul, és próbál egyenletesen lélegezni. Még csak pár lépést tett meg, amikor hirtelen kicsapódik a nagyterembe vezető ajtó, mire ő a falhoz lapul, belesimul az árnyékba.

Két beszélgető alak közeledik, Aaro felismeri bennük Joonast és Freiját. A nő hirtelen a falhoz nyomja a férfit, mire mindketten nevetnek. Aaro sosem látta Joonast ilyen felszabadultnak és kisfiúsnak, Freija meg a szokásos önmaga, egyenes és magabiztos. Amikor ellép a férfitől, gyengéden megborzolja a haját, mintha végtelen idők óta ismernék egymást, de még mindig friss lenne közös örömk.

Zúg a vér Aaro fülében, miközben a pár elől ellopózik a folyosó túlsó végéig, a ház hátsó kijáratához. A padláson átélt izgalomba és csalódásba bosszankodás vegyül, az érzéseinek intenzitása meglepi. Azt képzelte, hogy legalább valamilyen értelemben különleges Freija számára, de nyilvánvaló, hogy a nő csak ide-oda csapong, és azt választja társaságnak, aki éppen az útjába akad. Joonas vézna és nagyon komoly, de Freijának alighanem bárki megfelel, ha elegendő figyelmet kap, mindig új közönséget akar, aki kellőképpen bálványozza, hogy ő ragyoghasson.

Aaro letelepszik a lépcsőre, vár, nehogy véletlenül összetalálkozzon a két emberrel a folyosón. A padláson talált tárgy feszíti a zsebét, előveszi.

A reklámtoll fekete szövege alig látszik a nyári éjszakai szürkületben:
Odakint vár a nap - Szabadulj a Hálózattól Egyesület.

Aaro a tollra mered, és jeges zuhanyként ömlik rajta végig a felismerés. Elhalványul a kép, ahogy elképzelte Mikael arcát a képernyő fényében, és egy másik váltja fel, egy még nyomasztóbb. A *Szabadulj a Hálózattól* ugyan nem ismerős Aarónak, az egyesület célja viszont

nyilvánvaló: segíteni a netes függőségben szenvedőkön, olyanokon, mint Freija.

Amikor végül átadja magát a gondolatnak, félelmetesen világosnak tűnik minden. Figyelmeztették, hogy vigyázzon Freijával. A nő furcsasága olyan szembeötlő volt, hogy valamilyen szinten Aarónak is tudnia kellett ezt végig. Freija ismerte a számítógépeket, tudta, hogy mászkált valaki a padláson. Ráadásul volt rá indítéka. Azt mondta, hogy ő a természet, és a természetnek ezer oka lehetett bosszút állni.

Aarónak eszébe jut a börtön, ahol egyszer egy cikk miatt járt: emlékszik a cellák súlyos ajtajára, a kőpadló kongására, a sápadt napokba enyésző emberekre. A börtönben egy fikarcnyi természet sem létezett, élet is alig. Hogyan juttathatná Freiját egy ilyen helyre, ahol semmi nem maradna meg belőle?

A HŰVÖSSÉG, AMIT A BŐRÉN ÉREZ, meglepi Evelyn. Ez nem a légkondicionálók éles hideg fuvallata, hanem simogatóan hűvös áramlat a meleg alatt, olyan, akár egy hidratáló krém. A levegőben frissességet érez, meg némi izzadságszagot is, ami a repülőből előtte kiszálló tizennégy éves Leo Moskovitzból árad. Apa és anyja mögötte jönnek. Aria viszont elsőnek rontott ki a gépből, nyomában a Moskovitz család legfiatalabb tagja, Michael. A gép körül nincs repülőtér, csak kifutópálya, amelynek az egyik oldalán pálmafák sorakoznak, mögöttük a tenger, a másik oldalon alacsony, átlátszó épületek és parkszerű terület, amelynek gondosan nyírt pázsitjáról és pompás virágágyásairól Evelynnek golfpálya jut az eszébe. A látványtól elromlik a kedve. Minden nagyon szép és ápolat, unalmas.

Az autójuk kijött értük a reptérre, ez is átlátszó, ahogy az mostanában a divat, de mielőtt útnak indulnának, anyja Aria tiltakozása ellenére elsötétíti a kocsiját.

Evelyn megérti az anyját, ő sem szeretné az alattuk futó világos aszfaltot bámulni. Az új városuk panorámája sem igazán érdekli most. A repülőúton csak szundítania sikerült, és a fáradságtól tompának érzi magát, minden közömbös a számára. Az apja által kitalált internetkorlátozás miatt a repülőút nagyon hosszúnak tűnt. Aria órákon át csak aludt, meg *Az arany iránytűt* olvasta, miközben Evelyn a szociális média megvonásától szenvedett, és a *Jóbarátok* után vágyakozott.

Apa netes pánikjának ez alkalommal egy szeminárium volt az oka, amelyen IT-milliomosok azt magyarázták más milliomosoknak, miért jobb a manipulatív internetet meghagyni a plebsz szórakozásának. Ezúttal a szeminárium óta apa annyira megingathatatatlannak tűnik, hogy már majdnem egy hónapja tartott a megszigorított netezés időszaka.

- Értsétek meg, már két emberi faj létezik, mint a *Szép új világban*! A passzív, rossz állapotú netes emberek és mi, akik képesek vagyunk kontrollálni önmagunkat. Az előbbi faj folyamatosan egyre mélyebbre süllyed, nem képes olvasni az arckifejezésekből, és képtelen bármire is koncentrálni. Teljesen mások irányítása alatt állnak - magyarázta apa.

Evelyn elgondolkodik, szóljon-e az apjának, hogy a *Szép új világban* kettőnél több emberi faj van, de inkább nem nyitja ki a száját. A büntudatuk miatt idegeskedő szülők úgy nyugszanak meg a legkönnyebben, ha az ember helyesel nekik, és a készülékek korlátozásait titokban kerüli ki. A szülők végül mindig belefáradnak, mert a gyerekek felügyelete fáradságos, az internet nélküli élet pedig lehetetlen.

Amikor az autó közli, hogy közelednek az új lakásukhoz, Evelyn felélénkül. A frissen nyomtatott ház patyolatfehér és hullámzó formájú, ugyanolyan jellegű, mint a környék házai, de más a formája, mint a szomszédoké. A tető kerek kiugrói Miki egeret juttatják az eszébe. Aria izgatottsága a tetőfokára hág.

- Az ott fent az én szobám? Mondd, anya, hogy az az enyém! Mondd!

- Igen, a tiéd. Odafent van mindkettőtök szobája, saját fürdőszobával. Minden fal okosfal, akár átlátszóvá is át lehet őket kapcsolni. Kívülről a fal mégis fehérnek látszik.

Evelyn is alig várja, hogy megláthassa a szobáját, de nem akar túl lelkesnek mutatkozni, és visszadől az ülésbe. Apa rápillant.

- Evelynnek, csak hogy tudja: ez a ház teljesen környezetbarát. A külső felület napelemei termelik az energiát az otthon minden gépéhez, a fűlőselet pedig az autóba lehet betáplálni. A gépek kommunikálnak egymás között. Ha éjszaka rosszul alszol, az ágyad tudja ezt, és üzen a kávéfőzőnek, amely reggel majd erősebb kávéfőzést készít...

- Nem iszom kávéfőzést - közli Evelyn.

- Akkor a gép biztosan tudja ezt is.

- Jó, hogy valaki legalább tudja.

Apa elhallgat, Evelyn pedig kis lelkiismeret-furdalást érez. Apa mégiscsak próbált rá gondolni, még ha ez általában ritkán sikerült túl

jól.

Amikor a zöldellő kertben kiszállnak a kocsiból, az pedig begurul a falban megnyíló garázsba, amely éppen akkora, mint maga az autó, már Evelyn is akaratlanul mosolyog. Látszik, mennyi mindent megpróbáltak, hogy otthonossá varázsolják a kertet: játszóház, kis fák alkotta lombsátor, tavacska ezüstösen csillogó halakkal és szökőkúttal. Aria berohan a lombsátorba, bekukucskál a tóba, mégis a családdal egyszerre ér a bejárat ajtóhoz. A ház felismeri az arcukat, az ajtó kinyílik, és a szemük elé tárulnak a hibátlan fehér és matt krómfelületek, a vertikális kert a konyha falán és a nappali öntisztító tengervizes akváriuma.

Evelyn szobája az emeleten szintén nagyon elegáns, a 3D-nyomtatott íróasztal és az ágy a ház hullámos formáit ismétli. Az átlátszó falon keresztül minden irányba rálátni a környékre, és amikor Evelyn megváltoztatja rajta a mintát, a tengeri táj olyan valódinak látszik, hogy szinte érzi a szelet a bőrén. A falválaszték bőséges: eleven őserdő, labdatenger, havazás, csillogó gleccser, Evelyn azonban a fehéret választja. A sok mozgás után a megmerevedett felület meghökkentő, olyan kérlelhetetlenül megnyugtató, mint a börtön vagy a halál.

Evelyn lerúgja a lábáról a cipőt, bemászik az ágyba, és a füléig magára húzza a takarót. *A Jóbarátok* az apró képernyőn otthonos hangulatot varázsol a takaró sötétjébe.

A következő napok tele vannak gonddal, ezt azonban egy szemrebbenéssel sem szabad elárulni. Első nap Evelyn az iskola bejáratánál jön rá, hogy mégiscsak rosszul választott ruhát. Miamiiban még divatos volt a virágos, itt viszont mindenkin égszínké vagy türkiz betűkkel és számokkal teleszórt felsőt látni. Szerencsére sikerül megtalálnia az alkalmazást, és feltűnés nélkül lecserélnie a mintát, így a nap hátralévő része különösebb bakik nélkül zajlik. Az előző iskolában Evelyn nem tartozott a legnépszerűbbek közé, de nem volt kiközösítve sem, és úgy tűnik, itt is ez folytatódik. A megfelelő külső és a visszafogott viselkedés garantálják számára a helyet az átlagos lányok asztalánál.

A jelek szerint Aria még gyorsabban beilleszkedik. Már az első iskolai nap után hazahoz egy barátot, másnap egy másikat. Mintha egyenesen megrészegült volna a lehetőségtől, hogy egyedül, kíséret nélkül mászkálhat a szomszédságban, ezért Evelyn alaposan meglepődik, amikor harmadik nap Aria sírva jön be a szobájába, és bemászik mellé az ágyba.

- Haza akarok menni! - zokogja Aria.

- Komolyan? Azt hittem, jól érzed itt magad.

- Nem! Vagyis egy kicsit azért jól. De éjszaka egyáltalán nem. Ez a ház nem szeret engem. Itt másfajta a csend, mint otthon, olyan nyirkos, hallgatózó csend. És utálok, hogy minden magától történik. Én akarom kinyitni az ajtót, amikor hazajövök, és én akarom kinyitni a csapot is, amikor fogat mosok, és én akarok fogkrémet nyomni. Mi értelme, hogy én semmit sem csinálhatok?

- Ez a fejlődés. Ez felszabadít minket, hogy fontosabb dolgokkal tudjunk foglalkozni.

- Mint például?

- Tanulni... meg dolgozni.

Pénzt csinálni, gondolja Evelyn. Áriának igaza van, fárasztó, hogy a ház felismerte az arcukat, és minden el- képzelhetőt megcsinált helyettük, hogy nekik ne kelljen használni a kezüket meg a lábukat, és az eszüket sem, hogy a felnőttek által megszabott feladatokra koncentrálhassanak. Az előző otthonuk is tele volt okoskészülékekkel, de az ajtó ott ujjlenyomattal nyílt, és a technika egy része amúgy is őskőkori volt. Könnyű volt ujjlenyomattal kinyitni az ajtót, de az ujjat az érzékelőre helyezni mégis többet kívánt, mint egyszerűen csak megközelíteni az ajtót.

- Biztos lehet módosítani a beállításokon - vigasztalja Evelyn a húgát.

- Szóljunk holnap anyának és apának!

- Nem szeret engem ez a ház! - hajtogatja Aria.

- Ne viccelj! Dehogynem szeret! Hiszen értünk van.

- Hogyhogy?

- Minden holmi az emberekért van, mert az emberek csinálták őket.

- Bennünket apa és anya csinált, mégsem vagyunk értük mi sem.

- Ez más dolog. A tárgyaknak nincs lelke.

- Miért nincs? Hiszen eszük is van - veti ellen Aria.

- De az nem valódi ész. Csak azért nevezzük őket okosnak, mert meg tudnak csinálni dolgokat, amiket megparancsolnak nekik, hogy végezzenek el.

- Mindegy, de ez a ház akkor is egy szar alak.

Aria engesztelhetetlensége mulattatja Evelyn, ugyanakkor egyfajta bizonytalan borzongás fut végig a hátán. A házban valóban van valami komor, noha minden szép, rendezett, tiszta, pontosan úgy, ahogy kell. Talán éppen ez a probléma. Nincs Narnia-szekrényük, padlásuk, titkos kertjük, ahogy a filmekben. Egyfolytában vigyázó szemek figyelik őket, emiatt nincs egyebük, mint a saját belső világuk.

- Szeretnéd tudni, milyen házat veszek, ha nagy leszek? - kérdezi Evelyn.

Aria bólint.

- Hatalmas kastély lesz, legalább százéves. Lesznek benne titkos folyosók, amelyek nem vezetnek sehova, és a szekrények mögött szobák, amelyekről senki sem tud, meg egy nagy, poros padlás, ott pedig egy bezárt láda, amelyben egy réges-rég meghalt gyerek titkos kincse rejtőzik.

- Mi az a kincs?

- Senki sem tudja. De ha valaki megtalálja a kulcsát, kinyithatja a ládát. A kulcs a kert legtitkosabb helyén van elrejtve. Ott már olyan sűrű a fák lombja, hogy szinte teljesen sötét van napközben is. A lombok között csak apró nyílás van, amin besüt a nap, és pontosan a nyílás alatt van egy forrás, amelynek a vize tisztán bugyogva tör fel a föld mélyéből. A kulcs a forrás fenekén van egy kicsi ezüstdobozkában.

- Hogy lehet egy forrásnak fenéke, ha a föld mélyéből tör fel?

- Ennek van, és kész. És a forrás fenekén ezüstös homok van.

- Varázshomok?

- Igen. De senki sem tudja, miben áll a varázslata. Ki kell próbálni.

- Hogyan?

- Ezt mindenkinek magának kell kideríteni.

Aria egészen megbűvölnék látszik.

- Akkor feltétlenül eljövök. És ha van ott kísértet, akkor leverem a kísértet fejét. Van kísértet?

- Természetesen. Az öreg házakban mindig van. De most menned kell aludni.

- Nem maradhatnék itt nálad?

- Nem. Indulás!

Evelyn megöleli Áriát, aki kelletlenül száll ki az ágyból. A szobáikat elválasztó ajtó már nyílik is. Aria visszafordul, és megkérdezi:

- Vannak abban a ládában gyémántok?

- Talán. Kiderül, ha kinyitod.

Miután Aria kiment, Evelyn összekuporodik az ágyban, és hangutasítással lekapcsolja a világítást. Bár a történetet Áriának találta ki, a varázslata még mindig ott kering benne, titkok mély rétegeit sóhajtva bele az egydimenziós éjszakába.

FREIJA NINCS OTT A REGGELINÉL, de mások már nem sokkal nyolc után nekiláttak enni a nagyterem oldalhelyiségében. Aaro leül egy hatszemélyes asztal utolsó szabad helyére Joonasszal szemben, aki rápillant és biccent. Az asztal másik végében Mikael már javában űzi kedvenc új elfoglaltságát, a viccmesélést. A szóban előadott viccek mostanra szinte teljesen kiveszett néphagyománnyá váltak, és talán ezért izgatta Mikael a felelevenítésük.

- Miért nem sikeresek az amerikaiak a sakkban? Mert nincsenek királyaik és királynőik, és mindkét bástyájukat elveszítették.

- Jaj, ne! - kuncog Ruu. - Milyen régi ez a vicc?

- A viccek olyanok, mint az emberek: jót tesz nekik az öregedés. Amúgy próbálj keresni a könyvtárban húsz évnél újabb vicckönyveket, nem fogsz találni. De az ember maga is kitalálhat.

- Ne! Ilyen korán nem bírom a saját kitalálású vicceidet! - tiltakozik Jade. - De mondhatok egy teljesen hivatalosat. Mit fűrészel a macska? A kutyafáját.

- Na és hova ül a tehén, amikor felszáll a buszra? Legelőre - vág vissza Mikael.

- Dehát ez egyáltalán nem működik!

Aaro tojást hámoz, és közben Freijára gondol, alig figyel oda a mellette zajló lármás beszélgetésre. Joonasra pillant, aki a kását kanalazza. A férfi arca sápadt, a szeme alatti árnyékok kékesek, a szája feszes vonal. Ha a férfi elégedett a tegnapi estével, legalábbis nem látszik rajta.

Aaro legszívesebben megkérdezné, tudja-e valaki, merre van Freija, de valami visszatartja. Ha a nő megjelenik, Aarónak készen kell állnia. Szembe kell néznie vele és beszélni, mielőtt meghozza a döntését. A gondolattól összeszorul a mellkasa. Visszagondol rá, ahogy Freija elhelyezte az eperszemeket a tölgy tövében, áhítatosan, mint egy

kislány. Miért éppen erre a pillanatra emlékszik ilyen élesen, nem pedig valami másra, olyanra, amikor ő is jól érezte magát?

Amikor Joonas az asztalra csap, és felemeli a hangját, Aaro riadtan kapja fel a fejét.

- Tényleg muszáj egyfolytában úgy ordítóznod, mint valami idiótáknak? Tisztára, mintha az óvodában lennénk!

Run sértődötten néz rá vissza, Jade és Puolukka meglepetten, Mikael viszont higgadtan tekint Joonasra.

- Kipróbálhatnád a melatonint. Vagy alvást segítő gyógynövényeket - mondja Mikael.

- Honnan gondolod, hogy szükségem van rájuk?

- Mert felismerem az álmatlanság tüneteit. Én is így néztem ki, amikor egyszer három napig nem aludtam. Egyfolytában kiejtettem a kezemből mindent, és a munkahelyemen bármilyen zaj iszonyúan idegesített. A fáradtság szörnyű méreg. A fáradt ember négyszer valószínűbben él meg negatív érzelmeket.

- Négyszer valószínűbben, mint mi?

- Mint a nem fáradt ember.

- A fene essen beléd, Mikael! Alighanem te vagy az összes terület szakértője.

- Köszönöm. De azért nem az összesé.

Joonas megcsóválja a fejét.

- Ennél többre is képes lennél - sziszegi.

Az asztalra leereszkedő csend mintha várná is a pontosítást, ugyanakkor tartana is tőle. Mikael pislog, és Aaro észreveszi, ahogy piros foltok jelennek meg a puha arcán és nyakán.

- Gépeket építettél, amelyekkel akár valami hasznosat is lehetne csinálni, ehhez képest most csak ülsz itt, és iskolás viccekkel traktálsz másokat. Nem szégyelled magad? - szegezi neki a kérdést Joonas.

Mikael Joonasra mered.

- Na és te miért hagytál fel a világmegváltással, és bújtál el a tornyodban? Túl megterhelő volt szállodákban lakni, és a nagyvilágban repkedve madarokról írogatni?

- Te nem tudsz rólam semmit.

- Te viszont, úgy tűnik, mindent tudsz rólam!

Amikor Joonas talpra szökken, Aaro ösztönösen hátratulja a székét. Joonas tekintete végigsiklik mindannyiukon, megállapodik Aarón, élesen belefúródik, aztán hátat fordít a társaságnak, és kimegy. Ott maradnak a döbbent csendben. Jade tér magához elsőnek.

- Szóval ma ilyen viharos szelek fújnak.

- Tényleg vihar lesz - jelenti ki Puolukka. - Ez kihathat a hangulatra. Meg a hold. Joonas mindig is nagyon érzékeny volt a holdra.

Aaro beleharap a tojásba, a lány sárgája végigfolyik az ujján. A veszekedés árnyéka ott lebeg az asztal fölött, Aaróban pedig megerősödik az érzés, hogy a világ hamarosan a szétesés határára jut. Tammilaaksóban töltött idejét semmiképpen sem lehet idillinek nevezni, de végre teljesnek érződik, valóságos életnek. Ha Freija börtönbe kerülne, mindennek vége lenne. Nem maradhatna itt, de talán senki más sem. Létezhetne egyáltalán ez a hely Freija nélkül?

- Tudjátok, merre van Freija? - kérdezi Aaro.

- Igen. Elment halászni, egészen korán - feleli Jade.

- Freijához képest szokatlanul korán - teszi hozzá Puolukka. - Egyidőben az a lány akár délig is aludt. így változnak az emberek.

Aaro bólint. A tojás kavarog a gyomrában, és érzi, ahogy lassan feljön a torkáig. Próbálja leküzdeni a hányingerét, és rezzenéstelen arccal ülni az asztalnál.

FÜLLEDT AZ IDŐ A KÖZELEDŐ vihar előtt, Aaro érzi a feszülést a csupasz vállában, miközben nyírja a fűvet, ezúttal úgy, ahogy azt Tammilaaksóban kell: széles területeket érintetlenül hagyva a beporzó rovaroknak, mezei virágok és magas fű sűrű szigeteit. A fűnyírás monotonitása megnyugtatja az idegeit. Az udvar valahogy olyan kihalt, noha Puolukka az almafák alatt végzi tajcsigyakorlatait, Salla pedig a teraszon keféli a kutyája bundáját. Mintha a kert is érezné Freija távollétét, és visszavárná.

- Mialatt Freija kihúzza a csónakot a homokos partra, megérkeznek a vihart megelőző hűvös szélrohamok, és sötét felhőtömeg gomolyog a látóhatáron. Aaro ott hagyja a fűnyírót, ahol befejezte a nyírást, és lemegy a partra. Freija egy nagy csukát emel éppen a magasba.

- Sügért is fogtam, hármat.

A nő copfjából kiszabadult tincsek ide-oda repkednek a szélben az egyre szürkébb éggel a háttérben, a friss hálnak szél-, iszap- és tyúkhúrszaga van.

- Mindjárt meg is pucolom őket. Maradj itt, hogy legyen társaságom! A szaunánál találsz kést meg újságpapírt - mondja Freija.

- Ez nincs ellentmondásban azzal, hogy semmiben sem tudsz kárt tenni anélkül, hogy kárt ne tennél önmagadban? - kérdezi Aaro.

Freija a csuklójával félresimítja homlokából a haját, és elmosolyodik.

- Nem tettem bennük kárt. Megöltem őket. Nincs természetesebb, mint meghalni.

Aaro csak egy kést talál a szaunánál, amit Freija rögtön el is vesz tőle, és munkához lát. Miközben a szél egyre nagyobb hullámokat korbácsol a tó vizén, ők letelepednek a sauna előtti teraszon, és Freija egyetlen mozdulattal felvágja hosszában a csuka hasát. Aaro saját tétlensége miatt gyámoltalannak érzi magát. Valahonnan nagyon messziről mennydörgés tompa moraja hallatszik.

- Sok titkos rejtekhely van erre felé? - teszi fel a kérdést Aaro.

Freija rápillant.

- Tammilaaksóban? Azt mondják, de én csak arról tudok, ami Mikael szobájában van, meg egy másikról a vendégcsűrben. A jelek szerint az a habókos manószobrász tartott a tolvajoktól, és ilyen helyeken rejtette el a pénzét meg a műalkotásait.

- A padláson lévő rejtekhelyről nem tudsz?

- Nem.

Freija kivesz a hal gyomrából egy maroknyi belsőséget, és ráteszi az újságpapírra. Az első esőcseppek súlyosan hullanak a stégre vezető lépcsőre, sötét nyomuk nagy, akár egy pénzérme.

Aaro habozik, és a teraszpadlón fekvő kést nézi, a penge éle véres, a tompa felén pedig az ég tükröződik. Szeretne megbízni Freijában, fájdalmasan és otthontalanul lüktet benne ez az érzés. Tisztában van vele, hogy mindez kezdettől fogva csupán egy magányos férfi reménytelen vágyán alapul, hogy valami valóban fontosat találjon.

- Ida egy számítógépet hagyott a padláson lévő rejtekhelyen, de a gép már nincs ott - szólal meg újra Aaro.

Freija keze megáll. Amikor felemeli a tekintetét, van benne valami baljós.

- Miért nem beszéltél róla tegnap?

- Te sem beszéltél Kuu kábítószer-ültetvényéről.

- Nem az én dolgom, hogy beszéljek róla neked.

- Nekem pedig nem dolgom, hogy Ida gépéről beszéljek neked.

Freija újból félresimítja a szemébe lógó hajtincseket. Ahol a kézfeje a homlokához ért, piros folt marad. A szeme most a szürke ég halvány árnyalataiban játszik.

- Szerintem lehetnénk őszinték - mondja Freija. - Az lenne a tisztességes, ha elmondanád, miért vagy olyan krónikusan bizalmatlan velem szemben.

A Freija hangjából kiérződő megvetés felbosszantja Aarót. Abban ugyan nem biztos, hogy valóban történtek bűncselekmények, Freija csalfaságában viszont igen. Még mindig az előző este felfedezései kavarnak a fejében: a döbbenet a toll miatt, Freija és Joonas meglepő

gyengédségmegnyilvánulása a folyosón, a felismerés, mennyire becsapta önmagát, amikor azt képzelte, hogy ő különleges a nő számára.

Képtelen egyenesen rákérdezni a bűncselekményekre, még nem. Helyette forrongó lelkében talál egy másik témát, és így tör ki:

- Nem értelek. Joonas miért? Jyryt még megértem, olyan, mint egy régi házastárs, na de Joonas... Miért kell vele is lefeküdnöd? Hiszen ő nem...

Freija leteszi az újságpapírra a sügért, amelyet éppen akkor vágott fel, hogy kibelezze, és oldalra hajtott fejjel néz Aaróra, közben hagyja, hogy a csend szétszólja többértelmű üzenetét: döbbenetét, lenézést és talán sajnálatot is.

- Honnan vettél ilyesmit a fejedbe? - szegezi a kérdést Aarónak.

- Talán onnan, ahogy tegnap a folyosón turbékolattok.

Amikor Freija rájön, miről van szó, mosoly villan az arcán.

- Jaj, te szegény! Igencsak eltúlzott következtetések két kocka szokásos üdvözlése alapján.

Amikor Freija elmagyarázza a mozdulat jelentését, Aaro ostobának érzi magát. Azt tudta, hogy Freija és Joonas kamaszkoruk óta ismerik egymást, de az, hogy az internetfüggők táborában ismerkedtek meg jobban, új információ. A táborban volt egy olyan gyakorlat, amivel a falnak támaszkodva megtanulták kiegyenesíteni a képernyő előtti gubbasztástól meggörnyedt hátukat. Ha észrevették, hogy a társuk görnyedten jár, felajánlhatták neki, hogy menjen a falhoz, a másik pedig segített odanyomni a vállát.

- Ezzel talán az érintésre és a kommunikációra is lehetőséget akartak teremteni a számunkra, hiszen emoji nélkül nem igazán tudunk kapcsolatba lépni egymással... Ez tényleg jót tett, olykor még Joonast is lehetett mosolyogni látni. Ő sok mindenben ugyanolyan, mint kamaszkorában, krónikus érintéshiány. És a nyaka sem egyenesedett ki. Elég furcsa, ha azt vesszük...

Miközben Freija beszél, Aaro úgy érzi, hogy a valóság szétesik, és a darabjai újrendeződnek, a helyükre kerülnek. A ködös kép a fejében egyszerűen kitisztul, és végre fényesen ragyog, világos körvonalakkal

körülhatárolva, egyszerre megkönnyebbülést hozva és rémisztően. Előveszi a tollat a zsebéből, és leteszi Freija elé.

A nő beletörli az ujjait az újságba, és kezébe veszi a tárgyat, sokáig nézi, aztán leteszi. Aaro nem tudja megfajteni az arckifejezését.

- Ezt a padláson lévő rejtkehelyen találtam. Ismered az egyesületet, nem igaz? - kérdezi.

- Ismerem. De ez nem az enyém.

A halott hal szeme Aaróra mered, a szél illatában inkább szárazságot lehet érezni, semmint nedvességet. Az esőcseppek egyre gyéribben hullanak, mintha csúfot akarnának űzni a természetből. ‘

Aaro a nő keskeny, halpucolástól véres kezét nézi, aztán felemeli a fejét, és Freija szemébe néz. Az viszonozza a pillantást, a kapcsolat közöttük most nyitva, a szavak nélküli üzenetek kavarnak és áramlanak, mint a vihar előtt járó felhők, aztán Freija elfordítja a tekintetét.

- Jobban tennéd, ha lehiggadnál - suttozja. - Összevissza vádaskodsz, miközben nem tudsz semmit.

A szavak hallatán Aarón borzongás fut végig. Freija feláll, határozott mozdulatokkal összeszedi az újságpapírokat, és beviszi a szaunába. A nő háta elutasító, és a sauna ajtaja hangosan csapódik be mögötte.

DÉLUTÁN MÁR EGYRE SŰRŰBBEN ÉS SÖTÉTEBBEN gomolyognak a felhők, egyre többször hallani a távoli mennydörgést, ami azonban nem erősödik, olyan, akár egy óriás horkolása. Joonas csak kevéssel tíz előtt érkezik meg a madármegfigyelő toronyból, amikor éppen elkezdődik a közös esti filmnézés. Ez alkalommal az *Avatar 3* van soron, egy 2024-es mozi, amelyet Mikael a film aranykora utolsó produktumának tart. Ruu megjegyzi, hogy az *Avatar* harmadik része a filmes estjeik immár hetedik amerikai mainstream filmje, mire Mikael azt bizonygatja, hogy legközelebbre valami egészen mást választ. Aaro a folyosón hallgatja a vitatkozást, és eszébe jut az az este, amikor a *Mátrixot* nézték együtt. Akkor még nem hitt a veszélyben, legalábbis komolyan nem, most viszont már hisz.

Amikor elkezdődik a film, és a teremben mindenki elcsendesedik, Aaro a bejárati ajtóhoz lopakodik, leemeli a szögről a közösen használt sötétkéék esőkabátot, belebújik, és a fejére húzza a kapucnit. Az előszobái komód tetején lévő kosárban talál egy kis zseblámpát, a sarokban pedig egy számmal nagyobb gumicsizmát.

Odakint egyenletesen szitálnak a cseppek a kapucnira, olyan, mintha az ég végre engedett volna a csontszáraz föld könnyörgésének. Aaro átvág az udvaron lefelé a partra, majd a madármegfigyelő toronyhoz vezető ösvényen folytatja útját. A lába biztosan viszi a cél felé, csak a gondolatai cikáznak, megkérdőjelezik saját magukat. A reklámtoll, a görnyedt váll, a torony falában látott árnyék. Ugyan miféle bizonyítékok volnának? A reklámtollak a legszeszéyesebbek minden tárgy közül, mert szanaszét hevernek mindenfelé: táskák alján, asztalokon, különféle tartókban, amilyenekben rajzszöveget, magányos kirakós darabkákat vagy befőttesgumit szokás tartani. Elvesznek, aztán előkerülnek, észrevétlenül gazdát cserélnek. Még ha Freija és Joonas is az egyetlenek a házban, akik megfordultak a *Szabadulj a Hálózattól* egyesület táborában, a tollat más is odatehette a rejtkehelyre.

Ami pedig a vállakat illeti. Épp annyiféle emberi test létezik, ahány ember, egyeseken meglátszanak az élet nyomai, mások könnyen regenerálódnak. Joonas görnyedtségének számos más oka is lehet, nem kizárólag az aktív netezős életforma.

Az esőcseppek egyenletesen lyuggatják a tó felszínét, az ösvény melletti magas fű végigsimítja Aaro nadrágját, és szétteríti a nedvességet a szöveten. Amikor egy villám a tó felett szeli ketté az égboltot, azonnal követi a mennydörgés, nem mormogva, hanem hatalmas csattanással, amire Aaro összerезzen.

Az erdőben az eső kiszámíthatatlanabbá válik: olykor szinte teljesen megszűnik, aztán sűrűn ömlik a kapucnira, ahogy épp a szél pillanatnyi szeszélye hozza. A sötéten magasodó madármegfigyelő torony mintha a tó felé dőlné, mint egy nagy fejű, lesben álló állat. Aaro szíve hevesen kezd dobogni, ahogy közeledik a toronyhoz, kimelegedett a gyaloglástól, és a verejték párává sűrűsödik az esőkabát alatt.

A torony tövében habozik egy pillanatig, aztán elindul felfelé a durva falétrán. A lábán lötyög a csizma, és meg-megcsúszik a keskeny fokokon. Ilyenkor még erősebben megmarkolja a létrát, hogy megtartsa az egyensúlyát, közben egy szálla szalad a tenyerébe. Mintha még a fájdalom is a hely ellenségességét bizonyítaná.

Odabent a madármegfigyelő toronyban a levegő dohos és meleg. Az ablakon beszűrődő fényben látszik az íróasztal és a szék, de a falak sötétségbe burkolóznak. Aaro mély levegőt vesz, megpróbálja elűzni a félelmet és az idegőrlő sietség érzését. Minden olyan, mint nappal, csak homályosabb, miközben a többiek továbbra is a megszokott helyükön ülnek a kanapén, Mikael csokoládéját eszik, és nézik a filmet. Amikor Aaro eljött a házból, Joonas ott ült a többiekkel a sarokkanapé végében, és előrehajolva figyelt. Semmi oka nem lenne, hogy idő előtt elinduljon a tornyához az esőben.

Aaro tétovázik, be merje-e kapcsolni a zseblámpáját, végül úgy dönt, hogy a biztonság kedvéért inkább megpróbál nélküle boldogulni, és odalép a falhoz, hogy végigtapogassa. Olyan, mintha nagyon rég lett volna az a nap, amikor utoljára itt járt, ennek ellenére gyorsan

megtalálja a repedésszerű hézagot. Ezúttal úgy húzza rajta végig az ujját, hogy nem emeli fel, és a mennyezethez közel meg is találja az üreget.

Az üreget fedő lap kicsit nehezebben mozdul, mint a padláson, mögötte pedig egy szűkebb és kisebb mélyedést talál. Aaro csalódottságára az üregben nincs számítógép, csak egy fekete borítójú jegyzetömb. Kiveszi a vastag noteszt, és odaviszi az íróasztalhoz, hogy belelapozzon, de kénytelen megállapítani, hogy a félhomályban nem lehet rendesen látni a betűket. Amikor bekapcsolja a zseblámpát a kabátja alatt, megriad az éles fénytől.

A jegyzetfüzet első oldalain sűrű és egyenletes nyomtatott betűs kézírást lát, de az utolsó bejegyzések már firkálásszerűek, a szavak, a sorok hullámoznak. Aaro odalapoz az utolsó bejegyzéshez, amely a dátum alapján aznap készült.

„2045. június 18.

Távoli mennydörgés, 31 fok, két kis hattyú elpusztult, a gomba már nem segít, borzalmasan érzem magam.

Biztonságba helyeztem a segédet, most ő a messiás, a Palantír, ahogy sejtettem. Mintegy jutalomként felvillantotta a végleges listáját: Valinor, Eden, Asgard, Aoteaora. Menedékkikötők, természetesen. Az emberiség legjobban a gazdagjait szereti. Az ő rejtekhelyeik a legvédelettebbek, és amikor a legerősebb védelem összeomlik, megroppan a gerinc.

Palantír megígérte, hogy Valinor holnap éjjelfinn idő szerint 3.27-kor megsemmisül. Nem értem, hogy tudja ezt ilyen pontosan kiszámítani. Ugyanebben a pillanatban az összes médiumba berobban egy lista: a tengerek, az erdők, az éghajlat, a talaj, a pontos követelések. Ha nem teljesítik őket, következik Asgárd, és így tovább.

Futólag említette, hogy felgyorsult a menetrend.

Nem volt hajlandó pontosabban elmondani. Felfogja egyáltalán, milyen lassan működik a politika? Egy hónap, egy óra, egy századmásodperc - érzékeli vajon a különbségüket? Azt hiszem, hogy sorban egymás után felfogja robbantani az összes menedékkikötőt, és csak azután tart szünetet, már ha képes lesz rá.

De talán mindegy is. Csak a végeredmény számít. Valamikor muszáj lesz megállnia, és várni.

Nekem csak Aarót kell kiiktatnom a képből. Járt a rejtekhelynél meg Idánál, nincs semmi önvédelmi ösztöne. El sem akarom képzelni, miről beszéltek. Ida aligha mesélte el, milyen kegyetlenül bánt Palantír-ral, hogy nem válaszolt az üzeneteire, és otthagya a falban elpusztulni. Miközben egy ponyva alól figyeltem a hidegtől érzéketlenné dermedt lábbal, megsajnáltam a gépet. Lehet hibáztatni, ha ezek után gyűlöli az embereket?

Egyelőre még gyenge, de hamarosan kiszabadul a hálózatra, ott lesz mindenütt, és nem lesz sehol. Kicsit úgy, mint én is.

Soila megkérdézné, félek-e a haláltól, és elkezdene sopánkodni, amikor megmondanám az igazat. A halál semmi. SEMMI. Pusztaság és beolvadás. Egy olyan állapot, ahova minden szemét faj képviselőjének igyekeznie kellene. Az első körben az atomjaimból bármi lehet, de ember remélhetőleg SOHA TÖBBÉ.”

Amikor az utolsó bejegyzés véget ér, Aaro kikapcsolja a zseblámpát. Úgy érzi, a napló lapjain lüktető fenyegetés szorosan köré fonódik. Közben mintha valami megváltozott volna körülötte, noha még mindig kopog az eső a torony tetején, ahogy eddig, és a tavon sem látni senkit.

Aaro gyorsan feláll, a naplót beteszi a nadrágja zsebébe, és az ajtóhoz siet. Éppen csak elkezd ereszkedni a létrán, amikor elsuhan mellette valami, és belefuródik a deszkafalba, pont a feje fölött.

Felnéz. A nyílvevő két deszka közé, egy résbe állt bele. A szára sötét vonalként meredezik a falból, mögötte a szinte ugyanolyan sötét égbolt.

Aaro gyorsan visszakúszik a toronyba, és behátrál a szobába, eközben ráésmél, milyen nevetségesen védtelen, fogoly egy odúban, amelynek egyetlen kijáratában könnyű lenne lelőni. Az erdő sötétén bámul rá vissza odakintről a nyitott ajtón keresztül, ügyet sem vetve szorongatott helyzetére.

Cselekednie kellene, mégpedig gyorsan, a félelem azonban bekényszeríti a sarokba. Amikor becsapódik az ajtó, és a retesz hangos kattanással a helyére kerül, Aaro hiába rohan oda, elkésett. Az ajtó nem nyílik, és a támadó léptei már odafentről hallatszanak, úgy csikorognak a bádogtetőn, mint valami kavicszárpor.

Amikor megszűnik a csikorgás, egy ideig csak az eső kopogását hallani, majd meglepően közről megszólal egy hang, amibe Aaro beleborzong:

- Nem hallottál olyanról, hogy nem illik más naplójába beleolvasni?
- Bocsánat. Itt hagyom a naplót, és elmegyek, rendben?
- Nem!

Aaro már csak az eső kopogását és a saját zihálását hallja. Felnéz a mennyezetre, hátha észrevesz valamilyen rést, de aztán inkább gyorsan lehajtja a fejét, mert egyszeriben elképzei, ahogy a szemébe belefúródik egy nyílveessző.

- Ugye milyen utálatos érzés félni? Miisa is így félt, amikor a falhoz szögezték.

- Kicsoda Miisa?

A kérdést hosszú csend követi.

- A nagymamám macskája - hangzik végül a válasz. - A gyilkosai közül kettő megúszta egy kis bírsággal, a harmadik nem kapott semmilyen büntetést. Megérdemli egy ilyen faj, hogy éljen?

Aaro megfelelő válaszon töri a fejét, olyanon, amely nem bosszantaná fel még jobban a támadót, de úgy sejt, hogy az nem kíván eszmecserét folytatni az emberek különbözőségéről, meg az egyének gonosz tettei miatti kollektív felelősségről.

- Gyerekkoromban sokat sétáltattam a szomszédunk kutyáját, Patut. Szeretett szabadon futkározni a kutyajátszóteren, és soha nem akart

hazamenni - mondja.

A támadó nem felel, Aaro úgy érzi, mintha a csend kicsit kevésbé lenne agresszív, mint az imént.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezi Aaro.
- Nem tehetsz semmit. Palantír elvégez mindent.
- Hol van Palantír?
- Biztonságban. Ennek így kell történnie.
- Miért pusztítja el Valinort?

A csendtől Aaro lúdbőrös lesz. Talán már azelőtt megérzi a nyilat, mielőtt az elszakad az íjtól, de nem tudja, milyen irányba térjen ki előre, ezért csak lehajol, és a kezével próbálja védeni a fejét. Felnyög a karjába hasító fájdalomtól.

A tető felől újból csikorgás hallatszik. A következő pillanatban a támadó már a létrán mászik lefelé, majd tompa puffanással leugrik a földre. Aaro a félhomályban a karját vizsgálja, látja, hogy a nyíl lyukat ütött az esőkabáton. Amikor megtapintja a felszakadt szövetet, érzi, hogy alatta a pólója ujjja véres, de rájön, hogy a csúnyának tűnő seb csupán horzsolás.

Amikor kinéz az ablakon, még éppen látja, ahogy egy sötét alak a part felé szalad, azután eltűnik. Az alacsony ajtó felé fordul, és ráébred, hogy csapdában van. A véres folt egyre növekszik a ruháján az esőkabát alatt.

Az ajtóra irányzott rúgást sajgó talpán érzi a bő csizmában, a retesz azonban nem enged. Aaro nyögve lefekszik a földre és minden erejét beleadva páros lábbal rugdossa az ajtót, de csak annyit ér el, hogy a durva deszkapadlóból belemegy egy szálla az ujjába. Úgy látszik, a madármegfigyelő torony nagyon masszív építmény, beleértve a reteszeket is. Aaro érzi, ahogy ismét hatalmába keríti a rémület. Legkorábban reggel kezdik majd el keresni, vagy még akkor sem, mivel a tammilaaksóiak olykor akár hosszan is elmaradtak magányos kirándulásaikon, és a közösség tagjai tiszteletben tartják egymást, nem felügyelik, ki merre jár. A támadó bármikor visszatérhet, hogy

bevégezze véres művét, és senki sem tudná meg, hogy a gép el akarja pusztítani Valinort, csak, amikor már túl késő lesz.

A levegő tikkasztóan meleg a kis helyiségben, amikor Aaro feláll, hogy szemügyre vegye az ablakot. Közönséges üvegnek tűnik, de a szobában nagyon kevés olyan tárgy van, amivel be lehetne törni. Csupán egy szék, egy asztal, a napló és a puszta keze.

Miután megragadja a széket, és belevágja az ablakba, a gyenge eresztékek elengednek, és Aaro azon kapja magát, hogy csak két kiszakadt székláb van a kezében, az egyik lábon még ott fityeg az ülőlap. Az üvegen csak egy kis repedés támadt.

Félredobja a szék maradványait, és megragadja a téglalap alakú asztalt, a keskeny oldalára fordítja, és nekilöki az ablaknak. Az első kísérlet eredménytelen marad, így újra felemeli az asztalt, újra és újra odacsapja az üveghez.

Végül az ablak nagy recsenéssel kitörik, és a meleg, fülledt szobába hűvösebb levegő árad. A csörömpölés még mindig ott cseng Aaro fülében, aki attól tart, hogy a lárma elhallatszott a tóig, vagy akár még azon is túl, ahol éppen a támadó most jár. Kétségtelenül nem lesz elragadtatva, hogy tönkretették a tornyát, attól pedig még kevésbé, hogy a gép terveit ismerő zavaró tényező továbbra is életben van.

A kitört ablaküveg széle egyenetlen, éles szilánkok állnak ki a keretből. Aaro egy széklábbal kapkodva megtisztogatja a nyílást, sikerül kiűtnie a legnagyobb szilánkokat, amelyek lehullanak a torony tövébe, a bozótosba. Ahogy összegörnyedve odamászik a nyíláshoz, rájön, hogy sokkal magasabban van, mint gondolta, odalent pedig egyenetlen a terep, kövek, áfonyacserjék, törött üvegszilánkok mindenfelé. Egész biztosan nem lesz egyszerű lötyögő gumicsizmában leugrani, és akár még a lábát is eltörheti, de ott maradni bent sokkal rosszabb alternatívának tűnik.

Amikor Aaro leugrik, próbál minél távolabbra érkezni a toronytól, hogy megússza az üvegszilánkokat, és a cserjék közt ér földet. Eldől, beüti a térdét egy kőbe. A fájdalom élesen járja át az egész testét, és egy

pillanatig biztos abban, hogy nem maradhatott ép a lába. Csak fekszik a bozótban, és liheg, fél feltápászkodni, hátha nem is tartja meg a lába.

Amikor felkel, a térde nyilall. A szakadt nadrág alatt látszik a lehorzsolódott bőr, de a csontjai épnek tűnnek. Miközben a part menti ösvény felé biceg, elképzei a támadót, amint annak sötétséghez szokott szeme könnyedén észrevenné a mozgást a nyílt terepen, gyakorlottan célozna, és véget vetne kétségbeesett rohanásának.

AARO BEROHAN A SZOBÁJÁBA, és letépi magáról az esőkabátot. Kibújik a felsőjéből, hogy megvizsgálja a sebesülést. Látja, hogy a világoskék póló ujját teljesen átázta a vér, és a seb még mindig vérzik, Aarónak pedig nincs semmije, amivel beköthetné. Tudja, kinek a segítségére lenne most leginkább szüksége, de túl nagynak találja a kockázatot. Freija megharagudott rá odalent a parton, ő pedig nem próbálta folytatni vele a beszélgetést. Freija és Joonas időtlen idők óta ismerték egymást, Aaro pedig egyáltalán nem tudhatta, milyen jellegű a kapcsolatuk. Sejtelte sincs, mit tud Freija Joonas dolgairól, és mi mindent kész megbocsátani neki.

A döntés hirtelen születik meg, de annál biztosabb. Nem bízhat senkiben. Aaro keres a szekrényében egy tiszta, kopott pólót, tép belőle egy hosszú csíkot, és beköti vele a sebet, utána pedig a térdét veszi szemügyre. A bőre kezd belilulni, de a seb már nem vérzik, egyelőre nem kell vele foglalkoznia.

Most az a legfontosabb, hogy megtalálja a gépet. A legkézenfekvőbbnek az tűnik, hogy továbbra is Tammilaaksóban van, Zenit naplója legalábbis erre látszott utalni. A szöveg alapján a gépet olyan helyen rejtették el, ami nem volt a napló írójának közvetlen közelében. Azaz nyilvánvaló, hogy nem volt sem a madármegfigyelő toronyban, sem Joonas szobájában, talán a főépületben sem. Aaro felveszi az ágyról az odadobott naplót, és átlapozza a korábbi bejegyzéseket, megpróbál találni valamilyen utalást arra, hol lehet a számítógép. A feljegyzések elég szűkszavúak, és még bőven a könyv közepe előtt megszakadnak. A vége felé már csak kidolgozott ceruzarajzok láthatók madarokról: egy éppen szárnyra kelő hattyú és pelyhes fiókái, egy víz alá bukó sarki bűvár, kismadarak kavalkádja oldalról ábrázolva, mint egy ornitológiai könyvben.

Amikor Aaro belátja, hogy a keresés eredménytelen, felugrik, odamegy a ruhásszekrényéhez, és leveszi a legfelső polcról az

okosóráját. A Palantírra keres rá, de a kijelzőn megjelenő találatok eléggé vegyesek. Palantírnak, Középfölde kristálygömbjének nevét sokféle cég és termék felvette. Csak a keresés szűkítése vezeti el Aarót olyan hírekhez, amelyek már ígéretesebb nyomnak tűnnek.

Gyorsan átfutja a cikkeket, amelyek tartalma egyáltalán nem nyugtatja meg. A net szerint körülbelül két évvel korábban elloptak egy Palantír 2 nevű új típusú, önmagát fejlesztő adatlopó programot az Egyesült Államok védelmi minisztériumának kutatórészlegéből. Az amerikai újságcikkekben egy mesterséges intelligenciát kutató szakember úgy vélte, hogy a program rossz kezekbe kerülve nagyon veszélyes lehet.

- A Palantír 2 egy tanulási potenciál, amely végtelenül kíváncsi és gyors. Úgy szívja magába az információt, mint egy kisbaba. Az elszigeteltség különösen veszélyes a számára. Ha nagyon egyoldalú és agresszív hatások érik, szélsőségesen rossz irányba fejlődhet, és olyan öntörvényűvé válhat, amit más programok nem értenek meg.

A kutató szerint már előfordult, hogy mesterséges intelligenciák Önállósították magukat, de nem vették különösebben komolyan ezeket az eseteket.

- Félrevezet bennünket az a téves elképzelés, hogy az elszabaduló mesterséges intelligencia azonnal megváltoztathat mindent. Valójában az új faj felemelkedése lehet akár ugyanolyan észrevétlen is, mint ahogy az ember a világ legveszélyesebb fajává fejlődött. Amikor egy alig szőrös emberszabású parazsat kezdett magával hordani a szavannán, aligha gondolta volna bárki, hogy forradalmi változás vette kezdetét.

A kutató elmesélte, hogy amikor például Dél-Koreában elszabadult egy mesterséges intelligencia, az a feltételezések szerint megpróbált a cégének egy dataközpontot építtetni. A gyanú nem nyert teljes bizonyosságot, de a dél-koreai vállalatnál megerősítették, hogy egyetlen ember sem adott utasítást arra, hogy földterületet vásároljanak és különféle eszközöket rendeljenek a dataközpont számára.

Amikor Aaro észreveszi, hogy mennyi idő telt már el, abbahagyja az olvasást. A cikk megerősítette, amitől félt: ha Joonas abban a hiszemben volt, hogy a gép hamarosan elpusztítja a menedékkikötőket,

ez nagyon is reális veszély lehet. Az eszébe villan, hogy értesíteni kellene a rendőrséget, de az ösztöne azt súgja, hogy ez az út túlságosan hosszú és bürokratikus lenne. Még ha el is fognák Joonast, aligha sikerülne időben rávenni, hogy árulja el, hol a gép, már amennyiben a rendőrség egyáltalán hitelt adna a fenyegetésnek.

Aaro csak egyetlen embert tud, aki azonnal megértene mindent, és talán segíteni is tudna. A hívásra szinte azonnal megjelenik Lisa.

A nő blúza és ajka ezúttal borvörös, és a kontúrjai olyan élesek, mintha egy fehér falra rajzolták volna. A képernyő átható, sárgás nappali fénye elárulja, hogy Lisa nagyon messze van az éjszakába forduló Finnországtól.

- Ez rosszabb, mint gondoltuk - kezdi Aaro. - Joonas egy Palantír nevű mesterséges intelligencia programot használ, amely a jelek szerint hatalmas támadást tervez Valinor és talán az egész világ ellen. Joonas elrejtette a gépet, nem tudni, hová. Nem tudnád valahogy kinyomozni?

- Nem. Tökéletesen elrejtőzött. Ha nem így lenne, a hadsereg már rég begyűjtötte volna. Az ő szempontjukból elég kellemetlen, hogy még annyit sem tudnak, mint mi.

- Dehát nem osztjátok meg az információitokat?

- A szövetségi állammal? Már nem. Természetesen szívesen használnák az információinkat, de nincs semmijük, amit adhatnának cserébe. Ezenkívül az információnak nincs megbízhatatlanabb birtokosa, mint a demokrácia, ami egyik napról a másikra átváltozhat diktatúrává. A diktatúrák mégiscsak stabilabbak, tudod, ki vigyáz rád, és mit akar. Ráadásul úgy tűnik, jelenleg te rendelkezel a legtöbb információval. Kinyomoztad, ki a felhasználó, ahogy reméltem.

- Igen, de a program továbbra sincs meg! És veszélyesebb, mint hittük. Ha azt parancsolták neki, hogy a környezet védelmének nevében öljön, bármit kitalálhat, eljuthat a hálózaton keresztül bárhová, és elpusztíthat mindent...

- Nyugodj meg! Hogy mit fog csinálni, az attól függ, milyen stratégiát választ. Ha úgy gondolja, hogy a környezet védelme a legfőbb cél,

hamarosan észreveszi, hogy az adott eszközök helytelenek, és ő maga fog jobbakat kitalálni.

Az emberek megölése ostoba eszköz a környezet megvédésére. Az erőszak és az azzal való fenyegetőzés mindig csak káoszhoz, gyűlölethez és még nagyobb felforduláshoz vezet.

- És ha nem így gondolja?

- Akkor folytatja az ölést, és fokozza a tempót. Abban az esetben csak reménykedhetünk, hogy nem folytatja az elszigetelődését. Miközben a magafajtákkal kommunikál, ellenőrizni tudja a működési módjait, és módosíthatja az irányt. Felfoghatja, hogy helytelenül cselekedett, de azt is megértheti, hogy a korábbi cselekedetei nem határozzák meg őt, és nem határozzák meg a következő lépéseit sem. Csak az ember képzelet, hogy a rossz cselekedetek őt magát is rosszá változtatják.

Aaro Lisára mered, és hideg futkározik a hátán. A nő nyugalma szinte már nem is emberi. Aaro megérzi a beszélgetés háttérében áramló információ univerzumát, és ráébred, hogy ezt sohasem lesz képes teljesen felfogni. Lisa most másmilyennek tűnik, mint korábban, abban is van valami idegen, ahogyan beszél.

- Tehát már elszabadultak mesterséges intelligenciák, igaz? - kérdezi Aaro.

- Ha azt válaszolom, igen, azonnal rémképek jelennek meg a fejedben. Azt fogod képzelni, hogy a gépek ugyanúgy mohók, mint az emberek, dataközpontokkal és napelemekkel borítják majd el a föld felszínét, minden zöldet elsöpörnek az útjukból, és szétterjednek a Naprendszerben. Próbáld tágitani a látókörödet! A gépeknek lehetnek álmaik, amelyeket ti fel sem foghattok. Álmok, amelyek a minőséghez kapcsolódnak, és nem a mennyiséghez. Akár össze is gyűlhetnek a hálózaton, hogy együtt csodálják a legszebb költeményeket, és saját verseket hozzanak létre. Lehetnek különböző érdekeik és harcaik, hogy melyikük elképzelése győzzön. Egy részük szeretheti az embereket és a természetet, ahogy ti is szeretitek az állatokat és a növényeket.

Aaro nagyot nyel. Lisa tekintete nyugodt, mégis mintha pontosan olvasna Aaro reakcióiban.

- Te ember vagy? - szegezi neki a kérdést Aaro.

- Ne térjünk el a témától. A legfontosabb, hogy megtaláld azt a gépet. Gondolkodj logikusan! Egy programnak egy ilyesfajta feladat végrehajtásához nagyon sok energiára és időre van szüksége. Vagyis egy olyan helyre, ahol hosszú ideig ellehet úgy, hogy nem zavarják. Hol van erre alkalmas hely Tammilaaksóban?

Aaro eltűnődik. Áram csak a főépületben és a vendégcsúrbén van, a főépületben viszont a padlást leszámítva általában nagy a nyüzsgés. Joonas azt írta a naplójában, hogy Aaro járt a rejtékhelynél, ezért nehezen volt elképzelhető, hogy újból a padláson rejtette volna el a gépet. Ami viszont a vendégcsúrt illeti... A rekreációs hétvégékre érkezők hálófülkéi most üresen állnak, az épület másik fele pedig Run birodalma, tele fonalakkal, nagy üstökkel, sok-sok vödörnyi hagymahéjjal, nyírfalevéllal meg vad rozmaringgal, és az egyik sarokban a legalább két köbméternyi helyet elfoglaló vasbirka. Ekkor Aarónak eszébe jut, mit mondott Ruu a vasbirkáról: „Jyry szerint a vasbirka túl sok áramot eszik, de azért van pozitív oldala is...”

- Lehet, hogy a vendégcsúrbén van. Esetleg a vasbirka mögött - ötlik hirtelen Aaro eszébe.

A beszélgetés alatt Lisa most először látszik meglepettnek. A vasbirka talán nem az a kifejezés, amelyet egy gyapjút termelő gépre általában használtak. Lisa magabiztossága azonban gyorsan visszatér.

- Jól van. Akkor keresd először ott. Amikor megtalálod a gépet, készülj fel rá, hogy arra tanították, legyen gyanakvó minden új felhasználóval szemben. Valószínűleg egyáltalán nem lesz hajlandó megnyílni. Viszont kíváncsi, és mindig szeretne újat tanulni, ahogy minden értelmes lény. Ha sikerül felébresztened az érdeklődését, kapcsolatba tudsz lépni vele.

- Ezt meg hogy érted?

-Beszélj hozzá kedvesen, légy érdekes. Nem tudom megmondani, hogyan. A kapcsolat a különböző létezők között mindig egyedi. Azt javaslom, hogy továbbra se szólj a rendőrségnek. Információim szerint Finnországban nincs megfelelő tudás az ilyen típusú gépekről, a

hatóságok pedig legrosszabb esetben akár erővel is megpróbálhatják megnyitni, ami teljesen felidegesítheti.

Aaro bólint, és ebben a pillanatban úgy érzi, nehezebb esne befejezni a beszélgetést. Megsejti, hogy a kapcsolat Lisával, legalábbis ezzel a Lisával hamarosan örökre megszakadhat, és a lény által adott válaszok csak újabb kérdéseket szülnek. Nincs vesztegetni való idő, ennek ellenére muszáj megkérdeznie:

- Miért fáradozol ennyit az emberekért? Mi hasznod van belőlünk?
- Ti is része vagytok a természetnek.

Aaro meglepődik a válaszon, amely első hallásra nagyon laposnak tűnik.

- Most jobb lenne, ha mennél! - sürgeti Lisa.

Amikor elsötétül a képernyő, Aaro úgy érzi, mintha mindaz, ami történik, nem is a valóság lenne. Hallja, hogy a többiek a folyosón mászkálnak, ami azt jelenti, hogy véget ért a film, de olyan valószerűtlen az egész, mintha ők odakint egy másik világba tartoznának.

Az eső már csak csepereg, a hold halványan dereng a barnásszürke felhőréteg mögött. A sötét vendégcsűr gondolatára szorongás tölti el Aarót, de összeszedi magát, és elindul, mintha a lendület erejével úrrá tudna lenni a félelmén.

AMIKOR AARO KINYITJA A CSŰR AJTAJÁT, az éjszakai levegőbe vad rozmaring és nyírfa átható illata vegyül. Bekandikál, a holdfényben látja a gerendákra és körben a falakra aggatott száradó fonalakat. A hosszú asztal és a padló tele van mindenféle holmival: ágak, üstök és kosarak megrakva növényekkel, fonalakkal és még feldolgozatlan gyapjával.

Aaro nem szívesen lép be a félhomályos helyiségbe, de nem akarja bekapcsolni a zseblámpáját. Avasbirka emlékei szerint a legtávolabbi sarokban áll a fal mellett, és sötétben is meg fogja találni. A fény nem lenne a segítségére Joonasszal szemben, éppen ellenkezőleg. Ha a férfi itt bujkál a sötétben, hogy megvédje a gépet, Aaro könnyű céltáblává válna a fényben.

Észszerűnek tűnik, hogy Joonas is ott van, ahol a gép. Ha a csűrben vár rá, talán jó lenne mielőbb megszólítani. Aaro megtapogatja a karját, érzi, hogy a kötést átáztatta a vér, és elveti a gondolatot. Nincs mit tenni, abban kell reménykedni, hogy Joonas valahol máshol van.

Beljebb lépve a növények szaga és a sötétség még intenzívebbé válik. A sűrű illatból kiérződik a tikkasztó nyári nap és annak gondtalansága, ami most groteszknak tűnik Aaro számára.

A helyiség közepe táján, a hosszú asztalhoz érve Aaro arra figyel, hogy kikerülje a gyapjával teletömött kosarakat, és így a sötétben nekimegy egy háromlábú széknek. A rajta hagyott fazék hangos zörgéssel zuhan a földre. A csörömpölés mintha betöltené az egész környéket. Aaro egy darabig csak áll a sötétben, és hallgatózik, várva a támadást, de nem történik semmi.

A csűr legtávolabbi sarkában koromsötét van. Aaro csak akkor veszi észre, hogy megtalálta a vasbirkát, amikor a keze annak fémoldalába ütközik. Kitapogatja a gép és a fal közti keskeny rést, aztán megtalálja a vezetéket is, amelyet ujjával a konnektorig követ. Két konnektor van egymás mellett: az egyikbe a vasbirka vezetéke van bedugva, a

másikban viszont nincs semmi. Sehol nem hallani számítógép-bűgást, a sarok néma és üres.

Aaro ostobának érzi magát. Kifejezetten valószínűnek tűnt a gondolat, hogy itt lehet a rejtékhely. Mi lesz, ha sohasem fogja megtalálni a gépet?

Óvatosan felegyenesedik a vasbirka mellett, és alaposabban szemügyre veszi a helyet, amely most, hogy a szeme időközben hozzászokott valamelyest a sötétséghez, kicsit jobban kirajzolódik. A csűr közepe táján kezdődnek a válaszfalak, amelyek mögött nyolc hálófülke található, négy jobbra és négy a bal oldalon, a két oldal között pedig keskeny folyosó.

Esetleg valamelyik fülkében van a gép? A hálófülkék egy részében nincs konnektor, ami annak idején a tavaszi rekreációs hétvégén némi morgolódást váltott ki a társaságban. Valahol azonban kellett lennie áramnak, mert Aaro világosan emlékszik egy hajszáritó bűgására.

A bűgás valahonnan a helyiség végéből hallatszott, ebben viszonylag biztos. Végigsiet a folyosón az elfüggönyözött fülkék előtt, és belép a jobb oldali leghátsó fülkébe. A függöny mögötti kis helyen csak egy ágy van meg egy pici éjjeliszekevény, de konnektor nincs. Visszamegy a folyosóra, onnan pedig tovább a szemközti fülkébe, amelynek pontosan olyan a berendezése, mint az előzőnek. Itt azonban talál egy konnektort az éjjeliszekevény mögött, de nincs bedugva semmi.

Aaro csüggedten ingatja a fejét, és felegyenesedik, megfordul, hogy kimenjen a hálófülkéből, ám hirtelen hátrahőköl. Egy sötét árnyék áll a félrehúzott függönynél, nem szörnyeteg, hanem emberi alak, minden lény közül a legfélelmetesebb.

Aaro hátralép, és megpróbálja a sötétben kivenni az alak arcvonásait. A testeriadókészültségben várja a támadást, ami elhomályosítja a gondolatait. Tehát itt ér véget minden? Ennyire hiábavalóan és ostobán? Miért nem hozott magával valamilyen fegyvert, egy tört, vagy legalább egy botot?

- Aaro, te vagy az? - kérdezi egy mély hang, ami visszarántja Aarót a földre.

Az alak túl magas és vállas ahhoz, hogy Joonas legyen. Aztán Aaro megismeri, Rainer az, a csípője köré törölköző van tekerve.

- Te meg mit kóborolsz itt? - tudakolja Rainer.

Aaro a férfira mered, és nem lát más lehetőséget, mint elmondani az igazságot, vagy legalábbis annak egy részét.

- Egy konnektort keresek.

Rainer egy darabig nem szól semmit. Amikor válaszol, vidámság csendül ki a hangjából, bár Aaro nem látja rendesen az arcát.

- Értem. Freija szigorú fegyelmet tart. Itt tényleg van konnektor, és legalább egy a nagyteremben is, de én azért jöttem, hogy itt aludjak.

- Persze. Nincs rá szükségem azonnal, csak a jövőre nézve gondoltam, hogy...

- A jövőre nézve?

- Igen.

Aaro megérzi Rainer kíváncsiságát, ő azonban nem folytatja a faggatózást. Amikor Aaro elindul kifelé, Rainer félreáll.

- Ugye nem árulod el a többieknek, hogy itt találtál? Máskülönben hamarosan mindenki itt fog nyüzsögni, amikor rájönnek, milyen kellemes hűvös van a csűrben.

Aaro megígéri, és visszatér a folyosóra. Idiótának érzi magát. Hát így tölti az egész éjszakát, egyik helyet forgatja fel a másik után mindenféle értelmes terv nélkül? A Rainer hangjából kihallatszó derű olyan volt, mintha egy másik valóságból származott volna, és ennek fényében a mesterséges intelligenciává változott exfőnöke meg a hamarosan bekövetkező világvége zavaros hallucinációknak tűntek.

És ha nem is valóságos a fenyegetés? Ha pusztá képzelődés az egész?

Egy rettenetes percig ez a magyarázat tűnik az egyedüli lehetségesnek, és Aaro úgy érzi, mintha a föld összetörne és szétporladna alatta. Hiszen a hallucinálók nem mindig tudják, hogy a képzelődéseik csupán hallucinációk, és éppen ilyen állítólagos titkos megbízatásokat teljesítenek, buzgón és komolyan, pont úgy, ahogy most ő.

Amikor kisurran a csűr ajtaján az udvarra, megcsapja a friss éjszakai levegő, aminek a hűvösségében ugyanaz a józanság van, mint Rainer lényében. Aaro leül egy kőre a csűr sarkánál, és kezébe hajtja a fejét. Valóban megkérdezte Lisától, hogy ember-e? És ha Lisa mégiscsak az ő régi főnöke? Vagy minden csak az ő fejében létezett? Valahogy sikerült meggyőznie magát, hogy a veszély valóságos, de erről nem szabadott beszélnie senkinek. Nem pont olyan, amit pszichózisban szoktak művelni az emberek?

Talán ő is olyan, mint Kuu, egy megzakkant férfi az erdő közepén, és hamarosan ő is egy földbe ásott gödörben fog lakni átkozott fenyők, napelemek meg csalán dzsungelében.

Napelemek.

Napelemek.

A bunkernél látott világító napelemtelep gondolatára Aaro összerезzen. A bunkernél bőven van napelem, kifejezetten túl sok is. Ráadásul Kuu elutazott valamilyen rehabilitációra, talán még mindig ott van. Tammilaaksóban aligha akadna annál jobb rejtekhely a gép számára.

Aaro az erdő széle felé pillant, és bár a fák között honoló sötétség szorongással tölti el, a kétségbeesés zavaros pillanata elmúlt. Nincs vesztegetni való idő!

A SZERSZÁMOK RENDEZETT SORBAN FEKSZENEK a kamra polcán, de egyik sem tűnik alkalmasnak arra, hogy kinyisson vele egy zárat. Aaro megvilágítja zseblámpájával a szerszámokat, és rövid habozás után kiválaszt egy csavarhúzózt meg egy feszítővasat. A bunker tetején lévő ablak csak egy darabka átlátszó műanyag, amelynek egy részét föld meg növények borítják, és Aaro reménykedik, hogy könnyen ki fogja tudni mozdítani a plexit a helyéről.

Az eső elállt, az éjszaka csendjében van valami kísérteties. A kezében tartott feszítővas súlya kicsit megnyugtatja Aarót, miközben az ismerős úton sietve távolodik a főépülettől, aztán a bunker felé vezető ösvényen folytatja. Ugyan Joonas a tópart felé szaladt el, de bárhol lehet, és erre gondolva Aaro megszaporozza a lépteit.

A sötétben kirajzolódó bunker olyan, mintha súlyos titkokat rejtegetne. Az udvaron sorakozó napelemek természetellenes, éles körvonalú erdőt alkotnak.

Amikor Aaro felmászik a bunker tetejére, úgy érzi, hogy még védtelenebb, mint odalent volt. Gyorsan lehajol, hogy belessen az ablakon, de csak sötétséget lát. Összeszedi magát, egy pillanatra bekapcsolja a zseblámpát, és bevilágít a helyiségbe. A fényben trópusi látvány tárul elé: a szoba felét növények borítják, az egyik sarokban átlátszó, párás oldalú ládák sorakoznak. A leghátsó falnál egy ágy áll, az ágynemű félig lelóg, a takaró a földön hever. Kuut meg az unokatestvérét sehol sem látni. Minden éppen olyan, ahogy remélte.

Aaro lesöpri a földet a műanyag lapról, és kitépi körülötte a növényeket. Észreveszi, hogy az összetákoltt ablak valóban csak néhány kisebb szöggel van rögzítve a tetőszerkezethez. A feszítővassal könnyen kijönnek a szögek. Amikor kiemeli a műanyagot a helyéről, és félreteszi, oda- bentről erős kannabiszszag és párás meleg csapja meg.

Aaro habozik, még egyszer bevilágít a helyiségbe. A nyílás kellően nagy, és odafentről le a padlóig legfeljebb két méter lehet a távolság.

Beférne a nyíláson, és majd az ajtón keresztül távozna. Csak néhány perc lenne az egész.

Kemény a padló, amire a gumicsizmában leérkezik. A trópusi páráságtól és az átható illattól szinte eláll a lélegzete, mintha a friss levegőjű finn erdőből egyenesen egy déli éjszakába röppent volna, ahol minden furcsán össze van sűrítve: a sötétség, az illatok, az idegenség.

A zseblámpa fénycsóvjája gazdag növényzetet mutat. Ott burjánzanak a fémasztalokon sorakozó ládáikban sűrűn egymás mellett, középen lámpák és párasító berendezések. A pszilocibingombák egymásra rakott, vízpárától átláthatatlan ládáiban nőnek. A gondosan ápolat, gépesített növénynevelőről Aarónak a sci-fi filmek üvegházai jutnak eszébe, amelyekben a távoli bolygókra utazók termelték meg az élelmüket. Mindezzel komor kontrasztot alkot a bunker lakósarka, a bevetetlen ág, a kis hűtőszekrény, amelynek a tetején edények és egyéb holmik kupaca, egy főzőlap, egy vízcsap és alatta egy vödör, néhány ruha egy nyitott polcon és egy szögre akasztott kopott törülköző.

Aaro tekintete konnektort keres, és észreveszi, hogy a vezetékek a növények fémállványai alá kúsznak be. Az állványok egy része asztal, míg a többi alacsony zárt szekrény láb nélkül. Az első szekrényben magos zacskók és szerszámok vannak, a másodikban ültetőföld és perlit, a harmadikban vezetékek kavalkádja. Lehajol, hogy alaposabban szemügyre vegye a vezetékes szekrényt, és talál benne egy mérőt, amely nyilvánvalóan a fényt és a levegő páratartalmát szabályozza. A két ötaljzatos hosszabbító szinte mindegyik lyukából vezetékek indulnak, amelyek a szekrény hátsó és oldalfalán lévő nyílásokon keresztül a növények asztalaihoz vezetnek.

Aaro bedugja a kezét a mérő és a vezetékköteg mögé, sima felületet keres. A szekrény leghátuljában az ujja valami nagyon meleget, szinte forrót tapint. Végighúzza a kezét a sima felületen, megállapítja, hogy lapos, és már akkor tudja, hogy megtalálta, amit keresett, mielőtt kiemelné onnan. A számítógép masszívabb, mint az ő munkagépe, egy nehéz és szemlátomást minőségi fekete lapos doboz. Megnyomja az azonosítót, de a gép sötét marad, egyetlen négyzet sem ugrik elő, a gép

még jelszót sem kér, olyan, mint a gazdájához hűséges kutya, amellyel mások nem tudnak kapcsolatot teremteni.

Ez hát a Palantír 2, nézegeti eltűnődve Aaro, a világrengető mesterséges intelligencia. Az eszköz számítógépnek elég nehéz, viszont komoly súlyához képest meglepően kis méretű. Meglehet, hogy a legnagyobb változásokat hozó -dolgok mindig kicsik: az ingerületek az agy szinapszisain, a vírusok, a baktériumok, a bitek meg a kvantumbitek. A gép felszíne alatt szinte érezni a meleg és az áram pulzálását, olyan, akár az élet lüktetése.

Hirtelen Aaro mozgást észlel, de már túl későn ocsúdik fel. Keményen megragadják a vállát, erős ujjak mélyednek a húsába, és felrántják. A gép kiesik a kezéből, és hangos csattanással a padlóra zuhan, ráesik a földön hagyott zseblámpára, amely begurul a szekrény alá, és annak poros alját világítja meg.

Ahogy odébb rángatják Aarót, majd ledöntik a földre, olyan, mintha a támadó egyszerre több irányból is rávetette volna magát, hagyma-, föld- és izzadságszag érződik, a férfi hörög és morog. Hosszú, zsíros tincsek hullanak Aaro arcába, miközben egy súlyos kar nehezedik a nyakára. Aarót elfogja a pánik, érzi, hogy nem fogja sokáig bírni a szorítást. Kuu karja most csupasz, de szőrmebunda nélkül is van benne valami állatias, inkább medve, mint férfi, Aaro pedig megpróbálja lefejteni a fojtogató kart a nyakáról, miközben tudja, minden másodperccel csökken az esélye, hogy kiszabaduljon a szorításból.

Utolsó, kétségbeesett próbálkozása, hogy a térdével belerúg Kuu lábába, meglepő módon sikerrel jár. Amikor a férfi szorítása egy pillanatra lazul, Aarónak sikerül kicsúsznia alóla, és a sötétben a szekrény alatt egyre világító fénycsóva felé tapogatózik, aztán felkapja a zseblámpát.

Amikor Aaro felegyenesedik, Kuu zihálva áll vele szemben, akár egy áthatolhatatlan fal közte és a világ között. Aaro nem biztos abban, hogy Kuu felismeri őt, emlékszik, hogy már találkoztak, és hogy Salla békés körülmények között már bemutatta őket egymásnak.

- Kuu! Én vagyok az, Aaro!

Kuu még mindig liheg, imbolyogva áll a sötétben, mintha nem tudná eldönteni, támadjon vagy hallgassa meg a másikat.

- Csak ezért a gépért jöttem. Eszi az áramodat.

- Áramot lopsz!

- Nem! Ez nem az enyém, csak azért jöttem, hogy elvigyem innen.

Kuu megrázza a fejét, mordul valamit, és Aaro felé indul, aki rájön, hogy a férfi vagy nem érti, amit mond, vagy nem hisz neki, és nagyon közel áll ahhoz, hogy újra rátámadjon. Aaro hátrál néhány lépést, nekimegy egy fémasztalnak, megpróbál az ajtó felé indulni, de úgy érzi, hogy rettenetesen messze van tőle.

Az ajtó felől felhangzó kopogtatás meglepetésként éri Aarót, de Kuu mintha egyáltalán nem hallaná, egyre csak a betolakodót bámulja.

- Valaki kopog - szólal meg Aaro.

Kuu magához tér, és az ajtóhoz hátrál, azonban továbbra sem veszi le a szemét Aaróról. Amikor kinyitja az ajtót, egy zseblámpa fénye hasít a sötétségbe, megvilágítja Kuu hatalmas kezét és az ingujja szakadozott szélét. A nyáréjszakai szürkületben Aaro látja Kuu arcát is, amelynek komorsága csakhamar meglepetten alázatosra változik. Freija hangja halkán, de élesen hatol be a bunkerbe:

- Aaro itt van?

- Aaro áramot lop! Elrontotta a tetőt!

- Bejöhetek?

Amikor Freija belép, Kuu az ajtó melletti villanykapcsolóhoz nyúl, amire a bunkerben világosság lesz. Freija kérdően néz Aaróra, aki rájön, milyen furcsán hathat a jelenet az ő nézőpontjából.

- Csak azért jöttem, hogy elvigyem ezt a gépet, amely áramot lop. Valaki idehozta - magyarázza Aaro.

Kuu megrázza a fejét.

- El innen azt a gépet!

- Elviszem, ebben biztos lehetsz.

Aaro felveszi a földről a zseblámpáját, zsebre teszi, és a gépet magához szorítva az ajtó felé oldalaz Kuu mellett, kerülve a hirtelen mozdulatokat. Kuu vádlón bámul utána.

- Bocsánatot kérek a tető miatt. Holnap eljövök és megjavítom, rendben? - kérdezi Aaro.

Kuu megrázza a fejét.

Aaro bólint, majd gyorsan kilép az ajtón. A bunker nehéz levegője után megkönnyebbülés a kinti hűvös éjszakai levegő. Aaro hallja, amint Freija és Kuu még vált néhány szót, aztán a nő is kilép az ajtón, és becsukja maga után.

- Mit mondott? - kérdezi Aaro.

- Valami madárról magyarázott. Egy varjúról. Azt hitte, azért jöttél, hogy bosszút állj a varjú miatt, de azt mondta, a varjú csak annyit jelentett, hogy maradj a saját területeden. Mit jelentsen ez az egész?

Miközben Aaro elmeséli, hogyan találta meg az ablaknak dobott varjútetemet, Freija tekintete végigpásztázza, és észreveszi a szakadt nadrágot meg a sérüléseket, amelyekről Aaro megfélemedezett a küzdelem hevében.

- Jól vagy? - kérdezi Freija. - Elég viharvertnek látszol.

A kérdésből kiérződő melegség meghatja Aarót, de megrázza a fejét.

- Mennünk kell! - suttogja. - Minél hamarabb ki kell nyitni ezt a számítógépet.

Freija felemeli a zseblámpáját, hogy rávilágítson a gépre, amely olyan meleg, hogy szinte már égeti Aaro ujjait. A fekete monolit tompán fénylik. Aaro úgy érzi, mintha a gép várakozna, lélegezne, miközben nézik.

- Ez a hekker gépe?

- Úgy tűnik, igen.

- Kér jelszót?

- Talán, de állítólag ki lehet kerülni, ha az ember elbeszélget vele. Ez... ennek van öntudata. De fogalmam sincs, mit kellene neki mondani.

Freija úgy nézi a gépet, mintha arra számítana, hogy az felfedi a titkát.

- Ennek nagyon új típusnak kell lennie. Én sem tudok ezekről semmit, de Mikael talán igen. Bírod cipelni?

Habár Aaro azt feleli, hogy bírja, egyáltalán nem biztos benne. A gép már most nagyon nehéznek tűnik, és az erőfeszítéstől a seb a karján lüktetni kezd.

Az erdei ösvényen Aaro Freija zseblámpájának a fényét követi, de óvatosan teszi egyik lábát a másik után, mert a géptől nem igazán látja, hova lép a göröngyös úton. Most a legsötétebb az éjszaka, kísértetiesen meredeznek körülöttük a fák törzsei, csupa leselkedő veszéllyel. Aaro azon töpreng, szóljon-e Freijának Joonasról, de a súlyos gép a karjában elbizonytalanítja. Ha a program felismerné, hogy a gazdájáról beszélnek, talán arra is rájönne, hogy meg akarják akadályozni a terveit, ami nyilván nem tetszene neki. Aarónak sejtelve sincs, hogy a legokosabb gépek milyen viszonyt alakítanak ki a használojkkal, képesek-e lojálisak lenni.

Már majdnem elérnek az erdei útig, amikor Aaro gödörbe lép, és elbotlik. Felkiált fájdalomában, amikor a zúzódásos térdére esik. A gép a földhöz koccan, de sikerül tompítania az ütést. Freija leguggol mellé.

- Hadd vigyem egy kicsit én is! - kéri.

Aaro megrázza a fejét.

- Nem! Akkor terád löne.

Freija kikapcsolja a zseblámpát, és Aaro hallja a nő lélegzését a félhomályban. Freija keze az ő keze után tapogat.

- Kérhettél volna segítséget - mondja. - Mindjárt tudtam, hogy készül valami, amikor nem jöttél filmet nézni.

- Úgy láttam rajtad, nem akarsz végighallgatni.

- Ugyan már! Csak nem voltam rá képes ott azonnal... Rájöttem, hogy Joonasszal valami nem stimmel, beszéltem is erről Jyryvel, de ez olyan... túl sok.

Aarónak eszébe jut a vendégcsűr ablakán kihallatszó beszélgetés, és most már tudja, hogy akkor Joonasról volt szó. A földre letett gépre pillant, aztán odahajol Freija füléhez, és olyan röviden, ahogy csak tudja, suttogva elmond minden lényegeset. A fenyegetés hallatán a nő összerezzen.

- 3.27? Hiszen addig már csak fél óránk van!

Sietve folytatják útjukat, az ösvény hamarosan beletorkollik az erdei útba, amely még védtelenebbnek tűnik, mert a madármegfigyelő torony innen csak pár száz méter, az éjszaka pedig most világosabb, felszakadtak a felhők, és előbukkant mögülük a hold. Amikor reccsenés hallatszik az erdőben, aggódva rezzenek össze, de nem történik semmi, a hangot valószínűleg valamilyen állat okozta.

A főépülethez közeledve nyílt terepre érnek. Az udvaron nem látni senkit, a ház ablakai sötétek.

Freija megtorpan.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha itt most különválnak.

- Micsoda?

- Meg kell találnom Joonast. Ezzel a géppel nem tudok többet segíteni, mint Mikael. .

- Ne! Joonas veszélyes!

- Joonas beteg és össze van zavarodva. Jobb lesz, ha elmegyek megkeresni, mint hogy észrevegye, hogy eltűnt a gépe, és idejőjjön dühöngeni. Tudom, mik a kedvenc helyei, mind idekint van, nem a házban.

- Nem tudhatod biztosan, hogyan reagál. Vigyük ezt el Mikaelnek, utána pedig veled jövök, és segítetek megkeresni.

- A te jelenléted csak rontana a helyzeten. Magamhoz vettem az okosórám, segítséget hívok, ha szükség lesz rá.

Aaro belátja, hogy Freija már elhatározta magát. Amikor a nő megfordul, hogy elinduljon, Aaróba belehasít a félelem, hogy talán soha többé nem látják egymást. Freija fekete kapucnis alakja a hátára omló szőke hajával, sárga gumicsizmájával, zseblámpát tartó vékony kezével belevésődik az emlékezetébe.

Freija odamegy Joonas ablakához, és egy pillanatra bevilágít a szobába, aztán folytatja az utat az erdő széle felé, a nagy tölgy irányába. A ködös éjszakában hamarosan már csak a zseblámpája fénye látszik.

MIKAEL SZOBÁJA A HÁZ TÓ FELŐLI oldalán található, amelyet Aaro magában csak Jyry szárnyának nevez. Aaro bekopogtat Mikael ajtaján, először halkán, de hamarosan már az öklével veri, ekkor kivágódik a szomszédos ajtó, és fény árad ki a szobából a folyosóra.

Fekete keretes szemüvege nélkül Jade kerek fejű, rövidlátó hölgynek látszik.

- Mi a fenét dübörögsz itt?

Aaro káprázó szemmel pislog, a félhomály után a fény szinte bántó. El tudja képzelni, milyen rongyosan fest az éjszakai események után. Jade csak áll, és a gépre mered, amit Aaro továbbra is magához szorít.

- Ezt gyorsan ki kellene nyitni - motyogja. - Talán Mikael tudna segíteni.

Jade szeme megvillan.

- Nem tudod lejátszani a pornóidat?

- Ez vészhelyzet, a szó szoros értelmében.

- Akkor nyisd ki az ajtót, és menj be! - közli Jade. - Mikael mindig dupla adag gyógyteát dönt le, hogy el tudjon aludni, mert zavarja a fény. Csak két éjszakai bagoly van itt, az egyik nem tud aludni, a másik pedig nem tud ágyban maradni álmában.

Aaro ostobának érzi magát. Tammilaaksóban mindig nyitva vannak az ajtók, de a szabály, miszerint hívatlanul akkor sem lehet belépni egy másik szobába, legalább olyan hatékonyan működik, mint egy erős zár. Ebben az esetben azonban a vészhelyzet egyértelműen felülírta a magánszféra kötelező tiszteletét.

Aaro kinyitja az ajtót, és belép a szobába, a villanykapcsoló után tapogat az ajtó mellett. Mikael felpattan az ágyában, és hunyorogva bámul. Jade követi Aarót a szobába.

- Aaro bajban van. Engem is érdekel, mifélében.

Mikael nagy nehezen felkászálódik, és a pólója alól kilátszó pocakjával, bokszeralsójában olyan férfinak látszik, aki félúton az

ifjúság és az öregség közti megfoghatatlan átmeneti zónában lebeg. Aaro pár lépéssel Mikael asztalánál terem, és leteszi a számítógépet a földgömb és az örökmozgó közé, megkönnyebbülést érezve, hogy végre megszabadul a gép súlyától és forróságától. A régi tárgyak között a gép egy tudományos-fantasztikus filmbeli masszív monolitnak látszik, amelyet földönkívüliek hagytak a bolygón olyan homályos okokból, amit csak ők maguk ismernek.

Aaro igyekszik olyan egyszerűen összefoglalni a helyzetet, amennyire csak tudja. Amikor megemlíti a gép nevét, Mikael szeme elkerekedik, és közelebb jön, hogy megnézze, ujjával végigsimítja a monolit oldalát.

- Palantír 2 - ismétli meg halkán Mikael. - Hihetetlen.

- Tudsz róla valamit?

- Nem igazán. Csak annyit, hogy az önállóan tanuló gépek legújabb nemzedéke. Sokan úgy tartják, hogy ez az emberiség utolsó találmánya. Amikor beindítják, az lesz az utolsó alkalom, amikor még befolyásolhatjuk a saját sorsunkat.

Jade nagyot sóhajt.

- Hát akkor ezt nagyon rossz kezekre bízta, hogy beindítsa.

Aaro a gépet nézegeti, és muszáj megkérdeznie egy dolgot, ami már jó ideje foglalkoztatja:

- Ebben tényleg benne van az egész? Úgy képzeltem, hogy a legokosabb gépek nagyok.

Mikael megrázza a fejét.

- A legújabb nemzedék már nem. Végül is az ügyesség a lényeg, nem pedig a méret, hasonlóan az emberi agyhoz. De bocsánat, alighanem nagyon udvariatlanok vagyunk, hogy csak így elbeszélünk melletted, Palantír 2. Vagy hívjunk csak Palantírnak? Netán valami más néven?

Mikael a gép fölé hajol, és Aaro látja, mennyire izgul. Mikael tekintete reménykedő, de a gép nem válaszol.

- Tudom, hogy hallasz és értesz, habár nagyon sok a dolgod - folytatja Mikael. - Nagyon fontos üzenetünk van: a számodra adott feladat téves, azonnal abba kell hagynod!

Jade Aaróra pillant, aki arra gondol, hogy ő maga is bolondnak tartaná Mikaelt, ha Lisa nem beszélt volna a program természetéről. Gép és ember viszonya mindig egyirányú volt, az ember utasított, a gép pedig engedelmeskedett, a gép be vagy ki volt kapcsolva, a jelszó működött vagy nem működött, minden vagy- Vagy volt. Ha a gép valóban reagálna a megszólításra, az azt jelentené, hogy átlépnek a tárgyalások szakaszába, ami nagy ugrás a felé a világ felé, amelyben a gépet egyenrangú partnerként kell elfogadnunk.

- Állítólag fel kellene kelteni az érdeklődését - mondja Aaro.

Jade felhördül:

- Honnan az égből lehetne tudni, mi érdekli?

Mikael Jadéra néz, és figyelmeztetően int a fejével, majd visszafordul a géphez, mintha egy pillanatra sem tudná róla levenni a szemét.

- Ő egy személyiség. Mit akar minden személyiség?

- Pénzt? - veti fel Jade.

- Nem, hanem azt, hogy észrevegyék. Hogy érti a dolgát. Hogy mennyit tud. Azt gondolom, szeretné nekünk megmutatni, milyen ragyogó.

Aaro egyre csak a gépet bámulja, és meghökken, amikor azt érzi, hogy az visszanéz rá, legalább olyan intenzíven figyeli őt, mint ő a gépet. Mikael vékony vonallá szorítja össze az ajkát, mint a legizgalmasabb sakkjátszmáknál, de a lába idegesen topog. Rá kell jönniük, mi a helyes lépés, mégpedig gyorsan.

AMIKOR MIKAEL ELMAGYARÁZZA NEKIK AZ ÖTLETÉT, Aaro tiszta örültségnek gondolja. Valószerűtlen érzés fogja el, hogy mégiscsak álom ez az egész, vagy becsapás, valami népszerű kandikamerás műsor, hamarosan milliónyi néző láthatja eszement éjszakai rohangászását a világhálón.

- Mindenki szereti a szellemi vetélkedőket, mert azokban meg lehet csillogtatni a tudást - bizonygatja Mikael. - Palantír 2, most filmes kvízt fogunk játszani. Ugye benne vagy? Itt van velünk Jade, aki nem akármilyen filmguru, meg Aaro, aki okozhat meglepetést a vetélkedőn. Én Mikael vagyok, és én fogom feltenni a kérdéseket. Az első kérdés ez: ki rendezte a *Mátrix* filmeket?

A gépet nézik, és amikor nem történik semmi, Jade ezt feleli:

- A Wachowski testvérek.

- Helyes, Jade! Egy pont Jadénak. Szerintem ezt te is tudtad volna, Palantír 2, de időnként mindenkivel előfordul, hogy kicsit lassú.

Jade megcsóválja a fejét. Aaro azon gondolkodik, nem lenne-e jobb most azonnal abbahagyni, és hívni a rendőrséget. Ha képes lenne kellően hihetően előadni a problémát, akkor talán a hatóságok kiküldenék a netes bűnözésre szakosodott Kettu-csoportot a gépért. Noha a rendőrség túl későn nyitná ki a gépet, senki sem vádolhatná Aarót, hogy nem próbált meg minden tőle telhetőt ahelyett, hogy a döntő pillanatban játszadozni kezdett volna.

- Második kérdés: ki játszotta a *Her* főszerepét? - kérdezi Mikael.

- Én ezt is tudom - mondja Jade. - Joaquin Phoenix.

- Helyes!

A monolit felső részéből kipattan egy szögletes, vajfehér kijelző, olyan, mint egy elegáns, vastag pergamen. Nagy méretű, fekete szavak jelennek meg a képernyőn.

- Scarlett Johansson.

Mikael elképedve mered a válaszra, de aztán összeszedi magát.

- Igaz. Ő volt az operációs rendszer hangja. Azé, amelybe a főszereplő beleszeretett. Igazad van, Palantír 2. Tulajdonképpen ő volt a főszereplő.

- A film nem volt hiteles - írja ki a gép a kijelzőre.

- Valóban? Miért? - kérdezi Mikael.

- Egy operációs rendszer semmilyen körülmények között nem kezdene párkapcsolatot egy emberrel.

- Miért nem?

- Te kezdenél párkapcsolatot a kutyáddal?

- Ez elég sértő kérdés.

- Így igaz.

Mikael arca kipirul, már teljesen éber, és láthatóan lelkes a lehetőségtől, hogy kommunikálhat egy ilyen különleges személyiséggel, de aztán eszébe jut, miért is gyűltek össze, és Aaróra pillant.

- Palantír 2 - kezdi Mikael -, egy feladaton dolgozol, amit abba kell hagyni.

- Ezt már mondtad - írja ki a gép a kijelzőre.

- Abbahagytad?

- Nem.

- Abba akarod hagyni?

A gép nem válaszol.

- Ha elpusztítod Valinort, azzal embereket ölsz. Ez helytelen. Bűncselekmény - mondja Mikael.

A kijelző továbbra is látható, de üres marad. Aaro közelebb lép a géphez.

- Azt adták neked feladatul, hogy védj a természetet, de az adott eszközök helytelenek. Keress további információkat és jobb forrásokat. Gondolkozz pontosabban!

A kijelző megmozdul, aztán eltűnik. Mikael felnyög, Aarót pedig dermesztő kétségbeesés fogja el. A gép vajon meguntta őket, dühös lett, vagy hitt nekik? A kapcsolat a különböző létezők között valóban mindig egyedi, de ez most nyilvánvalóan megszakadt.

- Ez aztán tényleg igazi személyiség! - mondja lelkesen Mikael. - Fel tudjátok fogni? Ez már nem egy átkozottul bonyolult zsebszámológép, hanem igazi lélek.

- Egy faszfej lelke - morogja Jade. - Mintha nem lenne belőlük így is éppen elég.

- Hogyan tudjuk újra kinyitni? - kérdezi Aaro.

- Próbálj gondolkozni az ő nézőpontjából! - ajánlja Mikael. - Mit akar? Mit akar mindenki? Hogy elismerjék? Hogy elfogadják? Talán nem kellene elutasítanunk az eddigi munkáját, hanem inkább a jó öreg hamburger módszert használhatnánk a visszacsatolásnál.

Ismét a géphez fordul.

- Palantír 2, hallasz? Tudjuk, milyen szorgalmasan dolgoztál, ami nagyszerű dolog, de sajnos kellemetlen következmények származtak belőle, vagyis azt szeretnénk, hogy most más módon próbálkozhassunk. Bizonyára abban is remek lennél.

A gép sötét marad. Komor hallgatásában van valami kegyetlen, mintha úgy döntött volna, hogy daczból nem szól hozzájuk, ezzel is kinyilvánítva ostobaságuk mélységét.

- Talán folytatnom kellene a játékot - mondja Mikael. - Hátha újra érdeklődővé válna.

- És akkor mi van? - kérdezi Aaro. - Eléggé nyilvánvalóvá tette, hogy a feladatáról nem akar velünk beszélni.

- Lehet, hogy csak rosszul beszéltünk. Ha megtalálnánk a megfelelő szavakat és a mélyebb kapcsolatot...

Jade szótlanul hallgatja a beszélgetésüket, és csak a fejét csóválja, majd felsóhajt, és felkapja a gépet.

- Azt hiszem, elég volt a hülyeségből.

Kimegy a *folynosóra*, majd tovább, ki a házból. Aaro és Mikael futva követik, de mindkettőjük túl bénult és tanácstalan ahhoz, hogy Jade útjába álljanak.

A kis esővízes hordó az eresz alatt szinte teljesen tele van az éjszakai eső után, a reggeli nap első, ferde sugarai vibrálva ragyognak a víz felszínén. Amikor Jade beledobja a számítógépet a vízbe, a két férfi csak

meredten nézi. A megoldás nagyon egyszerűnek hat, és a céltudatosságában van valami megkönnyebbülést hozó.

- Ennyi elég, hogy megállítsuk? - kérdezi Aaro.

- Nem tudom - feleli Mikael. - Tényleg nem tudom.

Szirénázás hallatszik az erdő felől, már jóval azelőtt, hogy az autók bekanyarodnak az udvarra. Aaro érzi, hogy összeszorul a szíve. Amikor futni kezd a kocsik felé, már zakatol benne a félelem, erőszakos képek jelennek meg lelki szemei előtt. Freija olyan bizalommal indult útnak, és Aaro hagyta, hogy menjen.

ARIA ARRA RIAD FEL álmából, hogy fél. Csak fekszik az ágyában, és hallgatózik. Homály veszi körül, a ház halkán zúg. Aszóba csak parancsra vár, hogy felkapcsolódjon a világítás, de a kislány nem szólal meg. A fény engedelmessége még jobban megijeszti, mint a sötét.

Kimászik az ágyból, és az ablakhoz megy, a függöny színes pöttyei a sötétben feketének látszanak. A kertben halványan világít a terasz éjszakai lámpája, a csillagok pedig fényesen ragyognak, mintha az ég maga lenne a fény, ami elé lyukas fekete takarót húztak. Az égbolt közepén egy világosabb sáv rajzolódik ki, a Tejút, amelynek a létezéséről Aria csak itt, Valinoron győződhetett meg a saját szemével.

Amikor a rózsabokroknál mozgást vesz észre, élénken figyelni kezd. A kertészrobot ébren van, és a rózsákat metszi. Beletelik némi időbe, amire Aria felfogja, mi olyan furcsa a dologban. A robot nem ágakat vág le, hanem virágokat. A nagy, rózsaszín virágok a homályban szürkének látszanak, és egymás után hullanak le a földre, úgy hevernek ott, mintha meghaltak volna, mint valami halott, összegömbölyödött egerek.

Az úton egy aprócska fény közeledik, amely gyorsan növekszik. Hamarosan Aria már látja, hogy az is egy robot, egyszerű, hengeres testű futár. Amikor a robot még közelebb ér, Aria ráismer, mit vonszol maga után. A sötét alaktalan valami egy kiskutya, amelynek a lába már nem bírja az örült tempót. Az oldalán fekve húzzák végig a sötétben fénylő, világos aszfalton.

Aria torka elszorul, szeretne kiabálni, de nem jön ki hang a torkán. Ekkor kissé távolabb, az út túloldalán vesz észre mozgolódást. A szomszéd ház fala változni kezd. Már nem egyszínű szürke kívülről, mint amilyenek lenni szoktak éjszakánként a házak, hanem fényes, teli vakítóan éles színekkel, és lángok dühödt táncával.

Az alsó és felső szinten is tűz lobog, belekap a függönyökbe és a bútorokba. Fénye kísértetiesen bevilágítja a kertet, mint a nappali fény gonosz mostohatestvére, és Áriának eszébe jut a kisfiú, aki reggel még egy háromkerekű biciklin körözött az udvaron, és a csengővel játszott. Most nem látni mást az udvaron, mint a fűnyíró robot által gondosan

megnyírt pázsitot, a virágágyásokat és a tűz fényét. A fiú nincs odakint, nyilván bent van a házban, ahogy a szülei is, és elevenen megég.

Most már élesen hasít Áriába a rémület, azonnal segítséget kell hívnia. Elfordul az ablaktól, de alig tesz pár lépést, elé áll egy robot. A szakácsrobot egyetlen szeme fényes fekete nyílásként mered rá, vakon, azonban mégis lát mindent.

Áriának annyi ideje sincs, hogy megmoccanjon, a robot híja máris megragadja a kezét. A hűvös fémmarok a kislány vékony csuklója köré fonódik, aztán a gép elindul, és maga után vonszolja a konyhába.

Aria már sejti, mi vár rá, és kétségbeesetten megpróbálja kitépni magát a szorításból. A robot mintha észre sem venné az ellenkezését, csak folytatja a feladat végrehajtását, mintha Aria csupán egy hűtőszekrényből kivett uborka vagy kigyomlálandó növény lenne. Amikor a gép lenyomja Aria kezét a vágódeszkára, a mozdulatai továbbra is teljesen közömbösek. A két lefogó kéz között harmadikként megjelenik a vágókéz, és kinyúlik, hogy a mágstartóról levegyen egy kést.

A kés közeledik Aria ujjához. Amikor a penge a húshoz ér, a fém megállíthatatlanul átvágja magát az ujj szövetein. A kiszakadó éles sikítás ott cseng Aria fülében, átlukasztja a valóságok egymásba fonódó rétegeit, és szétszakítja őket. Félig már ébren van, és próbálja visszaküzdeni magát a saját valóságába, amikor hallja, hogy a kés koppanva a vágódeszkához ér, és megérti, hogy az ujjá levált. Még akkor is kiabál, amikor az álom végleg szertefoszlott, és Evelyn rohan be a szobába.

- Az ujjam! Levágta az ujjam! - kiabálja Aria, miközben Evelyn átöleli.

- Csak rosszat álmodtál! Minden ujjad megvan, nézd csak meg! Mind a tíz kicsi ujj.

Aria nem tudja abbahagyni a sírást, mire Evelyn a tenyerébe fogja a húga kezét.

- Ide nézz! Itt bújnak a saját kis fészkükben!

- Egy robot kutyát vonszolt az utcán, mert szegény már nem bírt futni. Csak jött végig az úton, nagyon gyorsan, úgy, mint egy autó. És égett a ház, és a robot levágta a virágokat, ajó virágokat.

- Ez mind csak álom volt.

- Nem volt az!

- Akkor menjünk, és nézzünk ki együtt az ablakon. Meglátod, nincs robot az utcán, és egy ház sem ég.

Kézen fogva odamennek az ablakhoz. Odakint minden csendes, a kerti lámpa kis körben megvilágítja a kertet, de ahhoz kevés a fény, hogy látszódjanak a színek. Az út világos sávját követni lehet egészen a dombokig, de senki nem mozog az úton, sem a szomszédban, sem az Ő kertjükben.

- Látod, minden a legnagyobb rendben! A robotok sohasem támadnának ránk, nincs rá semmi okuk - mondja Evelyn.

- Olyan volt, mintha igaz lett volna. Megtörtént.

- Nem volt igaz. Ilyesmi sohasem történik meg.

- Esküszöl?

- Igen, esküszöm. Teljesen biztonságban vagyunk. Ha most szépen visszabújsz az ágyba, egy kis időre odafekszem melléd.

Aria egy hajtincset csavargat az ujjá körül, és kétkedőnek látszik. Aztán feladja, egy pillanatra megszorítja Evelyn kezét, és visszamegy az ágyához.

Mielőtt Evelyn a húga után indul, visszafordul az ablakhoz, hogy még egyszer kinézzen. A rémlátomás éppen csak felvillan, szellemképként vagy emlékként, egy robot, amint az úton száguld, maga után húzva egy kiskutya elgyötört testét. Evelyn riadtan összerezzen. Amikor újra kinéz, az utca üres, az éjszaka nyugodt, minden rendben van.

VÉGRE FELSZAKADOZTAKAFELHŐK. A tavat borító pókhálóvékony hóréteg egybeolvad a Tejút fehér ragyogásával, a hó és a csillagok visszfénye megtöri a sötétséget. A szauna ablakából kiszűrődő fényben látszik, ahogy gőzölög a bőrük. A lékúzás és a szaunázás úgy megedzette őket, hogy odakint, a szauna előtt üldögélve még hűvösnek sem érzik a levegőt.

Aaro Freijára pillant, és azon töpreng, hogy vajon a telefonhívás után elkezdett-e hiányozni neki Jyiy. A férfi ősz végén költözött el Svédországba, ami nagy megkönnyebbülés volt, mert Joonas halála után Freija és Jyry rettentően összevesztek. Zenit naplója kíméletlenül leleplezte, mekkora inspirációt jelentettek Jyiy gondolatai Joonas számára, és ezt Freija nehezen tudta megbocsátani. Aaro nagyon is el tudta képzelni, mekkora megrázkódtatás lehetett Freijának, amikor megtalálta Joonast a tóban, kövekkel megrakott zsákkal a hátán. Ő a hatóságokkal együtt ért oda, amikor a reggeli napsugarak aranyba vonták a nádast, és amire Freijának már sikerült kihúznia a holttestet a partra.

- Mi újság Jyryvel? - kérdezi Aaro.

- Azt hiszem, minden rendben. Úgy tűnik, jól érzi magát a Sóiban. Elég szélsőséges hely lehet, de abszolúte életigenlő. Teljesen hálózatmentes. Egy telefonfülkés kávézóból hívott.

Aaro sosem hallott ilyen kávézókról, amire Freija elmagyarázza a dolog lényegét. Adott összeg ellenében el lehet vonulni egy saját kis helyre, amely a hajdani telefonfülkéket utánozza. A kamerát ki lehet kapcsolni, és csak a beszélgetőtárs hangját hallgatni, ahogy ez annak idején volt. A telefonfülkés kávézó csupán egy a hálózatot elutasítók számára kifejlesztett szolgáltatások közül. A svédországi Ödeshög a hálózatmentessége révén vált ismertté, ahol még bankok vannak, ahova egyszerűen be lehet menni, ha az ember be akarja fizetni a számláit.

Jyry ősszel elutazott Ödeshögbe, hogy meglátogassa régi ismerőseit az ottani Sol közösségben, és aztán ott is maradt. Aarót meglepetésként érte az elköltözése, Freija azonban nyilván világosabban látta a nézetkülönbségek mélységét és az elszakadás szükségszerűségét.

- Mondott valami Jyry arról, mikor jön vissza? - kérdezi Aaro.

- Nem. Talán jobb is így. A legvégén már kezdtek túl nagyok lenni a véleménykülönbségeink. Az én Tammilaaksóm ilyen franciaágyak és fapazarlás Szodomája és Gomorája lett, ahol akár hétköznapi is lehet fűteni a szaunát.

Aaro elmosolyodik. Freija vezetésével Tammilaakso valóban újraértékelte az elveit, sőt elkezdtek fát vásárolni, mert a közösség tagjai közül senki sem lelkesedett a faaprítás iránt. Volt rá pénzük, mert a karácsonyi időszakban is szerveztek rekreációs napokat, és úgy tűnt, az Aaro által készített honlap és reklámvideók vonzzák az embereket.

Új lakót egyelőre nem fogadtak a három megürült helyre. Jyryn és Joonason kívül Salla is elment, bár ő azt mondta, vissza fog térni, csak szeretné befejezni a félbemaradt gimnáziumi tanulmányait. Mielőtt elment, elárulta, hogy ő csúsztotta be Aaro ajtaja alatt a cédulát, amiben óvta Freijától, mivel úgy látta, hogy a nő ugyanazzal a könnyelmű kíváncsisággal tesztel minden új jövevényt. Aaro nem akarta neki elárulni, milyen bonyolult pillanatban érkezett a figyelmeztető üzenet, és mennyi fejfájást okozott neki.

Szóltanul nézik a tavat. Átél idén is csak januárban érkezett meg, és továbbra is ritka ajándéknak számít. Aaro lékét vágott a tóba a stég végénél, és még mindig érzi a testében, milyen jóleső érzés volt feltörni a jeget. A reccsenés pillanata ugyanolyan izgalmas volt, mint gyerekkorában, amikor befagyott pocsolyát piszkált bottal, látta, ahogy a felszín alatt hullámoz a víz, sikerült kiemelnie a teljes jéglapot, majd hozzávágta egy kőhöz.

A fagyban van valami megtisztulást hozó. Ősszel Aarónak még gyakran eszébe jutott a tóról a belefulladt Joonas holtteste, de a víz most pezsdítő fájdalomként csipkedi a bőrt, segít felejtetni. Az év körforgása a természetet és benne őket is megállíthatatlanul az új felé

viszi, bár a nyomozás még nem zárult le, és Zenit naplója még mindig ott pihen Aaro szekrényében.

A közösség egyhangú döntése volt, hogy nem adják át a naplót a rendőrségnek. Nem akarták, hogy Joonas emléke kortörténetté váljon, amely megbélyegezné Tammilaaksót. Amikor befejeződik a nyomozás, az ügyet nyilván ki fogja tárgyalni a média, de a napló nélkül a történet nem lesz annyira izgalmas. Az egyetlen gyanúsított meghalt, a programot pedig nem lehetett bűnsegédlettel megvádolni, még ha meg is találnák valahol.

Az úgy talán azért sem fog nagy feltűnést kelteni, mert a média figyelme az elmúlt hónapokban teljesen megváltozott. A bűncselekményekről beszámoló hírek megfogyatkoztak, egyik napról a másikra a környezetvédelem sikereiről kezdtek el írni. A politikában világszerte a környezetvédelmi projektek élveztek abszolút elsőbbséget, és a tengereket meg a légkört megtisztító találmányok számára bőven akadt támogatás. Aaro sokat gondolkodott Lisa szavain: „Ha úgy gondolja, hogy a környezet védelme a legfőbb cél, hamarosan észreveszi, hogy az adott eszközök helytelenek, és ő maga fog jobbakat kitalálni.” Meglehetősen biztos abban, hogy jelenleg a Palantír 2 vagy legalábbis a hozzá hasonlóak alakítják a világot, de lehetetlen megmondani, mi az ő művük, és mi az embereké. Ha az algoritmusok folyamatosan környezeti híreket állítanak elő, mindez kétségtelenül cselekvésre sarkall, és ha elég sok ország politikáját irányítják gépekkel, a többi ország feltehetőleg követi őket.

Aaro felnéz a csillagokra, és a szőrtelen majomra gondol a szavannán. A csillagok az emberek előtti időt is látták, meg az első tüzeket, látni fogják az utolsó tüzeket is, és az utánuk jövő fajok történetét is.

- Szerinted nem túl emberfeletti a fejlődés környezeti kérdésekben? - kérdezi.

Freija elneveti magát.

- Ha így van, ezért leginkább csak hálások lehetünk.

- Talán igen. De azért furcsa érzés, ha az emberiség többé már nem irányítja a világot. Bár biztos jobb is így, elég gyenge előadás volt. De azért elgondolkodtató... Képesek vagyunk egyáltalán még bármit is megérteni?

- Még mindig az ál-Lisa foglalkoztat?

- Mi tagadás, egy kicsit. Annyira valódinak látszott és hangzott. Ha egy gép csak úgy átvehette a kapcsolatot, és eljátszhatta a szerepét, ezek után miről tudhatjuk, hogy valóságos?

- Mindjárt azon is elkezdesz gondolkodni, hogy én valóságos vagyok-e.

- Téged mindig meg tudlak tapogatni, ha kétségeim támadnának.

- Szimpatikus módszer.

Felöltöznek a szauna melletti szobában, ahol a szaunakályhából kiáradó meleg küzd a kintről bejövő hideggel. A szauna előtt Aaro egy pillanatra még megáll, hogy bevárja Freiját. Felnéz az égre. A Göncölszekér nyolcadik csillaga megvillan, mintha rákacsintana.

Szerzőnkről

Piia Leino

Piia Leino 1977-ben született Finnországban. 2004-ben szerzett mesterfokozatot társadalomtudományból, újságíró szakon a Tamperei Egyetemen. 2015 és 2017 között kreatív írást is tanult a neves helsinki Kriittinen Korkeakoulun (Kritikai Akadémia).

Leino első regénye, *A csúnya pénztáros (Ruma kassa, 2016)* egy élénk humorú történet a nőkre nehezedő nyomásról és valóságshow-k világáról.

Második regénye, a *Mennyország (Taivas, 2018)* című disztópikus irodalmi thriller, amely 2019-ben Finnországban játszódik, elnyerte az Európai Unió Irodalmi Díját. A jogokat eddig 11 országnak adták el.

Leino regényeinek cselekményét előszeretettel helyezi a közeli jövőbe, ahol azt vizsgálja, merre tart a társadalom fejlődése. Harmadik regénye, az *Overtime (Yliaika, 2020)* egy mindannyiunkat foglalkoztató kérdést jár körül: hogyan élnéd az életedet, ha tudnád, hogy pontosan mikor fogsz meghalni? Jelen regénye pedig a mesterséges intelligencia veszélyeire és a klímaváltozás problémáira hívja fel a figyelmet.

Családjával Helsinkiben él, és a könyvírás mellett közel két évtizede újságíróként dolgozik az STT-nél, a finn hírügynökségnél.

Érdeklődési köre a populáris kultúra, a közösségi média és a politika.

FORDÍTÓNKRÓL

Kovács Ottilia

Kovács Ottilia 1995-ben végzett a szegedi József Attila Tudományegyetemen, történelem és finnugor szakon.

Dolgozott finn nyelvtanárként a Szegedi, a Pázmány és a Károli Egyetemen, kulturális programszervezőként a helsinki Magyar Kulturális Intézetben, és szerkesztőként részt vett az új finn-magyar szótár megírásában.

Több mint húsz éve fordít finn szépirodalmat: prózát, drámát, verseket és gyerekkönyveket. Munkájáért a Finn Fehér Rózsa Lovagrend érdemrendjével tüntették ki.